

Giới thiệu Nuôi Dưỡng Âu Dương Đại Boss

Tác phẩm Nuôi Dưỡng Âu Dương Đại Boss của Tam Thiên Lưu Lychống chỉ định với những ai là fan của các CP CungxN như CungxPhuong, CungxTô, CungxViệt, CungxLan, CungxThương, ... và những ai ship Trường CầmxKhan Du.

*Yêu thích kiểu nam chính anh hùng, chính nghĩa, nữ chính xinh đẹp, hoàn mỹ xin thận trọng trước khi đọc truyện tiên hiệp hay.

*Không thích tính cách vụn vặt của bạn Cung xin click x.

Giới thiệu:

Cái tên nói lên tất cả, truyện ngôn tình sủng này vốn viết nên để “phiêu” Âu Dương đại BOSS, ngày hôm qua ta đây bỗng nhiên phát hiện ra hần mới là tình yêu thật sự của mình, cho nên hôm nay dựa theo nguyên tắc “thương hần chính là bất hạnh của hần” mà “phiêu” hần. (>_<)

Bối cảnh của truyện xuyên không là lúc đại BOSS đã bắt đầu độ hờn, nhưng chưa tới khi tuyệt vọng, cũng chưa gặp công chúa Tôn Phuong, sau, hần và nữ chính gặp nhau, 1vs1, kết HE.

-Giới thiệu sơ lược truyện online thì vẫn chưa nghĩ ra, bên dưới là một trích đoạn ngắn, rất hoan nghênh vị nào tốt bụng viết giúp một cái văn án –

Đôi mắt của Thái Tử Trường Cầm găm xuống, cũng phải, nếu không phải là kẻ ngốc thì sao lại thuận tay mà nhặt lên cái của nợ như vậy chứ?

“Hừm? Người đối bụng sao?” A Du nhìn đũa bé một lúc, thận trọng theo dõi đôi mắt của đối phương, sau đó tỉnh ngộ, “Thảo nào cứ chăm chăm nhìn vào ngực ta, nhưng ta không có sữa cho người bú đâu, làm sao đây?”

“...” Thương Hải Long Ngâm! (**)

.....

Chú thích

(*) Phiêu: Khụ khụ, cái từ này thật là khó nói lắm, nó thường đi chung với chữ “đồ”, người ta gọi là “phiêu đồ” chỉ các thói hư như chơi xx và đánh bài. (xx là cái chi chi thì chắc mấy bấy bì ai cũng hiểu mà, người nào trong sáng vẫn chưa hiểu xin mời tham khảo từ “phiêu kỹ”^^) Truyện có hai tên, một là "Phiêu Âu Dương lão bản", hai là "Nuôi Âu Dương lão bản", và bạn đã chọn cái tên sau để nghe cho nó thanh nhã. ^^

(**) Thương Hải Long Ngâm: khúc đàn nổi tiếng của boss nhà mình, có sức sát thương. Chi tiết xin tham khảo "Cổ Kiếm Kỳ Đàm"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Âu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tương Ngộ

Lần đầu tiên A Du gặp được Thái Tử Trường Cầm là một bị kịch.

Đối với hai người mà nói đều quả là như vậy.

Khi đó A Du vừa mới trải qua một tai nạn bi thảm nhất trần gian, nói một cách ngắn gọn, cũng là bởi vì bị một chiếc xe tông vào, mạnh đến mức khiến linh hồn từ trong cơ thể bay ra ngoài, sau đó nàng trở thành một cô em không biết tên ở một nơi không biết tên tại một thời đại cũng không biết tên nổi — được rồi, người ta thường gọi đó là xuyên không.

Đến khi nàng dung hợp hết tất cả kí ức của chủ thân thể ấy rồi, A Du xác định, thế giới này cùng với bất kì triều đại cổ nào trong trí nhớ của nàng đều không giống nhau, mới đầu là cảm thấy đau khổ, sau lại thấy may mắn, chỉ ít, suốt cả quãng đời sau này của nàng cũng không phải hối hận đã chẳng học giỏi môn Lịch sử ấy mà ...

Cô bé mà nàng nhập vào người độ chừng tám tuổi, quê nhà vừa bị nạn hạn hán, sau khi cha mẹ qua đời cô bé theo nạn dân lên đường đến thành trấn khác.

Cô bé này vận may không tệ, đến được trấn khác thì phú hộ ở trấn trên đang mở lòng tốt bố thí cháo; mà cô bé này vận may cũng đen, lúc uống cháo quá gấp gáp, kết quả bị nghẹn một cái rồi không thờ được, vì thế, cứ như vậy là "đi" luôn ...

Đối với việc này A Du cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể lạng lະ bung lên bát cháo mấy giây trước là thủ phạm hại chết "nàng", hung hăng

trút vào bụng, sau khi chép chép miệng vài cái, nàng dứt khoát đứng lên, quyết định đi lấy thêm một bát nữa.

Bởi tuổi còn nhỏ lại nom hoạt bát lanh lợi, nàng suôn sẻ nhận được bát cháo thứ hai, A Du sau khi hài lòng thờ phào, quyết định đi tìm một cái vò đổ bát cháo này vào dự trữ, kế đó lại đến xin thêm vài bát nữa —— tranh thủ lấy đủ ăn trong một tuần —— Ai mà biết được những người đó còn phát cháo tới khi nào chứ? Thân thể này còn nhỏ như vậy, trời mùa này lại còn lạnh giá, bị đói mấy ngày liền sẽ chết ngay.

Ngay khi A Du rẽ qua góc tường, bọn họ đã gặp nhau.

Lúc đó, Thái Tử Trường Cầm vừa trải qua một lần độ hồn.

Độ hồn đối thân thể, vốn là việc cướp đoạt mạng sống nghịch lại với ý trời, bất cần một chút sẽ lập tức cả thân thể và linh hồn đều bị hủy, cho nên mỗi một lần lần nào cũng có thể nói là bị hành hạ đến sống chết, nếu độ vào thân thể của trẻ con thì không sao, còn vào thân thể hơi lớn tuổi một tí, không thể ngay tức khắc thao túng cơ thể mới này như bình thường, dù chỉ khẽ nhúc nhích ngón tay, cũng đau tựa có ngàn vạn con kiến đang cắn.

Trước khi bò được chỉ có thể nằm, bên cạnh không có nước, không có người nào, chỉ có thể chờ chết.

Trước khi đi được chỉ có thể bò, dù cho bò có chậm, tay chân có đau hơn nữa, cũng không thể dừng lại, bằng không sẽ vĩnh viễn không thể chờ được ngày đứng lên bước đi.

Vận số của Thái Tử Trường Cầm không tệ, lần này trực tiếp độ hồn vào trong cơ thể của một đứa bé: mà vận số của Thái Tử Trường Cầm cũng đen đủi, lần này cha mẹ của hắn cũng là nạn dân, cực khổ vô cùng đưa hắn vào thành trấn, sau lập tức quăng hắn ở ổ chó ven đường.

Một đứa bé nhỏ xíu, làm sao có thể tự sinh? Chỉ đành tự diệt thôi ...

Thái Tử Trường Cầm khép hờ đôi mắt, trẻ sơ sinh thanh tuyến chưa hoàn thiện, hắn không thể mở miệng nói chuyện, ngoại trừ phát ra vài tiếng oa oa khóc thì cái gì cũng không làm được, nhưng mà, dù cho khóc gào cũng có ích lợi gì?

Đại nạn trước mặt, nắm ruột do chính mình sinh ra còn có thể vứt bỏ, ai lại chịu chăm sóc một đứa trẻ sơ sinh vô dụng chứ?

Trên khuôn mặt non nớt lộ ra một nụ cười mỉa mai ...

Nhưng mà, một giây sau đó, hắn phát hiện mình được bế lên, hắn chưa kịp thu lại nụ cười trên mặt, đã thấy một khuôn mặt nho nhỏ lấm lem tro bụi đang nhìn vào mình.

Đang ấm hân là một cô bé loài người, thân thể nhỏ gầy, xương cốt khẳng khiu, khuôn mặt chỉ nhỏ bằng bàn tay, da dẻ vàng vọt, nhưng đôi mắt lại đen lay láy như mực vô cùng sinh động, sau khi chăm chú quan sát hắn, cô bé cảm thán mở miệng:

"Cơ mặt bị co giật? Thảo nào người lại bị vứt bỏ."

"..."

"Không sao không sao." A Du ôm lấy đứa trẻ mới sinh có khuôn mặt càng ngày càng run rẩy dữ dội hơn, vỗ vỗ nó, "Ồ quê nhà của ta, mặt càng co giật người ta càng thích đó, co giật đến mức thành mặt liệt thì có thể trở thành nam thần lạnh lùng."

"..."

Hóa ra là một kẻ ngốc.

Thái Tử Trường Cầm rũ mắt xuống, cũng phải, nếu không là kẻ ngốc thì có ai lại thuận tay mà nhặt cái của nợ này về chứ?

"Hửm? Người đói bụng sao?" A Du nhìn đứa bé một hồi, thận trọng sẫm soi ánh mắt của đối phương đang hướng về phía nào, sau đó tỉnh ngộ, "Chẳng trách cứ nhìn trước ngực ta mãi, nhưng mà ta không có sữa cho người bú đâu, làm sao đây?"

"..." Thật là muốn xuất ra một chiêu "Thương hải long ngâm" mà, làm sao bây giờ?

Sau khi suy tư một lúc, ánh mắt A Du rơi xuống bát cháo vừa đặt ở dưới đất: "Xem như số người may mắn." Nói đoạn, nàng dùng ngón tay chấm một ít cháo, đút vào miệng của đứa bé, "Đến đây đến đây nào, ăn cái này nha."

Cũng may cháo được bổ thí thường nước nhiều gạo ít lại nấu nhừ, hầu như không có hạt gạo nào còn nguyên, bằng không trẻ sơ sinh không thể ăn được.

Thái Tử Trường Cầm sùng sốt trong chốc lát, liền há miệng ăn cháo.

Hắn hiểu rõ, lúc này đây mình không còn là vị tiên nhân tự tại đánh đàn cổ trên núi tiên nữa, kiêu ngạo trong lòng vẫn có, nhưng mà hắn cũng muốn sống sót, bất luận là bằng cách nào.

Hắn muốn tiếp tục sống.

Khi trẻ con liếm vào tay cảm giác giống như chó mèo vậy, A Du bất giác không tự chủ được bật cười, vừa cười vừa đổi tư thế, dựa vào tường ngồi

xuống, một tay khe khẽ vuốt tóc của đứa bé, một tay chăm cháo dứt cho hần ... Hoặc là nàng?

A Du trong lòng cứ thắc mắc mãi, mà thắc mắc trong lòng thì nhất định phải giải đáp, đây mới là thái độ đúng đắn của con người ấy mà.

Vì vậy, sau khi cho đứa bé ăn no rồi, A Du đặt bát cháo xuống bên cạnh, ngồi xếp bằng ngay ngắn, kể tiếp đem đứa bé để xuống trên đùi mình, bắt đầu giờ tã ra.

"..." Trong lòng Thái Tử Trường Cầm đột nhiên mãnh liệt dâng lên cảm giác bất an, cái cô ngốc này lại muốn làm gì đây?

Nhưng mà bất kể đối phương muốn làm gì, hần cũng không cách nào ngăn cản, không lâu sau khi độ hồn, hần đã có thể điều khiển cái thân thể này, nhưng là gần như không ích lợi gì hơn.

Thân thể của đứa trẻ sơ sinh, có thể làm được cái chi chi?

Vì vậy, hần chỉ có đành trơ mắt nhìn cô bé này giờ ra từng lớp từng lớp vải rách dùng làm tã lót trên người mình, cho đến khi hần trở thành trần như nhộng.

"Ồ, thì ra là một bé trai cơ à."

"..." Thái Tử Trường Cầm đến giờ khắc này đây rốt cuộc biết được đối phương đang làm cái gì rồi.

Thế nhưng!

Hần tuyệt đối không ngờ tới được chính là!

Cô bé ngốc này lại có thể vừa nói, vừa đưa tay kéo kéo "của quý" của đứa bé, giống như đang chứng minh cái gì.

"! ! !" Thương Hải Long Ngâm! ! !.

—— Đương nhiên, hần có thể phát lên thành tiếng mới là lạ.

Vì vậy, A Du chỉ là bình tĩnh kéo kéo, xong rồi đem tã lót bọc lại từng lớp từng lớp một, đoạn tìm một cái thắt lưng cột đứa bé trai vào trước ngực mình, bung bát cháo lên, tiếp tục đi tìm cái vò.

Vốn là như vậy mà, kéo kéo sờ sờ "của quý" của một đứa bé sơ sinh thì tính làm sao? Có người lớn ở nhà nào chưa từng làm như thế đâu chứ?

Cho nên nói rằng Hết thầy đều là lỗi của Trường Cầm?

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hai Tháng

Trong nháy mắt hai tháng đã trôi qua.

Mùa đông khiến người ta khó lòng sống sót nhất cũng đã đi mất, A Du cười cười ngắm nhìn cảnh xuân tươi đẹp ngoài song cửa sổ.

Nói là cửa sổ, chẳng thà bảo rằng đó là một lỗ thủng trên tường, chiếc vò nàng nhặt về kia hóa ra lại rất hữu dụng, ban ngày có thể đựng cháo, buổi tối sau khi đổ cháo vào miệng lại đem nó chèn vào cái lỗ kia, vừa khéo làm cửa sổ chắn gió luôn —— câu "Ứng dũ thẳng khu" (*) mà trước đây thầy cô đã giảng trong tiết Ngữ Văn, bây giờ nàng mới chân chính trải nghiệm qua một lần.

Sau khi cầm cái vò lên tay, A Du quay người bước đi, đến bên "chiếc giường" dùng vải bố rách cùng với rom rạ chắp vá lại mà thành ở một góc của gian nhà tồi tàn, đưa tay ôm lấy đứa bé sơ sinh, tỉ mỉ kiểm tra một lần, đoạn mới gặt đầu, đặt đứa bé xuống, thành thạo nhóm lửa tại góc nhà bên kia, lại đem vò đựng nước treo lên, từ từ gom tất cả củi khô nhặt được trong ngày bỏ vào đống lửa.

Phải nói số của A Du xem như là may mắn.

Nạn dân từ nơi khác đến đây như nàng, nếu có tay nghề hoặc sức lực thì có thể kiếm một miếng cơm ăn, còn loại giống A Du cũng chỉ có thể làm ăn này, may là những người có hoàn cảnh tương tự nàng tuyệt đối không phải số ít, gian nhà rách nát ngoại thành này chính là nơi trú thân của bọn họ.

Người nghèo cũng có nhân nghĩa của người nghèo, những người khác thấy A Du tuổi nhỏ lại còn một mình mang theo đứa bé chưa dứt sữa, đều thương tình, tuy không cách nào cũng không có khả năng giúp đỡ nàng về mặt vật chất, tiền tài, nhưng cũng che chở cho nàng, chính vì vậy, A Du mới có thể yên tâm cả gan ở lại đây, không lo bọn buôn người mẹ mình đến bắt nàng đi.

Bởi vì thời tiết ẩm ướt, nước nhanh chóng đã ùng ục sôi.

A Du cầm lấy cái bát mẻ ở góc tường, trong đó rõ ràng là đựng non nửa bát chất lỏng màu trắng đục, không sai, chính là sữa —— tất nhiên là không phải vắt ra từ ngực của A Du đâu, nàng cho dù ăn cỏ cũng không có sữa được.

Đây là đôi từ chỗ của di Vương sát vách.

Chắc bởi khéo ăn khéo nói, mỗi ngày nàng hầu như đều có thể kiếm được đủ ăn, nhưng mà không có nhà ai hôm nào cũng bố thí nước cháo hay sữa, cũng may di Vương vừa sinh con không lâu, sữa dồi dào, đáng tiếc ngoài trừ đứa bé nàng còn phải chăm sóc trượng phu bị bệnh nặng.

Vì vậy A Du bèn dùng phân nửa số thức ăn đôi lấy sữa của nàng, ai cũng có được thứ mình cần, song phương xem như đều hài lòng.

Hơ cái bát mẻ trên nước, cẩn thận dè dặt cầm bên mép bát, không lâu sau, sữa đã nóng.

A Du cầm bát, ra ngoài tìm thêm một cái chậu vỡ trút hơn phân nửa nước từ trong vò qua, sau đó đem com thừa ngày hôm qua xin được đổ vào trong vò, cầm lên cành cây thay chiếc đũa khuấy hai cái, bèn tạm bỏ nó qua một bên, bung bát lên chuẩn bị đi về phía đứa bé.

Bởi sợ làm đường hô hấp còn yếu ớt của đứa bé bị sặc, từ trước đến nay lúc nàng nhóm lửa không bao giờ dám ở gần hắt.

Khi nàng làm tất cả những việc này, nàng cũng không biết được, phía sau có một đôi mắt đen nháy nháy, chăm chăm nhìn nàng không hề chớp.

Thực ra thì, cho dù nàng có biết chẳng nữa, cũng sẽ chẳng có phản ứng gì, chung quy, không phải đó chỉ là một đứa bé thôi sao?

Nhưng mà trăm phần trăm tuyệt đối không phải một đứa bé đâu.

Thái Tử Trường Cầm chăm chú nhìn bóng lưng bận rộn của cô bé, đôi mắt sâu thẳm —— từ khi nàng nhặt hắt về đến giờ đã qua hai tháng.

Đoạn thời gian đầu vô cùng khó khăn, khi đó nàng còn chưa tìm được gian nhà cũ nát này để trú thân, hàng đêm chỉ đành ngồi thu lu bên xó tường của những nhà giàu có, dùng tất cả vải rách và rom rạ mà nàng nhặt được quấn người hắt kín mít, lại lấy thêm một ô mẹt phủ lên những lỗ thủng của cái chiếu trúc rách te tua để đắp lên hai người, cứ như vậy mà chịu đựng qua đêm.

Có những lúc thật sự chịu không nổi, bèn nhân trời tối nhặt vài cành cây khô lá mục về nhóm một đám lửa nhỏ, gắng gượng hơ nóng chân tay.

Đôi khi thậm chí không thể nào nhóm được lửa, nàng chỉ đành ôm hắt thật chặt, ban đêm đi qua đi lại trên đường, khiến cơ thể ẩm áp lên đôi chút.

Hắt lúc đầu vẫn muốn xem thử, nàng đến khi nào mới vứt đi cái của nợ như hắt.

Nhưng mà, nàng từ đầu tới cuối không vậy.

Mỗi lần xin được com, đều trước tiên dứt cho hắt một ngụm.

Mỗi lần nhặt được mảnh vải bố lớn một chút, luôn luôn quấn lên người hắt trước tiên.

Cho dù chẳng bao giờ được ăn no, cho dù bị người ta khinh ghét, cho dù bị người ta xô ngã xuống đất, trên mặt nàng chưa bao giờ tắt đi nét cười, dường như trải qua cuộc sống như thế lại là việc cực kì thoải mái.

Có lúc, hắt thật sự cảm thấy nàng quả là một kẻ ngốc.

Đương khi hắt đang nghỉ ngơi, "kẻ ngốc" lại bung bát sữa nóng tới gần hắt, thành thực ôm hắt vào lòng, dùng ngón tay vừa rửa sạch bằng nước nóng để chấm sữa đưa vào miệng của Thái Tử Trường Cầm: "Uống đi nào, há miệng ra, ừm, ngoan quá."

Hành động đi trước ý thức, Thái Tử Trường Cầm sớm theo thói quen mà há miệng ra, không nhanh không chậm dùng bữa.

Dù cho trong lốt của một đứa bé, cũng có vẻ tao nhã lạnh nhạt.

Nhưng mà A Du ngoài vị này đây thì chưa từng chăm sóc trẻ con nào khác, cho nên tự nhiên không cách nào phát hiện hắt cùng những đứa bé khác có gì không giống nhau, còn mặc nhiên cho rằng —— trẻ con vốn là rất dễ trông nom đó chứ! Những kẻ bảo trẻ con thật ôn ào, thật âm ỉ, hay dãi dầm, tất cả đều là đồ xấu xa ngại phiền hà! Cục cưng nhà ta chưa bao giờ dãi dầm, hắt sẽ khóc lên nhắc nhở ta!

Được rồi, trong lòng của nàng tràn đầy cảm giác thành tựu một cách kì lạ.

"Mùa xuân đến rồi." A Du vừa dứt cho đứa bé, vừa theo thói quen mà lải nhải một mình, hàng ngày nếu không nói với ai câu nào nàng sẽ cảm thấy cô đơn, cũng may là nàng không cần người khác trả lời lại, chỉ muốn có người nghe nàng thôi.

"Mưu sinh của cả năm đều dựa vào mùa xuân, ngày này may mắn thì cả năm ngày nào cũng sẽ tốt."

"Nghe nói tiệm ăn cuối phố cần tìm người rửa bát, hôm nay ta định đến thử xem, tuy rằng không có tiền công, nhưng bao ăn ở, ít nhất cũng ẩm áp hơn ở

ở đây nhiều lắm."

"Vui không, vui không? Hi hi hi ... "

Thái Tử Trường Cầm nhướn mi mắt, đây đã là lần thứ mười hắn nghe được tin tức "tìm việc", đương nhiên, chín lần trước không nghi ngờ gì đều thất bại cả rồi.

Điều này không phải nói lên rằng, một đứa bé tám tuổi gầy yếu trước ngực còn đeo theo một đứa trẻ sơ sinh đến thử việc, có thể thành công mới là lạ sao?

Nhưng A Du lại đi lo lắng để đứa bé một mình ở đây, nhờ bị mấy con chó đói tha đi ăn thịt thì làm thế nào?

Có trời mới biết khi Thái Tử Trường Cầm lần đầu tiên nghe cách nói kì quái này thì, hắn muốn chăm mài mài răng cho sắc bén một chút, đáng tiếc là còn nhỏ quá răng chưa mọc.

"Có thể sống qua mùa đông này cũng ít nhiều nhờ có người ấy." A Du bỏ xuống cái bát không, ôm lấy đứa bé trong lòng cọ cọ khuôn mặt nhỏ xíu của hắn.

Thái Tử Trường Cầm trong một chớp mắt ngừng hô hấp, đôi mắt trong tức khắc gió nổi mây vần khẽ rũ xuống, nàng đã phát hiện ra cái gì ư?

Không sai, một đứa trẻ ở trong gian nhà bốn bề đột nát làm sao có thể sống qua trời đông giá rét, cho nên tối đến lúc hắn nghỉ ngơi, thường sẽ tỏa ra linh lực sưởi ấm cơ thể mình, mà nàng ôm chặt hắn ngủ đương nhiên cũng sẽ được lợi.

Vốn cho rằng nàng tuyệt đối không thể phát hiện ra, nhưng mà bây giờ...

Không lâu trước kia, lúc độ hồn hắn cũng từng độ vào thân thể của một đứa trẻ sơ sinh, khi đó hắn còn chưa luân hồi trái máy đòi, ngây thơ vô cùng, đêm khuya trong nhà gặp nạn, hắn chẳng ngại linh lực phản phệ, đánh lui đạo tặc, trái lại đôi lần là bị cha mẹ xem hắn là yêu quái, những "người nhà" vốn dè dặt thăm thiết trong khoảnh khắc xé nát cái mặt nạ giả nhân giả nghĩa đi, thậm chí còn đang tâm đem hắn bấy giờ toàn thân đau đớn không thể nhúc nhích mà vứt vào đồng lửa thiêu chết.

Hỏa diễm đốt người, sống không bằng chết, mùi vị đó, độ hồn qua nhiều kiếp như vậy cũng không thể quên được, hắn đến tận bây giờ vẫn nhớ rõ như in.

Hiện tại ...

Thái Tử Trường Cầm liếc mắt về hướng đồng lửa bên kia gian nhà, âm thầm siết chặt nắm tay.

Hắn đương nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, cũng sẽ không mềm lòng thế nữa.

Hắn muốn nhìn xem, loài người này máu trong tim, rốt cuộc là nóng, hay là lạnh.

Đưa ra quyết định chẳng qua chỉ là chuyện trong nháy mắt, mà câu nói sau đó của A Du lại truyền vào tai hắn trước.

"Nhờ có người trông đẹp như thế này, mang theo người xin ăn có thể xin nhiều hơn, tiếc là ít cười quá, nào nào nào, hôm nay chúng ta luyện tập vài kiểu cười thật đáng yêu xem."

Nói đoạn, hai ngón tay của A Du chạm vào gò má của Thái Tử Trường Cầm, nhẹ nhàng đẩy lên.

"..." Quả nhiên là một kẻ ngốc mà.

"... Người sao lại cười khó xem như vậy? Ta thấy cơ mặt người gần đây không động đậy nữa ấy! Chẳng lẽ thật sự là mặt liệt bẩm sinh ư?" QAQ không có tiền chữa bệnh rồi òa òa òa!

Hết chương 2.

Lời tác giả: Đại boss tuy rằng không đen tối bằng sau này, nhưng cũng khá là tuyệt vọng với nhân tính loài người a ha ha...

Không sai, hắn từng bị khổ bức mà chết cháy, kì thực cũng là chuyện thường tình mà, không bàn đến yêu mà thân tiên gì, nhưng một đứa bé đánh bại một đám đạo tặc quả thật là đáng sợ, tạo ra nữ chính xuyên không cũng bởi có lẽ là, khả năng tiếp nhận của người hiện đại khá mạnh đó mà ... Ngược lại, nếu mọi người lại ghét cô ấy bạn cũng không còn cách nào, bạn rất là thích cô ý QAQ kiên quyết cho rằng nữ chính của nhà chúng ta là một cô em gái tốt!

Mặc dù liên lụy Trường Cầm chỉ đành phải làm ăn mảy ... Hô hô hô, không sao, đại boss chịu hết bi kịch này đến bi kịch khác vốn đã quen rồi! (Này, bà thật lòng yêu hắn sao?)

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Quán Mì

Đối với kẻ đã trải nhiều kiếp luân hồi như Thái Tử Trường Cầm mà nói, thời gian chẳng qua cũng chỉ là khái niệm.

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã chiếm thân thể này được năm năm, mà cô bé tự xưng "A Du" nhặt hắn về nuôi nấng kia, cũng đã lặng lẽ đến tuổi mười ba, đương tuổi dậy thì.

"A Nhiên, A Nhiên, giúp tỷ đi mua một ít muối đi!" Thiếu nữ đang vội vàng nấu mì trong quán ăn ở đầu đường tranh thủ cười với hắn một cái, vẻ cầu khẩn nói, "Đi nhanh về nhanh nha, tỷ cần dùng gấp."

Thái Tử Trường Cầm - kẻ bị nàng đem cái lí do "đệ ngồi ở đây buôn bán sẽ khấm khá hơn" mà cưỡng ép kéo đến nơi này trở thành "bảo vật trấn tiệm" cầm lấy hũ muối, lại lấy ra vài đồng trong hộp tiền, khoan thai bước đi, có thể thấy được rằng đây không phải là lần đầu tiên làm việc này.

Mới đi được vài bước, chợt nghe thấy có người cảm khái sau lưng: "Cô em A Du này, trông đệ đệ của con thật sự không giống con tí nào mà!"

"Hai tỷ đệ chúng con một người giống phụ thân, một người giống mẫu thân ạ." A Du cũng không phải là lần đầu tiên trả lời những vấn đề như thế này, rất bình tĩnh đáp.

"Như vậy à, nhắc tới mới nhớ, A Du con tuổi cũng không nhỏ nữa, tìm giúp con tìm một mối hôn sự được không?"

Nghe đến câu đó, bóng lưng của Trường Cầm khựng lại một chút, mặc dù vẫn bước đi như trước, nhưng bước chân có ý hơi chậm lại.

"Con ạ? Con thì không gấp đâu." A Du nhanh nhẹn vớt mì từ trong nồi ra, để vào bát, cho nước lèo, đập nắp lại, đoạn rắc lên một nắm hành băm xanh ròn, bung đến trước mặt vị thẩm thẩm nọ, mới cười nói, "Con còn phải giúp A Nhiên kiếm đủ tiền lấy vợ trước đã." Bởi ở nơi đây khoảng thời gian khá dài, khẩu âm của A Du tự nhiên cũng có thay đổi một tí.

Kiểm đủ tiền cho đệ đệ chưa đầy năm tuổi cưới vợ, người ăn mì tất nhiên biết đây chỉ là mượn cớ, chẳng qua bà thật ra cũng chỉ nói là nói thế thôi, vì vậy khách sáo cười cười, sau đó cúi đầu ăn mì.

Lại nói, mì của nhà A Du cũng chẳng phải ngon hơn người khác, cách làm cũng chẳng phải mới lạ gì hơn, nhưng những hàng xóm bọn họ hàng ngày vẫn thích đến nhà nàng ăn, kì thực là bởi hai tỷ đệ này khá thú vị.

Cô tỷ tỷ gặp người liền cười ngay, cái miệng nhỏ nhắn lại khéo nói vô cùng, bất kể bạn có điều phiền muộn nào, nghe nàng nói xong cũng cảm thấy chẳng qua là việc bé tí tẹo không đáng nhắc tới, dần dà, các khách ăn mì dù là có tâm sự hay không, vẫn đều thích đến ăn một bát mì, cùng nàng tán gẫu đủ thứ trên trời dưới đất, từ chuyện trăng hoa phong nguyệt đến binh lính đặc chủng, vân vân và mây mây.

Cậu bé đệ đệ lại trái ngược hoàn toàn, từ nhỏ đã thích trưng ra một bộ mặt ông cụ non, biểu cảm như thể đặt trên người một đũa bé khiến người ta cảm thấy thật đáng yêu, khách ăn mì rảnh rỗi thường thích trêu hấn, thấy bộ dạng hắn bị làm phiền đến mức không chịu nổi chỉ đành bỏ đi liền cười to ha ha một trận, cảm thấy sung sướng cực kì.

Tuy nhiên, những lúc thế này A Du lại luôn luôn oán trách nói một câu "Các người đừng bắt nạt đệ đệ của ta mãi thế! Nó chỉ ngồi hầu bàn chứ không bán tiếng cười đâu!"

Dần dà lâu ngày, chuyện của hai tỷ đệ này cũng trở thành vở kịch ở đầu đường.

A Du nấu xong mì rồi, rốt cuộc cũng có thời gian nhàn rỗi nhìn theo bóng lưng của cậu bé, lớn tiếng hô: "A Nhiên, đệ đi chậm một chút, cẩn thận đừng để bị ngã đó!"

"..." Thái Tử Trường Cầm trong lòng xuất hiện một chút cảm giác bất đắc dĩ, cuối cùng cũng là nữ nhân, lúc bảo nhanh khi bảo chậm, chẳng biết lời nào thật lời nào giả nữa.

Khi Thái Tử Trường Cầm trở về, trong quán cũng không còn khách nào nữa, hắn mới vừa đặt hũ muối trên bàn, lại đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn đang mỉm cười tươi rói kia.

A Du vừa cười vừa dúi vào tay cậu bé một túi kẹo mạch nha: "A Nhiên, cho đệ tiền công này."

Cái gì được mệnh danh là tiền công?

Tất nhiên là không phải chỉ việc hắn tốn công đi mua đồ đâu, mà là ...

"A Nhiên đệ đi mua muối quả nhiên bao giờ cũng được nhiều hơn tỷ mua một ít ha."

Nếu như Thái Tử Trường Cầm đến thời hiện đại, ắt hẳn sẽ sáng tỏ ra rằng, giá trị của khuôn mặt mình bị A Du biến thành "công cụ quẹt thẻ".

Tuy nhiên, lượng muối này nếu so với một túi đường có thể lợi hơn không mấy, tính đi tính lại, nàng vẫn chịu lỗ rồi.

Song, bất kể là A Du, hay là Trường Cầm, tựa hồ cũng đã quen với việc này.

Dù sao thì, quán mì kia cũng đã mở được hai năm.

Từ lúc ban đầu làm ăn mảy đến khi làm thuê giúp việc cho người khác tới cuối cùng mua dụng cụ mở một quán nhỏ bán mì ở đầu đường, A Du đi từng bước vững chắc nhưng cũng không dễ dàng.

Rõ ràng là bán mình cho nhà giàu tiền lương có thể cao hơn, công việc cũng có thể nhẹ nhàng hơn, cuộc sống cũng yên ổn hơn, nhưng nàng lại từ chối khiến nhiều người âm thầm nghĩ hoặc, có người hỏi, nàng cũng chỉ bảo đã quen thói không học được theo khuôn phép.

Thực ra, quả là không học được thật, dù thế nào cũng từng ở thời hiện đại, bất nàng khúm núm gọi người khác "chủ nhân", để mặc cho họ đánh mắng, nàng thật sự khó lòng thích ứng được.

Dù biết trước sự sống và cái chết, tự tôn chẳng đáng bao tiền, nhưng bây giờ cũng chưa tới lúc phải đứng trước sự sống và cái chết mà, có thể cố gắng giữ tự tôn ngày nào thì hay ngày ấy thôi.

So ra thì, những ngày này tuy rằng vất vả, nhưng hơn ở chỗ được tự do tự tại.

Đứa bé mà nàng nhặt về cũng chưa bao giờ gây ra phiền phức cho nàng, cuộc sống dần trôi qua từng ngày, ngoại trừ thi thoảng có vài lời nói hoặc hành động theo tiềm thức, nàng dường như đã xem kiếp trước như là một giấc mộng.

Vừa nghĩ ngợi, A Du vừa rửa bát, một lúc sau, đột nhiên cảm thấy phía sau lạnh lạnh, da gà da ốc đều nổi lên cả, nàng lập tức quay phắt đầu, phát hiện ra A Nhiên nhà nàng đang dăm dăm nhìn vào góc tường đối diện không chớp mắt.

"A Nhiên, sao vậy?"

A Du buột miệng hỏi.

Một lúc sau, nàng nghe được tiếng hần đáp lại ——

"Hai tên ăn mỳ bên kia, đó là những kẻ đã vứt bỏ ta năm xưa."

Bất luận là A Du hay là Thái Tử Trường Cầm, cả hai đều tự giật mình.

Thái Tử Trường Cầm kinh ngạc là bởi, rốt cuộc là thói quen hình thành khi ở chung lâu ngày, hần lại tự nhiên nói ra như vậy cho nàng nghe, lúc hần bị vứt bỏ nhiều lần cũng chưa đầy tháng, một đứa bé nhỏ thế làm sao có thể nhớ mọi việc được? Thế thì nàng ...

Nhưng mà, ha, hần lại có gì phải sợ, chẳng qua là, quay về những ngày như trước đây mà thôi, hần muốn moi ngũ tạng của nàng ra xem cho rõ toàn bộ.

Hần xoay người, đôi mắt bình tĩnh nhìn về phía thiếu nữ ấy, tự giấu mình, tự mình chờ đợi.

"Chính là bọn họ vứt đệ vào chuồng chó sao?"

"..."

Được rồi, điều mà A Du chú ý tựa hồ trời sinh không giống người khác, cho dù là người đã từng là tiên nhân ở Thiên giới, cũng không thể tiếp thu được ý nghĩ vòng vèo kì dị của nàng.

"Chẳng qua là..."

Đôi mắt của Thái Tử Trường Cầm lóe lên một luồng sáng lấp lánh: "Thế nào?" Cuối cùng cũng phát hiện rồi ư?

"Đệ trông không giống họ tí nào." A Du chăm chú nhìn đôi vợ chồng ăn mỳ kia một lúc, lại nghiêng đầu qua bên này ngắm Thái Tử Trường Cầm, cuối cùng kết luận, "Đệ nhất định bị đột biến gen rồi!"

"..."

"Chẳng trách đệ từ nhỏ đã thông minh hơn người." A Du không ngừng gật gù, cúi đầu néo néo đôi má của cậu bé, "Lẽ nào mang con vứt ở chuồng chó có thể hiệu quả như vậy sao?"

Thái Tử Trường Cầm không thể chịu được nữa gạt tay nàng ra, đang định nói gì đó, tiếng nói của nàng lại truyền đến lần nữa.

"Có điều là, năm xưa bọn họ vứt bỏ đệ, ngày nay cũng bị cuộc đời vứt bỏ nơi đầu đường xó chợ lại, trôi dạt khắp nơi, lẻ loi hiu quạnh, xem như là báo ứng rồi."

"Ờ, làm sao biết được?" Thái Tử Trường Cầm nhướn mi, "Nói không chừng chỉ là tay nhàn thân lười, muốn ăn mỳ kiếm sống để thành thói mà thôi."

"Thiếu niên như đệ tâm lí u ám quá."

A Du nhìn trời, đoạn đáp: "Có điều, rốt cuộc có đúng hay không, chẳng phải thử xem sẽ biết ngay hay sao?"

"Hửm? Thử thế nào?"

"Xem ta này!"

A Du vừa nói, vừa bước tới bên nồi mì đun ít mì phía trên, một chốc sau, mì chín, nàng giơ tay về phía bên kia đường vẫy vẫy: "Hai vị hành khát bên kia ơ, chỗ con có chút mì nóng, các người có muốn ăn không?"

Thái Tử Trường Cầm trầm mặc không nói, chỉ lạnh lùng chăm chú nhìn tất thấy.

Đôi vợ chồng kia ban đầu dường như không thể tin được, sau khi phát giác thật sự chính là đang gọi bọn họ bùng chén cao hứng bùng bùng chạy tới, khi đi ngang qua hắn, chẳng những hoàn toàn không hề nhận ra hắn, thậm chí còn cười cười lấy lòng, lộ ra hàm răng vàng ó bên miệng, đoạn chạy tới trước mặt A Du cầm cái bát vỡ đến nhận lấy mì, cũng không cần đũa, cứ như vậy dùng tay xì xụp bốc ăn.

Trong lòng Thái Tử Trường Cầm chỉ cảm thấy buồn nôn, nhưng mà nổi oán hận trước đây, cũng trong lúc bất giác đã tiêu tán quá nửa rồi.

Sau khi ăn xong mì, hai vợ chồng đẩy trăm cảm nghìn tạ một hồi, mới chịu rời đi.

A Du xoa xoa tay, nói rằng: "Họ thật sự là bởi nghèo khổ mới phải đi ăn xin."

"Sao người có thể biết được?"

A Du cười cười: "Nếu là đệ, có thể ăn một bát mì không muối không gia vị còn thêm một đồng đường ư?"

"Có thể làm được việc này, chúng tôi bao tử đã đói đến cùng cực rồi."

"Cho nên nói, một người có thể mỗi ngày đều ăn no bụng như đệ, tội gì phải so đo tính toán với họ chứ? Huống chi, ..." A Du nheo mắt, cười đến vô cùng gian xảo, "Để cho bọn họ ăn bát mì khủng bố kia của tỷ, xem như đã thay đệ báo thù rồi."

". . ."

Hết chương 3

Lời tác giả: Lòng dạ của cô em này cũng không rộng lượng gì cho cam, có điều cảm thấy không nên lao tâm khổ tứ chú ý tới người không đáng thôi, sau đó ... Khụ, việc này chương sau nói, *sờ cằm*, quả nhiên là truyện mới viết, không có một chút cản trở nào! Bạn viết siêu cấp thuận lợi ha ha ...

Cuối cùng bạn muốn nói là. đại BOSS em yêu anh =3= (buồn nôn >_<)

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4

"Để cho bọn họ ăn bát mì khủng bố kia của tỷ, xem như đã thay đệ báo thù rồi."

Dù cho cảm xúc trong dạ có phức tạp hơn nữa, vừa nghe được những lời ấy, lòng Thái Tử Trường Cầm vẫn dâng lên một chút cảm giác bất đắc dĩ, từ khi hắn gặp được cô bé vô tri này, lòng vẫn thường thường xuất hiện loại cảm khái ấy.

Độ hồn vô số kiếp, tâm tình như vậy hắn đã lâu chưa từng trải qua.

Trầm ngâm một lúc, hắn lạnh nhạt mở miệng: "Người vẫn là mềm lòng."

"Phụt!" A Du phì cười, cúi người chăm chăm nhìn khắp khuôn mặt nho nhỏ của đệ đệ nhà mình, "A Nhiên, đệ rốt cuộc biết giận dữ rồi sao?"

". . ."

"Chẳng qua là nói đến cùng tỷ vẫn là phải cảm tạ bọn họ, nếu không nhờ họ, tỷ sao có thể nhặt được đệ kia chứ?"

Là người, đều có bí mật.

A Du mặc dù trong mắt của Thái Tử Trường Cảm thật ngốc, nhưng nàng dù thế nào cũng không phải kẻ ngốc không rõ đầu cua tai nheo ra sao, nàng biết đệ đệ nhà mình có bí mật, song nàng không thèm để ý, là người ắt có bí mật, tỷ như chính nàng cũng có.

Nơi mà nàng đến, chính là bí mật tuyệt đối không thể nói.

Dùng cái cách gần như đáng kinh sợ đi đến thế giới này, trong nháy mắt nàng mất đi tất cả người thân bè bạn, thậm chí là ý nghĩa tồn tại, cho đến khi nàng nhặt được đứa bé mới sinh ấy, khoảnh khắc ôm lấy thân thể yếu ớt của hắn -- A Du cảm nhận được, hắn cần có nàng.

Nếu không có nàng, hắn nhất định sẽ chết.

Có người cần, còn có lý do tồn tại.

A Du tìm được giá trị trong cái thế giới này, sau đó, nàng vẫn còn sống sót.

Nói theo nghĩa ấy, A Nhiên là minh chứng cho sự tồn tại của nàng trên thế gian.

Cho nên, tuy rằng biết có chút không đúng, nàng vẫn như trước cảm tạ đôi phu thê đã vứt bỏ hắn kia.

"Hửm?" Thái Tử Trường Cảm hiển nhiên không thể biết được mớ cảm tình rối rắm mà A Du ôm ấp trong lòng, nhú mày hỏi lại: "Nói vậy, người hắn nên báo ân?"

"Tỷ đã báo rồi mà."

"Khi nào?"

"Mới vừa rồi đó." Sắc mặt nghiêm túc của A Du lại treo vài phần ý cười giảo hoạt, "Bát mì kia chính là sự báo ân của ta đó, ừm, thêm đường vào là để thay đệ báo thù, ân oán rõ ràng như vậy, A Nhiên cảm thấy có tốt không?"

"Ừ ..." Trường Cảm không khỏi bật cười, "Tất nhiên rất tốt." Thật nhọc lòng cho nàng nghĩ ra biện pháp như vậy.

"Nếu thế, chuyện trước kia liền xóa bỏ đi." A Du cầm lấy khăn bắt đầu lau cái bàn, bất luận có khách hay không, nàng vẫn luôn thích làm như vậy, cho dù dùng bữa ở đâu đường, mọi người đến cùng vẫn là thích nơi sạch sẽ hơn, có câu cách ngôn nói thế nào nhỉ?

Đúng rồi, là chi tiết nhỏ quyết định ngàn vận mệnh.

Nơi này kiếm sống được, chẳng phải cũng nhờ những thứ này tích lũy dần dần mà nên ư ?

"Bỏ đi sao." Thái Tử Trường Cảm lại liếc phía góc tường đối diện, bất gặp ánh mắt của hắn, đôi phu thê nọ lại treo lên vẻ cười cười nịnh hót, không ngừng gật đầu cúi người, hắn thu lại ánh mắt, cùng những kẻ này so đo, hắn cũng không nhỏ nhen như vậy.

"A Du người vẫn mềm lòng." Thái Tử Trường Cảm lần nữa nói ra câu này, so với lần trước, lúc này ý tứ trào phúng trong giọng nói của hắn lại ít hơn rất nhiều.

Nàng thật sự, đã cứu mạng của hai kẻ kia.

Dù nhiều lần trải qua sự đổi thay lòng người, vị Thái Tử Trường Cảm vốn đã hiếm tin vào câu "Nhân chi sơ, tính bản thiện", giờ khắc này vẫn có chút giật mình mờ mịt.

Nhưng mà, nàng thực có thể tiếp tục duy trì phần thiện này sao?

Đệ đệ nhà mình đến giờ chỉ gọi tên của nàng, sau nhiều lần sửa mãi không có kết quả đã thành thói quen, chẳng qua là nghe người kia nói như vậy, nàng chỉ cười, không muốn cãi lại, nói: "Người thật sự mềm lòng, không phải tỷ, mà là đệ đó, A Nhiên."

"Hửm?"

Thái Tử Trường Cảm thốt lên câu nghi vấn ngắn ngủn.

Đối phương vẫn không trả lời hắn.

Điều này làm cho hắn hơi bất mãn, nhưng vẫn mở miệng hỏi:

"Vì sao nói như vậy?"

Đôi tay của thiếu nữ đang cúi người lau bàn thoáng ngừng một chút, đoạn, nàng quay đầu nhìn về phía cậu bé cố chấp truy hỏi, thờ dãi, trên mặt hiện lên

một nụ cười.

Thái Từ Trường Cầm nhìn nụ cười không tươi tắn rực rỡ như thường ngày, thậm chí còn vương vài phần thương cảm, bất giác cảm thấy, nụ cười này so với trước đây tựa hồ lại chân thực hơn rất nhiều.

"Vì yêu mà sầu khổ, vì yêu mà lo sợ. Người nếu rời xa yêu, không sầu cũng chẳng lo." A Du từng chữ từng chữ ngâm lên bài kệ từng đọc qua trong "Xạ điều", sau khi đọc xong tự mình kinh ngạc, đoạn lại nhớ tới đệ đệ nhà mình chưa từng đọc sách chẳng biết có hiểu hay không, liền chậm rãi giải thích một câu:

"Có yêu mới có hận, có chờ mong mới có thể sợ không được đáp lại."

Câu tiếp theo nàng không có nói -- Mà đệ bởi vì không được đáp lại mà phẫn uất, A Nhiên, đệ mới là người thật sự mềm lòng.

So với cậu bé, người ngoại trừ hấn thì không thật sự đem ai trên thế giới này đặt vào lòng mình như nàng, lòng thực sắt đá hơn rất nhiều.

Mà sự lo lắng của nàng thật vô lý, nếu Thái Từ Trường Cầm chưa từng đọc sách, trên đời này còn có ai dám nói chính mình biết chữ đây?

Kinh ngạc, do dự, tức giận, thần thờ ...

Trong lòng Thái Từ Trường Cầm thoáng qua vô vàn cảm xúc hỗn loạn, những năm tháng đã qua không ngừng chòn vòn trong đầu hấn, mỗi lần độ hồn hấn sẽ mất đi một phần trí nhớ, nhưng lại vẫn như trước nhớ được rất nhiều.

Có một khoảnh khắc, trong lòng hấn thật sự nổi lên sát khí, nhưng chẳng qua chỉ trong chớp mắt, cảm xúc kia đã hoàn toàn bị áp chế xuống.

Hấn tất nhiên không phải vì mềm lòng mới không giết nàng.

Chẳng qua, nếu giết nàng, không phải đồng nghĩa với việc tán thành lời nàng sao?

Chỉ là một phạm nhân như con kiến, làm sao có thể hiểu được tâm tình của hấn?

A, thật sự buồn cười.

Nhanh chóng thu lại cảm xúc trong lòng, trên thực tế, bất luận vừa rồi suy nghĩ những gì, hấn đều không để lộ cảm xúc ra ngoài dù chỉ một chút, vị Thái Từ Trường Cầm đã sớm học được cái cách che giấu và ngụy trang cảm xúc mà trước đây hấn vốn khinh thường ngáng đầu, đối diện với một khuôn mặt tràn đầy đắc ý.

A Du lên mặt chống lưng cười to:

"Thế nào thế nào? A Nhiên đệ có phải cảm thấy tỷ đặc biệt có kiến thức hay không hả? Ha ha ha, có muốn tỷ dạy đệ đọc sách hay không? Hừ? Xin tỷ đi, xin tỷ tỷ sẽ đồng ý mà!!!"

". . ."

Thế mà lại nghiêm túc suy xét lời nói của loại người này, hấn quả nhiên là luân hồi quá lâu, đầu óc trở nên dần dần rối.

"Thế nào, thế nào?" Lên mặt tiếp tục, "Có phải cảm thấy tỷ đặc biệt anh minh thần võ, đại trí giả ngu hay không? A ha ha!!!"

"Đại trí giả ngu?" Thái Từ Trường Cầm nhếch lên khóe môi, "Ta thấy, nên là ngược lại mới đúng."

"Ngược lại?" A Du nghiêng đầu nghĩ nghĩ, đại trí giả ngu ngược lại là -- đại ngu giả trí?

Nghe qua tựa hồ cũng không tệ, khoan đã ...

"A Nhiên! Đệ đang mắng tỷ ngu sao?"

"A, A Du, người rút cuộc cũng có một lần 'trí'."

A Du nghiêng răng:

"Tiểu tử thối, người ngứa da sao?! Chờ xem buổi tối về ta xử lý người như thế nào!"

Thái Từ Trường Cầm giật mình, vờ như không nghe thấy xoay người rời đi, xử lý? Lời này nàng đã từng nói vô số lần rồi, nhưng chưa bao giờ làm thật lần nào, hơn nữa, nếu thật động thủ, ai xử ai còn chưa biết.

"Này! Đừng đi mà! Tên A Nhiên thối tha nhà người, nhớ lúc nhỏ ta một tay thay tã nuôi người lớn lên, người lại dám mắng ta ngu ngốc." A Du nháy mắt rơi vào trạng thái "tỷ tử u buồn", "Còn nhớ năm người một tuổi, người giữa mùa đông không may tiểu ra quần, ta ..."

Thái Từ Trường Cầm nhanh chóng quay đầu bịt miệng người nào đó lại, trong lòng lại là một hồi bất đắc dĩ, hơn nữa, cái gì là một tuổi tiểu ra quần? Loại

chuyện này vốn không xảy ra, được chưa!

Quả nhiên, nhân loại thật dối trá.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mưa Gió

"Cho bát mì đi!"

Thấy có khách đến, Thái Tử Trường Cầm cũng biết A Du sẽ không còn tâm tình nhàn rỗi mở miệng nói bậy, thế nên thả lỏng tay ra, quả nhiên A Du lập tức quay đầu, nở một nụ cười chuyên nghiệp vô cùng rực rỡ: "Vâng, có ngay ạ!"

"Cô chủ nhỏ, hôm nay cho ta thêm thịt băm "

Thực ra nhìn công việc trước mắt của A Du, tuyệt đối không thể dùng được từ xưng hô "cô chủ", đây chẳng qua chỉ là cách gọi đùa của những người khách, cho nên sau từ "cô chủ" còn thêm chữ "nhỏ", một là vì tuổi của nàng, hai là, của cái trong tay cô chủ như nâng quả thật hơi "nhỏ" một tí.

"Vâng, con biết rồi !" A Du vừa nhanh tay nhanh chân bắt đầu làm mì, vừa cười hỏi, "Lí đại thúc có phải gặp chuyện gì vui hay không ạ?"

"Hả?" Người đàn ông trạc tứ tuần họ Lí mặt đầy ý cười nhìn về phía A Du, "Sao con biết vậy?"

A Du phì cười: "Hôm nay nét cười trên mặt người chưa từng tắt, điều này thật không tốt."

Lí đại thúc vốn đang tươi cười nghe vậy dờ ra, trên mặt hiện lên chút không vui, nhưng cũng hiểu tính tình của A Du, biết nàng không thường nói những lời chẳng lành này, vì thế hỏi tiếp: "Sao lại không tốt?"

"Có câu cách ngôn rằng "Cười một cái, trẻ mười tuổi", Lí đại thúc người còn tiếp tục cười nữa, nhờ biến thành chàng trai trẻ tuổi tuấn tú, việc buôn bán ở nơi này của con e rằng sẽ tốt đến mức không có chỗ để ngồi luôn! Nhìn được mà không ăn được thật đúng là không tốt." Dứt lời, nàng quay sang nói với Thái Tử Trường Cầm, "A Nhiên, để xem chúng ta có cần thêm hai cái bàn nữa không? Để nhìn được mà cũng ăn được."

Trong lòng Thái Tử Trường Cầm biết A Du đang nói đùa, cho nên cũng chẳng lấy làm thật, chỉ nhú nhú mày ngồi một bên, hứng thú hóng chuyện, trong từng hành động có một loại phong vị thanh dật rất đặc biệt, tiếc nỗi A Du thường ngày nhìn đã quen, mà Lí đại thúc lại không có tâm trạng ngắm hán, cho nên cảnh đẹp đường này không người thưởng thức.

"Ha ha ha, nha đầu nhà ngươi, cái miệng thật dẻo." Lí đại thúc chỉ A Du, ha ha cười, may là lúc này mì còn chưa mang lên, nếu không e rằng sẽ phun mì lên bàn luôn, "Thực là có thể nói người chết thành kẻ sống, kẻ sống thành người chết."

"Con nếu có tài này, đã sớm không phải bán mì ở đầu đường." A Du vừa nói vừa bung lên một bát mì thịt băm, bên trên còn cho thêm hai cái trứng vàng sòng sánh, "Có thể khiến Lí đại thúc người cười to vui vẻ như vậy, tất nhiên phải là Lí đại ca thì rồi, A Du con cũng chẳng có cái gì để làm quà, đành phải mời người ăn bát mì, trứng luộc này đồ ăn tròn trĩnh, mai sau Lí đại ca nhất định sẽ giống nó rực rỡ như mặt trời chính ngọ, rồng phượng trong loài người."

Thấy người khác khen ngợi con của mình, đừng nói là cho ông hai cái trứng luộc, dù một cái cũng không cho, e rằng ông ý vẫn cười toe đáp lại.

Hơn nữa ông tới đây ăn mì, chẳng qua là muốn tìm người tán chuyện thôi, sẵn tiện khoe khoang, khoe khoang. Nghĩ đi nghĩ lại, cả cái phố này chỉ có A Du là nói chuyện ngọt nhất, vì thế mới chiều đã vui vẻ chạy đến đây, rõ ràng có cả bụng lời muốn nói, ngoài miệng lại khiêm tốn: "Có gì đâu, có gì đâu, chẳng qua đồ một cái danh tú tài thôi, nào có tốt như con nói kia chứ ..."

Thế nên, A Du lại bị Lí đại thúc quần lấy tán gẫu suốt cả buổi trưa, mãi đến khi mặt trời lặn về tây, việc mua bán của A Du lại dần bắt đầu bận rộn, Lí đại thúc mới ý thức được mình đã làm cái việc gì, nhất thời trở nên ngượng ngùng, xoa xoa bàn tay to lớn bởi lâu ngày đồn củi mà vô cùng thô ráp, xấu hổ nói: "A Du, A Du, con xem ..."

A Du chẳng qua chỉ cười cười, lại đi đến bung lên một bát mì nữa: "Con và A Nhiên thơ bé sớm mất đi cha mẹ, cũng không biết gia đình vui vẻ hòa thuận là như thế nào, ít nhiều nhờ Lí đại thúc buổi chiều nói chuyện cùng chúng con, bát mì này, xem như là cảm tạ người."

"Thế này ... Ta sao có thể không biết xấu hổ như vậy."

"Có gì mà ngại chứ." A Du hào phóng đáp lời: "Tương lai Lí đại ca có tiền đồ, Lí đại thúc người lại đến chỗ con ăn mì, e là toàn thành người ta đổ xô nhau đến ăn, phải không A Nhiên?"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Mưa Gió 2

Thái Tử Trường Cầm đã hoàn toàn quen với việc người kia thường xuyên phun ra một câu "phải không", đang nhìn vào quyển sách trong tay liền ngừng đầu, trông về phía hai người khe khẽ vuốt cằm, lại cúi đầu tiếp tục đọc sách.

"Con yên tâm!" Nghe nàng nói thế, Lí đại thúc đã bốn mươi tuổi trong lòng vẫn dâng lên một cổ hào khí, vỗ ngực nói, "Đến khi ấy không chỉ mình thúc tói, mà còn mang theo tiểu tử thôi nhà ta đến đây luôn thể, cho con nở mặt nở mày!"

A Du vội vàng cảm ơn.

Sau khi ăn xong mì, Lí đại thúc cảm thấy hài bụng hài dạ bước đi, cái lưng lâu nay bởi vì nhiều năm đồn cùi mà cong xuống bây giờ lại thẳng tắp, đường hoàng bề vệ đi đường, trông có mấy phần phong thái của lão gia nhà giàu.

A Du trộm che miệng cười, nhân lúc khách khứa đều đang mãi ăn mì mà tiến đến gần bên tai Thái Tử Trường Cầm, nhỏ giọng cười nói: "Nhìn Lí đại thúc đi, đang bắt chước theo huyện lão gia kia."

Thái Tử Trường Cầm buông sách, chẳng qua chỉ nhân nhặt liếc nhìn tấm lưng kia một cái, đoạn lại quay sang A Du: "Người tiếp chuyện ông ta cả một buổi trưa, lại chẳng những không lấy một phân tiền nào, còn tặng không hai bát mì hai quả trứng, lẽ nào thực là vì trông chờ con trai ông ta sau này làm quan chiếu cố đến người?"

Con trai của người đàn ông trung niên ban nãy hẳn đã từng gặp mặt, xem tướng mạo, e rằng sau cũng chẳng làm nên thành tựu gì.

"Nếu thực có ngày ấy tất nhiên là tốt rồi." A Du khẽ lắc lắc đầu, cúi xuống đáp, "Nhưng cho dù không phải vậy thì cũng chẳng làm sao cả, nếu nói mấy câu đã khiến người ta vui sướng, tỷ nhiều thêm mấy lời lại có ngại gì đâu?"

"Người cũng nhiệt tình quá nhỉ." Trường Cầm không còn gì để nói với nàng.

A Du lẳng lặng thờ dài, ánh mắt phức tạp nhìn đệ đệ nhà mình một lúc: "A Nhiên, đôi nhân xử thế đôi khi quá tính toán rốt cục cũng không tốt lắm."

Tình yêu vốn là không bền lâu, thông minh quá khéo lại bị thông minh hại, đệ đệ thiên tài nhà mình có thích hợp với về đầu tiên hay không thì nàng chẳng biết, nhưng về sau, thì lại giống vô cùng.

Nàng trầm mặc một lúc, sau lại giải thích: "Tỷ nói chuyện khiến họ vui vẻ, mai một họ sẽ thường xuyên ủng hộ tiệm của chúng ta nhiều hơn, đây là điều thứ nhất, hơn nữa, ở trong tòa thành nhỏ này, chỉ có tỷ và đệ hai người sống nương tựa nhau, đệ tuổi còn nhỏ, mà tỷ lại là phận nữ, khó tránh khỏi bị người ta bắt nạt, đến khi ấy nếu trong những người đó có kẻ sẵn lòng giúp đỡ, cũng tốt hơn nhiều."

"Hưởng chi," A Du kéo tạp dề bên hông lau lau tay, trên mặt khó thấy được lộ ra vẻ xấu hổ, mang vài phần ngượng ngùng nói: "Tỷ rất cuộc cũng rất vô dụng, biết đệ thích đọc sách lại không có nhiều tiền như vậy để mua cho đệ đọc."

Lúc bấy giờ sách đắt hơn thời hiện đại mà nàng từng sống nhiều lắm, xem ra dù là thời nào, người đọc sách vẫn rất có giá trị.

"Lí đại ca đã thi đỗ tú tài, có vài quyển sách chắc là không cần đọc nữa, hôm nay tỷ nói chuyện với Lí đại thúc cả buổi lâu như thế, ngày mai không biết chừng thúc ấy sẽ đem sách cũ đến tặng cho đệ đọc thì sao." Trên mặt A Du lại mang vài phần rạng rỡ, đáy mắt đảo quanh về giáo hoạt.

"..." Trong lòng Trường Cầm hơi chấn động, tuy chỉ là sóng gợn trên mặt biển Chết thoáng chốc lướt qua, nhưng nếu đã thật sự gợn sóng, thì còn là biển Chết sao?

Sự thật chứng minh, A Du nói không sai, ngày thứ năm sau đó, Lí đại thúc thực sự cao hứng bưng bưng mang đến sách cũ mà con ông ấy đã đọc, lại còn muốn dẫn A Nhiên lên núi hái trái cây đại về ăn.

Thái Tử Trường Cầm vốn không muốn đi, nhưng chẳng biết sao lại nhớ đến mùa này năm trước, A Du cực kỳ thích một loại quả rừng đó au mà Lí đại thúc mang tới, sắc mặt hơi thả lỏng, lập tức bị Lí đại thúc đang chờ mong nhìn hấn kéo đi.

A Du đứng trước quán, dõi mắt nhìn đăm đăm theo Lí đại thúc nhanh chóng bước đi cùng với nhà mình đệ đệ cả mặt đều là vẻ không muốn, che miệng cười trộm.

Gió mát thổi lùa qua, lá cành xanh biếc xao động đung đưa, quả là tiết trời trong lành tốt đẹp.

Lại không ngờ chỉ chốc lát, mưa to gió lớn, ầm ầm nổi lên.

A Du thấy mưa liền vội vàng dọn quán, ở nhà lo lắng chờ đệ đệ mãi chưa về, đang do dự xem có nên tự mình đi tìm hay không, lại thấy Lí đại thúc cả người toàn là máu ngã nhào vào cửa nhà chưa khóa của nàng, lão đảo khuyu xuống đất, lớn giọng khóc hô: "A Du, thúc thật có lỗi với con, A Nhiên nó ... rơi xuống khe núi rồi!"

A Du sững sờ đứng chết trân tại chỗ, cả nửa ngày vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Chẳng lẽ thật sự là ... Thông minh quá lại bị thông minh hại ... ư?

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đêm Mưa

"Đứa bé đó, đối với nàng, đâu chỉ có là đệ đệ thôi.

Hắn là mối ràng buộc duy nhất của nàng với thế giới này.

Bởi vì hắn, nàng quyết tâm phải sống sót trên đời này, bất kể có khó khăn bao nhiêu cũng chưa từng bỏ cuộc."

Vốn A Du chỉ là tùy tiện cảm thán trong lòng, rốt cục lại có kết quả này, nàng hận không thể tát mạnh vào miệng mình hai cái, thực tế, nàng đã tát thật, vừa tát vừa mắng: "Ai bảo miệng nguoi thối tha! Không ai bảo lòng nguoi xấu xa!"

Việc này khiến cho Lí đại thúc vốn đang thờ hồn hèn không đứng dậy nổi hoảng hốt, loạng choạng đứng lên, muốn bước tới ngăn cản A Du, lại nhớ đến mình là đàn ông trai tráng, mà đối phương chỉ là một tiểu cô nương, vội vàng ra về nài nỉ hết lên:

"A Du, A Du, con đừng quần trí, ngày mai thúc lập tức dẫn người lên núi tìm! A Du, con đừng như vậy!"

"..." A Du bấy giờ mới phản ứng lại, Lí đại thúc này lẽ nào đang sợ nàng chịu đả kích quá lớn, hóa điên rồi!

Dở khóc dở cười, A Du lấy lại bình tĩnh, thể mới phát hiện quần áo trên người Lí đại thúc dính đầy bùn đất và vết thương, có lẽ là trong lúc vội vàng xuống núi báo tin cho nàng bị va quệt, lòng cảm thấy ấm áp, khẽ giọng an ủi: "Con không sao, Lí đại thúc, thúc nhanh tìm đại phu trị thương đi, nếu không con lại lo lắng."

Lí đại thúc tuy rằng là người thô lỗ, nhưng cũng là kẻ đề ý nam nữ khác biệt, nàng không tiện nói ra lời muốn giúp đối phương trị thương linh tinh gì đó, huống chi ... Nàng bây giờ thật sự không có lòng nào làm việc đó.

"Nhưng mà ..."

"Con thực sự không sao cả, con ở nhà đợi một lát, có lẽ một lúc nữa A Nhiên sẽ tự trở về." Dứt lời, A Du cắn cắn môi, "Nếu ... Đêm nay nó không trở về, ngày mai còn phải xin cậy Lí đại thúc người, người ..."

"Haiz! Haiz! Thúc về ngay đây!" Lí đại thúc hiểu được lời nói của đối phương, gật đầu liên tục, vội vội vàng vàng quay đầu bước đi.

Màn đêm tối mịt cùng với tiếng mưa rơi ầm ầm nhanh chóng nhấn chìm bóng lưng của người kia, A Du ngơ ngẩn đứng giữa đại sảnh, sững người thêm một lúc, mới lại quay đầu.

Tâm trạng của nàng bây giờ có chút kỳ lạ.

Một khắc khi nàng nghe được tin A Nhiên gặp chuyện không may, nàng lo lắng vô cùng, nhưng mà ... Nhưng mà, đến giờ phút này, trong lòng nàng trái lại dần dần bình tĩnh, đây là một trực giác kì diệu, nói cho nàng biết chắc chắn người kia không có chuyện gì.

A Du không rõ mình có nên tin tưởng loại trực giác này hay không. Đã nghĩ không ra, vậy thì phải làm!

A Du lấy lại bình tĩnh, thuận tay lấy giấy bút viết một lá thư dán trên bàn, bởi vì ở hiện đại nhiều năm, chữ viết bằng bút lông của nàng xiêu xiêu vẹo vẹo không được dễ nhìn cho lắm, nhưng nội dung viết cũng đã đủ để người ta xem có thể hiểu được, bất kể là người khác đến đây hay A Nhiên trở về, đều có thể biết được nàng đã đi đâu.

Xong xuôi, nàng cầm lấy chiếc ô giấy, khép cửa lại rồi đi.

Sắc trời tối đen, mưa rơi như trút nước, trên đường đầy những vũng nước sâu cạn, chẳng qua mới đi một lát, A Du đã cảm thấy hài đã ướt đầm, nhưng bây giờ không phải là lúc để tâm những thứ ấy, nàng men theo đường lên núi chăm chú tìm kiếm.

Đêm mưa to gió lớn như thế không thể đốt đèn lồng, cũng may giờ này người ta phần nhiều chưa đi ngủ, mỗi nhà hắt ra ánh đèn khi mờ khi tỏ.

Nhờ ánh đèn hai bên đường ấy, A Du mò mẫm bước đi, nhìn xem ven đường có người nào đang ngồi nghỉ hay ngắt đi hay không.

Nàng đi thật chậm, cho nên đến sườn núi, cũng đã tìm hai canh giờ.

Mà lúc này, ven đường đã không còn bất kì một ánh đèn nào.

A Du ngẩng đầu nhìn sườn núi trong bóng đêm có vẻ càng hùng vĩ vô cùng, thoáng chần chừ, lý trí nói cho nàng, trong trường hợp không rõ địa hình thế nào, đêm mưa gió lên núi là chuyện cực kỳ không sáng suốt, nhưng mà ... Nàng chợt nghĩ tới cảnh tượng A Nhiên mặt tái nhợt ngã xuống khe núi, trong lòng xót xa, bước một bước lên con đường núi dốc đứng khúc khuỷu.

Đứa bé đó, đối với nàng, đâu chỉ có là đệ đệ thôi.

Hắn là mối ràng buộc duy nhất của nàng với thế giới này.

Bởi vì hắn, nàng quyết tâm phải sống sót trên đời này, bất kể có khó khăn bao nhiêu cũng chưa từng bỏ cuộc.

*Giao: Lí do là Giao thích truyện này nhất trong rất nhiều đồng nhân Cổ Kiếm chính là:

A Du chỉ là một cô gái bình thường, nhan sắc bình thường, trí tuệ bình thường, không có pháp thuật hô phong hoán vũ, không có tuổi thọ kéo dài như Tôn Phuong, không có thuật biết trước tương lai như Tổ Cẩm, không xinh đẹp như Như Thắm, sợ đau sợ chết, vị kỉ trục lợi, tóm lại thì chỉ là một phạm nhân bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng cô ấy dành cho Thái Tử Trường Cẩm một tình cảm phi thường. Nó không chỉ là yêu, vì nó càng to lớn hơn tình yêu, nó không chỉ là tình thân, vì nó càng sâu đậm hơn tình thân. Trong vô số kiếp độ hồn của Trường Cẩm, gặp qua vô số cô gái, nhưng duy chỉ một mình A Du là có thể dùng thân xác của một phạm nhân để yêu và chờ đợi y vô điều kiện. Giao nghĩ, nếu có một người yêu mình như thế, thì vì người đó mà hủy diệt thế giới có là gì. =.=

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đêm Mưa 2

Bởi vì hắn, nàng quyết tâm phải sống sót trên đời này, bất kể có khó khăn bao nhiêu cũng chưa từng bỏ cuộc.

Mùa đông giá rét, bụng trống đói khát, ăn xin bên lề phố, người khác khinh thường, ... A Du khẽ khép mắt, đôi khi nàng cũng không rõ bản thân làm sao có thể tiếp tục kiên trì.

Nửa đêm trong giấc mộng, nàng vẫn thường mơ thấy những kẻ có ý đồ xấu vừa sờ mặt nàng vừa mĩa mai: "Cô nương thủy linh xinh đẹp thế kia, tội gì phải làm việc thấp hèn này, chẳng bằng đến lâu của chúng ta vui vẻ." Trời mới biết lúc đó nàng muốn đá tên khốn kiếp đó một cước biết mấy, nhưng mà ... Nàng không đá được và cũng không thể đá.

Nơi này không phải hiện đại, không có pháp luật cấm mại dâm, càng không thể nhờ Cục Cảnh sát giúp đỡ.

Những gì nàng có thể làm, ngoại trừ nhịn nhục, cũng vẫn là nhịn nhục.

Nếu không có A Nhiên, nàng nhịn nhục còn ý nghĩa gì chứ?

A Du cảm thấy trong hốc mắt nóng nóng, mũi cay xè, may là đêm nay mưa to gió lớn, cho dù có khóc, cũng không ai thấy rõ được trên mặt nàng rốt cuộc là nước mưa hay nước mắt.

Thả lỏng một lần đi, cứ dứt khoát thả lỏng một lần đi!

Trong lòng nàng thầm nghĩ như thế.

Sau khi đến đây, nàng ngay cả sáng khoái tự do khóc một lần cũng không thể được.

Ban ngày vội lo kiếm ăn, thời gian còn lại phải chăm sóc A Nhiên -- nàng không thể để hấn lo lắng.

Không ngờ tới trong tình huống chật vật như vậy, nàng lại có cơ hội "xả" hết ra.

A Du khoe miệng rất cục không thể nở nổi nụ cười nữa, cứ thế vứt bỏ ô che trong tay, ngồi khuyu xuống ôm lấy người mình, lớn tiếng nức nở bật khóc.

Dường như muốn đem tất cả ảm ức trong lòng khóc ra cho kỳ hết, khóc đến khản giọng.

Gió lớn gào rú nhanh chóng đem chiếc ô mà nàng thả xuống cuốn đi, ngay lúc nó sắp bay lơ lửng trên bầu trời, một bàn tay trắng nõn hơi bụ bẫm vươn ra, chiếc ô lung lay trong gió bỗng như bị dẫn lại, sau đó tựa cảnh hoa tháng ba chậm chậm rơi xuống, rơi vào lòng bàn tay dịu dàng kia.

Bóng người dù ở trong tiết trời mưa gió vẫn giống như trước đây thanh nhã không nhiễm hạt bụi nào thông thả bước đi trên đường núi, sau đó lại dừng ở phía sau thiếu nữ, hấn giang tay, vươn ô vờn vàng che trên đầu A Nhiên đang quỳ dưới đất, lạnh nhạt mở miệng hỏi: "Ngã đau lắm à?"

A Du thoáng cứng người, theo bản năng quay đầu lại, mặt đầy vẻ sững sờ, giống như một kẻ ngốc, hai mắt đỏ hoe, nước mắt còn không ngừng cùng với nước mưa chảy xuống mặt, cả người trông chật vật vô cùng.

Trong lòng Thái Tử Trường Cẩm mềm nhũn, khe thở dài, cúi người hỏi lại lần nữa: "Bị ngã đau thế nào?"

"... A, A Nhiên?" A Du cuối cùng tỉnh táo lại, nhìn một lượt từ trên xuống dưới thân hình ít khả năng xuất hiện lúc này, ngơ ngác ngắc ngắc hỏi lại một lần: "Là đệ sao? A Nhiên?"

"... Là ta."

"A Nhiên, ta không phải đang mơ đúng không? Thật sự, thật sự là đệ hả?"

"Là ta."

"Hu hu ... A Nhiên!"

A Du chớp chớp mắt, chẳng mấy chốc đã khiến cả mặt đầy bùn đất, nàng không hề phát hiện, từ từ thế quỳ nhôm dấy cứ như vậy ôm cổ cậu bé sau lưng, lại vô cùng thê thảm khóc ra tiếng: "A Nhiên ... Hu hu ... Tỷ còn tưởng rằng đệ đã chết ... Đệ là đứa bé không có lương tâm ... Đệ quên rằng lúc một tuổi đệ đắm đuối đã ..."

Thái Tử Trường Cẩm đuôi mày giật giật, nhìn trước và sau người mình đều đầy bùn, lại nghe nàng nói năng lộn xộn còn bịa đặt đủ chuyện lai nhai khóc lóc, kỳ lạ là trong lòng lại không phiền chán chút nào, chỉ vươn tay còn lại không phải cầm ô, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của cô gái.

"Ta ... cũng không có bị gì. Người đừng lo."

Mưa rơi tầm tã, bao trùm cả ngọn núi.

Trong bóng đêm mịt mùng, một chiếc ô màu hạnh hoàng che chở cho hai thân hình nhỏ bé.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nói Dối

Chẳng biết đã khóc bao lâu rồi, A Du mới muộn màng phát hiện ra rằng, dường như nàng... không chỉ khóc ở trước mặt A Nhiên, mà còn quệt quệt khiến cả người hấn đều là nước mắt nước mũi thì phải?

Sấm giữa trời quang, cùng lắm chỉ đến thế này thôi.

Vậy phải làm sao mới được?

A Du khóc không ra nước mắt, một mặt là vì thực sự là đã khóc quá lâu rồi nên không ra nữa, mặt khác -- dùng cách nói hiện đại chính là, mất hết thể diện rồi!

Đang rối rắm, một giọng nói sau khi so sánh với vẻ lo lắng của nàng trở nên hồ hững truyền đến: "Khóc đủ chưa?"

"..." A Du hung hăng ngẩng đầu, mùi phấn khí thể dữ tồn tại trước mặt: "Người cái đứa bé vô lương tâm này, hại ta lo lắng chết đi được, biết không? Biết không?"

Thái Tử Trường Cầm là ai chứ? Chẳng qua chỉ trong chớp mắt, đã nhìn thấu bản chất hồ đồ của kẻ trước mặt này, nhẹ nhàng chọc chọc quả bóng căng phồng ấy: "Mất sưng lên rồi."

"Hả?" A Du cuống cuống sờ mắt, một lúc sau mới phản ứng lại, rống lên một tiếng nữa: "Đệ bảo ta vì ai mới như thế chứ?!"

Thái Tử Trường Cầm thở dài, so đo với nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân hay ghen quá hóa giận, thật là một hành động không khôn ngoan, vì thế vươn tay ra trước mặt A Du: "Sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta về đi."

"Đệ biết là tốt rồi."

A Du hừ một tiếng vặn lại, mới nắm tay đối phương mà đứng dậy, đầu gối vì quỳ lâu mà tê cứng sau một khoảng thời gian mới có thể linh hoạt trở lại, nàng sàu khổ thở dài: "Về nhà nhất định phải lấy khăn nóng đắp lên chân, nếu không chắc chắn sẽ bị viêm khớp."

Nói đoạn, nàng nhận lấy chiếc ô trong tay đệ đệ nhà mình, đang chuẩn bị nói "đi thôi", ánh mắt bỗng dừng sững lại trên người đối phương.

"Đệ ..." Con người của A Du co lại, không bởi điều gì khác, chỉ là một đứa bé năm tuổi nghe nói bị "ngã xuống khe núi", trên người vậy mà lại rất sạch sẽ, ngay cả bùn ở phía trước và phía sau áo hắn, cũng là do khi này nàng ôm hắn bắt cần quệt lên, không nhiễm một hạt bụi thì thôi, thậm chí còn không có một vết thương nho nhỏ nào, điều này không phải quá khoa trương rồi à?

Thân hình của Thái Tử Trường Cầm dừng lại một lúc, sau cũng ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của A Du.

Người đàn ông họ Lí kia cũng không nói dối, hôm nay Thái Tử Trường Cầm quả thực đã ngã xuống núi, hoặc nói cách khác, Lí đại thúc suýt ngã xuống khe núi, Thái Tử Trường Cầm đi phía sau ông ấy theo bản năng kéo một cái, lại quên rằng bây giờ cơ thể của hắn còn rất nhỏ bé, vì thế cả người mất thăng bằng ngã xuống.

Đương nhiên hắn sẽ không ngã chết, thậm chí ngay cả bị thương cũng không có, đứng vững vàng trên nhánh cây mọc lên ở vách đá cheo leo, Thái Tử Trường Cầm nghe đối phương hét lớn gọi hét tiếng này đến tiếng khác, nhưng mà, theo sắc trời càng ngày càng tối đi, mưa ào ào trút xuống, thanh âm của đối phương cuối cùng cũng im bật, sau đó, tiếng bước chân dần dần đi xa, lại không còn tiếng động gì nữa.

Trường Cầm đầy mắt lạnh lẽo như băng, rốt cuộc cũng không khác gì cả.

Hắn vốn không nên còn chờ mong, bởi vì đây là con người mà, không phải sao?

A Du ... Thái Tử Trường Cầm liền bỗng nhiên nhớ tới cô gái nhỏ ở chung với mình năm năm qua, nàng sẽ khác họ sao?

Nếu hắn muốn lừa gạt ai đó, khắp thiên hạ e rằng sẽ chẳng có kẻ nào không mắc mưu.

Nhưng mà, hắn đột nhiên lại không muốn làm như vậy.

Khi hắn không mất một sợi tóc nào xuất hiện trước mặt nàng, vẻ mặt cô gái kia sẽ có biểu cảm thế nào đây?

Kinh ngạc? Ghét bỏ? E sợ? Tránh còn không kịp?

Một ý niệm, ác ý này sinh.

Lại nghĩ ngợi, đáy lòng càng thêm lạnh giá, đến cuối cùng, hắn đã hoàn toàn không thể ức chế ý nghĩ tà ác muốn thử một lần.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nói Dối 2

... A Du, rốt cuộc người là ác hay thiện, chỉ bằng để ta tận mắt chứng kiến, được không?

... Nếu là giả nhân giả nghĩa, chỉ bằng để ta xé rách cái mặt nạ giả tạo của người, nếu là ... A, làm sao có thể như thế được?

Vậy mà cái ý nghĩ này, khi người đó mò mẫm đội mưa lên núi, khi người đó ngồi thụp xuống đất rơi lệ, khi người đó ôm lấy hắn mà gào khóc, bất giác, dần dần tan biến.

... Nàng là thật lòng yêu thương "A Nhiên".

Thôi, vòng luân hồi của hắc vốn là không thể nhìn thấy tận cùng, sinh mạng của phạm nhân lại cũng có lúc chấm dứt, hắc cho dù làm "A Nhiên" của nàng một lần thì có sao đâu?

Lại không ngờ tới, vẫn là ...

Thái Tử Trường Cẩm nhìn chăm chú vào vẻ mặt kinh ngạc của đối phương, khóe miệng chậm chậm hiện lên một nụ cười tự giễu.

Giả dối rốt cục vẫn là giả dối, cho dù diễn giỏi hơn nữa, cũng không thể thành thật được.

Rồi sau đó, hắc trông thấy ...

A Du cúi người, nắm lên một nắm bùn trét lên mặt hắc.

"..."

Sau đấy, lại là một nắm trát lên người hắc.

"...Người đang làm cái gì thế?" Thái Tử Trường Cẩm siết chặt nắm tay, gần từng chữ hỏi.

"Ngươi đang đấy!" A Du nghiêm túc đáp, "Đệ giả bộ cũng phải giả giống một chút chứ, nào có ai ngã xuống núi mà còn sạch sẽ thế, đệ cho rằng núi này là nhà đệ mở à?"

"..."

A Du cau mày, lại vươn ra hai bàn tay tội ác, bắt đầu xé y phục của đối phương:

"Trên quần áo cũng phải rách mấy lỗ mới giống nha!"

Sau khi xé mấy lần, nàng linh cơ vừa động, đem ô nhét vào trong tay hắc, sau đó nhặt một tảng đá từ trên mặt đất lên, "roẹt roẹt" cắt y phục của Thái Tử Trường Cẩm!

Thái Tử Trường Cẩm bối vì kinh ngạc mà sững người một lúc cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, liền phát hiện y phục trên người mình đều biến thành đồng giẻ lau thấm hại, vội vàng một túm bắt lại tay của đối phương, cắn răng nói:

"Đủ rồi, ngươi mà cắt nữa, ta liền không chỉ là ngã xuống núi mà chính là lên núi đao đấy."

"Ồ ồ, đệ thật có kinh nghiệm nha." A Du gật gù kính nể bảo.

Sau đó đi vòng vòng quanh đệ đệ nhà mình, lại vòng thêm mấy vòng, bắt mất chạch lười:

"Nếu có thể thêm mấy vết thương thì càng hoàn mỹ."

"..." Thái Tử Trường Cẩm cảnh giác nhìn chăm chăm vào tay của đối phương.

"Thôi." A Du than thở, "Ta làm sao nỡ để đệ chảy máu chứ, hơn nữa hoàn mỹ quá sẽ bị trời phạt, cứ như vậy đi."

Sau đấy, A Du chợt nhận ra mình bất giác đã thốt ra lời nói buồn nôn cỡ nào, lại giật lại chiếc ô trong tay hắc, cứ như thế nắm lấy tay cậu bé ấy, kéo xuống núi.

Trở lại đường phố quen thuộc, A Du dừng ở trước cửa của một nhà quen biết, ra hiệu cho Thái Tử Trường Cẩm chờ có lên tiếng, rồi bảo đối phương leo lên lưng nàng.

Thái Tử Trường Cẩm nhú mày, đã đoán được nàng muốn chơi trò gì, có điều cũng không có cách nào tốt hơn, đành phải hăng hái phối hợp theo.

Cứ thế, A Du cõng đệ đệ năm tuổi đi vài bước, hít hơi thật sâu, đột nhiên vứt bỏ chiếc ô trong tay, kẻ đó ngã thật mạnh xuống trước cửa nhà người ta, bò mấy cái tại chỗ, gõ mạnh vào cửa, vừa gõ vừa hôn hên hô to:

"Người đâu ... Cứu mạng ... Cứu A Nhiên nhà ta với ..."

Thái Tử Trường Cẩm bối vì được cõng trên lưng mà không may bị thương chút nào nhú nhú mày, hắc không ngờ nàng lại chọn cách thâm hiểm như vậy để đổi lấy sự tin tưởng của người khác, khẽ quay đầu lại, thấy dấu chân của hai người họ lúc trở về đã bị nước mưa xóa sạch, hắc nhẹ thở phào, sử dụng pháp thuật tạo ra một chút vết thương trên người, như thế ... Đã đủ chưa?

Cho nên, ngày thứ hai, cả con đường đều biết được ...

Đệ đệ của cô nàng A Du có tiệm mỹ bắt cản ngã xuống núi, cũng may mạng lớn được một cây đại thụ đỡ lại, A Du sót ruột đệ đệ cả đêm đợi mưa lên núi, tìm đệ đệ trở về, khi công về nhà té xỉu ở trước cửa Trương thăm bán rau, cũng may tỷ đệ hai người, một người chẳng qua chỉ là kiệt sức, còn người còn lại cũng chỉ bị trầy xước cộng thêm kinh sợ quá độ, cũng không có gì đáng ngại.

A Di Đà Phật, quả nhiên là phúc lớn mạng lớn, phúc lớn mạng lớn đấy!

@Giao làm nhảm: Amen, Giao nghỉ lúc còn ở hiện đại chắc bạn A Du làm nghề diễn viên. ~v

Tìm kiếm với từ khoá: 5 thành viên đã gởi lời cảm ơn Giao Quỳnh về bài viết trên: alex_holmes, arinaphan2603, quynhrom2509, the angel, ~Hàn Tịnh Nhi~ 24.06.2016, 19:57 the angel Tô phó Ngày tham gia: 31.07.2015, 16:09

Bài viết: 15

Được thanks: 10 lần

Điểm: 0.67

Re: [Xuyên không - Đồng nhân Cổ Kiếm] Nuôi dưỡng Âu Dương đại boss - Tam Thiên Lưu Ly (chương 7) - Điểm: 1 * tung hoa* nàng đã trở lại r, thank nàng vì đã come back

Tìm kiếm với từ khoá: 1 thành viên đã gởi lời cảm ơn the angel về bài viết trên: Giao Quỳnh 27.06.2016, 16:13 Giao Quỳnh Lốp pho lao động Ngày tham gia: 17.07.2014, 22:43

Tuổi: 17 Re: [Xuyên không - Đồng nhân Cổ Kiếm] Nuôi dưỡng Âu Dương đại boss - Tam Thiên Lưu Ly (chương 7) - Điểm: 11 Chương 8: Mãi nghệ

Tác giả: Tam Thiên Lưu Ly

Editor: Ngọc Giao

Những ngày tiếp theo, tỷ đệ hai người liền sống những ngày dưỡng thương và chăm sóc người dưỡng thương.

A Du bây giờ mỗi ngày chỉ làm mì dùng cho nửa ngày, để bán vào hai giờ cao điểm là buổi sáng và buổi trưa, kiếm một chút tiền, sau đó liền an ổn về nhà ngồi không.

Thật sự là cần rút lương tâm mà!

Ai cũng bảo hoạn nạn thấy chân tình, nay xem ra, nhân duyên của A Du ở con phố này cũng không tệ, đã có vài người tốt bụng lần lượt xung phong bằng lòng chăm sóc đệ đệ thay cho A Du khi nàng bận rộn.

Vấn đề là, A Du không dám cơ!

Nàng làm sao giải thích việc đệ đệ nhà mình bị thương trong vòng nửa ngày đã khỏi hẳn?

Nàng lại phải giải thích thế nào khi đệ đệ nhà nàng nghe báo là kinh sợ quá độ mà giờ đây khuôn mặt nhỏ vẫn bình tĩnh như thường ngày?

Hoàn toàn không thể giải thích mà!

Cho nên, vẫn là chính nàng phải lên diễn thôi.

A Du lòng tràn đầy phiền muộn thở dài, đang đưa thuốc bắc mới mua trong tay, biết rõ là không cần nhưng vẫn phải mua, hơn nữa là đại phu còn không giảm giá ... Nàng chỉ cảm thấy mình sắp bị cái bánh xe trên viết hai chữ "ma nghèo" thật to nghiền nát thành tro.

Vừa vào đến cửa nhà, A Du liền thấy Thái Tử Trường Cẩm đang ở dưới bóng cây trong sân vừa tắm nắng vừa đọc sách, từng cái giờ tay nhấc chân đều tràn ngập mùi vị thanh thần, trong lòng nàng nhất thời lại càng thêm phiền muộn.

Không sai!

Kẻ cảm thấy xoắn lên chỉ có nàng thôi!

Đây cũng chính là điều khiến nàng càng cảm thấy xoắn.

Thế nhưng ... A Du không nhận được lại nhìn một chút cậu bé dưới bóng cây càng đặc biệt có vẻ tĩnh lặng, khóe môi bất giác xuất hiện một nụ cười.

Lòng nàng không có chí lớn, điều mong cầu cũng không nhiều, càng hiểu rõ cái gọi là "dài lâu như trời đất" đối với phạm nhân mà nói chẳng qua là người si nói mộng, song, nàng chỉ mong đợi những tháng ngày này có thể kéo dài một chút, một chút nữa, "năm tháng an tĩnh" đã đọc trong sách trước đây, đại khái chính là như thế này thôi phải không?

Thái Tử Trường Cầm từ khi A Du bước vào đã phát hiện, ngẩng đầu hỏi:

"Về rồi?"

Tầm mắt lại rơi xuống gói thuốc nàng cầm trong tay, hần khê nhíu mi:

"Vừa đi mua thuốc sao?"

Không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc là A Du liền trong nháy mắt ôm ngực, cắn răng nói:

"Đừng nói với ta chuyện này."

Sau đó nàng ném gói thuốc trên đất, vốn định giẫm lên, do dự một chốc lại nhặt lên, ôm vào lòng khóc than:

"Đây đều là tiền đó nha!"

"..." Thái Tử Trường Cầm thở dài, "Ngươi thật thiếu tiền thế sao?"

"Trên đời này còn có kẻ ngại có quá nhiều tiền à?"

"Nếu ngươi thật sự cần, ta ..."

"Cảm ơn ta không dám nhận!" A Du vội vàng dùng tay ra hiệu "dừng lại", ngăn cản hành vi tội ác từ trong trứng.

Thái Tử Trường Cầm sớm đoán được đối phương sẽ đáp như thế, cũng không kinh ngạc:

"Quân tử ái tài thù chi dĩ đạo (1)?"

(1) Ý nói người quân tử yêu tiền tài nhưng cách có được phải đúng đạo lý

"Thôi đi, ta lại không phải là quân tử." A Du nhún vai, chậm rãi đi lại gần cậu bé, "Có điều là tiền không phải do mình kiếm ra, luôn cảm thấy sử dụng rất ngượng tay, huống chi ..." A Du cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ xíu đang cầm sách của đệ đệ nhà mình, "Cách làm ra tiền của đệ không phải là biến đá thành vàng chứ?"

"Phải thì sao? Mà không phải thì thế nào?" Thái Tử Trường Cầm dứt khoát để sách lên bàn đá bên cạnh, hứng thú hỏi.

"Nếu phải, ta là một con ma nghèo bán mì, một thời vàng như thế sao dám tự tiện lấy ra dùng; nếu không phải, e sẽ là của bất nghĩa, đồng tiền như vậy mà dùng luôn là hậu họa vô cùng, cho nên mới nói ...", A Du xòe ra hai tay, "Chúng ta vẫn tiếp tục làm ma nghèo thôi, dĩ nhiên ...", tròng mắt của nàng đảo một vòng, khoe miệng cong lên một nụ cười giảo hoạt, "Đệ nếu thương xót tỷ tỷ ta sống khổn khổ không thịt mà ăn, thì thoáng lên núi tha hai con gà rừng trở lại cùng ta ăn, cũng là có thể."

"..." Thái Tử Trường Cầm trong nháy mắt chú ý đến trọng điểm - chữ "tha", hần trong thoáng chốc cảm thấy như đã hiểu ra điều gì, cô gái này lại cho rằng hắn là ...

"Ngươi cho rằng ta là yêu quái trên núi sao?"

A Du mắt sáng rỡ, không ngờ đối phương sẽ chủ động nói về vấn đề này, vội vàng như một đứa bé hiếu kỳ tới gần hỏi:

"Nếu đã nói đến đây, thế đệ rốt cục là yêu tinh gì?"

"... A Du thấy thế nào?"

"Ừm ..." A Du nghiêng đầu suy nghĩ một chốc, lại cúi đầu, quan sát một lượt từ trên xuống dưới đệ đệ nhà mình.

Đến khi Thái Tử Trường Cầm cũng cảm thấy ánh mắt này có chút khiến người ta nổi gai ốc, nàng mới làm mặt nghiêm túc mở miệng nói:

"Xét về đôi mắt, đệ thật giống hồ ly tinh."

A Du nhớ rằng kiếp trước xem tiểu thuyết, mắt phượng chẳng phải là được dùng để tả hồ ly tinh nhiều nhất sao?

"..."

Nàng ghé sát vào người người, "Nhưng mà trên người đệ lại không có mùi hôi", A Du lại đoán, "Lẽ nào là xà tinh? Cơ mà đệ bước đi không có uốn éo nha."

Nói đoạn, trong đầu nàng không khỏi hiện lên một bức tranh "đệ đệ nhà mình vừa đi vừa uốn éo thất lưng", suýt nữa không thể kiềm được phì cười.

Nếu những loài này đều không phải nốt, chẳng lẽ là ...

"Hóa ra là thế." A Du bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Đệ lẽ nào là giun tinh?"

"... Con giun?"

"Chính là rồng đất ấy!" A Du gật đầu, giải thích, "Sức sống của nó mạnh nhất đấy, dù có bị đứt làm đôi cũng có thể sống, thương thế của đệ lành nhanh như thế ... Khử khử khử ..."

Kiểu tiếng cười ý như bảo "ta vừa phát hiện ra sự thật ha ha ha, ta quả là một thiên tài" này khiến Thái Tử Trường Cẩm vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ, có điều loại tâm trạng này hẳn đã trải qua nhiều lần lắm rồi, cho nên khôi phục cũng đặc biệt nhanh, hỏi ngược lại:

"Người nếu biết ta vốn không phải người, thế nhân hay nói "không cùng giống loài với ta tất có lòng khác", người lẽ nào không sợ ư?"

A Du nghe lời này, không chút khách khí quăng cho hắn một cái liếc mắt:

"Đệ nếu thật muốn hại ta, cho dù ta có sợ, đệ sẽ dùng tay sao? Thay vì hỏi cái vấn đề vô nghĩa này, chẳng bằng ..."

"Chẳng bằng sao?"

Móng vuốt của A Du chụp lên đầu vai của cậu bé:

"Mãi nghệ (2) đi thiếu niên!"

(2) Mãi nghệ: biểu diễn xiếc, võ thuật ... để kiếm tiền

"..."

"Nếu là yêu tinh, đệ tất phải biết ảo thuật đúng không? Tỷ như, dùng ngực đập nát tảng đá? Không không không, cái này hình như quá hung tàn rồi, cắt đứt tay rồi mọc ra tay khác? Cái này tựa hồ có vẻ kỳ ảo quá? Trò gì bây giờ?" Nàng càng nói càng hưng phấn, "Đến lúc đó ta bày ra một cái bàn, đệ đứng trên bàn biểu diễn, ta nhân cơ hội bán mì cho người xem, ha ha ha, số tiền tiêu pha trong thời gian này rất nhanh có thể lấy lại vốn rồi!"

Bất giác, nàng đã hoàn toàn tiết lộ ra mưu đồ của mình.

Thái Tử Trường Cẩm cam nín xoa trán, gạt lại vạt áo bị kẻ nào đó túm chặt của mình, độ hồn nhiều kiếp như thế, người đòi đều sợ hắn, ghét bỏ hắn, muốn giết hắn cho xong, hắn mặc dù đã từng nghĩ tới, nhưng không bao giờ ngờ được sẽ gặp phải một người phạm hoàn toàn không hề sợ hắn, lại còn ...

Không sợ thì thôi, lại còn muốn bắt hắn mãi nghệ bên đường là chuyện gì thế này?

Dùng ngực đập nát đá?

Đứt tay lại mọc ra tay khác?

Ảo thuật bằng tay áo?

Quả thực ... Càn quấy!

Đang rối rắm, câu tiếp theo của A Du tựa như đạn pháo hạng nặng, thành công đánh chìm chiếc thuyền đang nguy cấp là hắn ...

"Có điều, ta nói này A Nhiên, đệ nếu là yêu quái ... Có cần phải thái âm bổ dương (3) gì gì đó không?"

(3) Thái âm bổ dương: Quan hệ và hút tinh lực của phụ nữ để tu luyện >.<

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hành Hạ

Muôn dặm không mây, khí trời quang đãng.

A Du vẫn như thường lệ đứng bán mì trên đường, sau khi đệ đệ nhà nàng "khỏi bệnh", họ liền trở về cuộc sống lao động hàng ngày.

Có điều là, trên mặt nàng dù vẫn treo nụ cười rạng rỡ chuyên nghiệp, nhưng trong lòng mơ hồ có chút u buồn.

Bởi vì, sau khi nàng vạch trần chân tướng "giun yêu" của đệ đệ nhà mình, lại hỏi hắn có cần thái âm bổ dương không, hắn lại ... giận dữ rồi.

Cách hờn giận của A Nhiên nhà nàng tất nhiên khác với những đứa trẻ nhà người ta, nói cười hành vi không khác thường ngày chút nào, chỉ là lại khiến người ta cảm thấy rằng: "Ta rất tức giận! Hậu quả rất nặng nề!"

Thế nên, A Du, u buồn.

"Haiz!" A Du thở dài, cho dù là yêu tinh, cũng là một con yêu tinh nhỏ nhen.

Có điều trong chốc lát lại tưởng tượng đệ đệ nhà mình mang khuôn mặt nghiêm túc bò tới bò lui xối đất như con giun, A Du không khỏi không nhận được "xi" một tiếng bật cười, trộm liếc mắt nhìn về phía cậu bé đang ngồi yên ở cách đó không xa, lại nghĩ nếu một ngày nào đó bản thân nhỏ cái trong vườn, trong đất có thể xuất hiện đầu của A Nhiên không ... Nàng rốt cục không nén được che miệng quay đầu, lại cười trộm một trận.

"..." Thái Tử Trường Cầm không biết hắn đã bao lâu rồi không ném trái cái cảm giác thất bại này, dù cho đối phương không nói, hắn cũng mơ hồ có thể đoán được nàng đang nghĩ cái gì, song hắn quyết định tuyệt đối không nghiên cứu kỹ, bởi vì những suy nghĩ ấy chắc chắn không đẹp đẽ gì!

Thế nhưng ...

Hắn không khỏi nhớ lại đoạn đối thoại mấy ngày trước của hai người.

"Người phát hiện ra khi nào?"

"Phát hiện cái gì?" Bấy giờ A Du đang thu dọn y phục ngăn người, sau đó mới kịp phản ứng, "Bí mật nhỏ về bộ lông xù xì, không, là bộ lông mượt mà óng á của đệ sao?"

"..."

"Ha ha ha, đùa thôi, đừng nóng giận mà, giận nhiều hại thân thể."

Không thể phủ nhận rằng, A Du vô cùng hiểu được thế nào là "có chừng có mực", nàng vừa giữ giữ y phục để phòng bên trên có côn trùng, vừa đáp:

"Thật ra thì cũng không thể xem là phát hiện, ban đầu chỉ cảm thấy đệ đặc biệt thông minh hiểu chuyện, sau đó lại nhận ra lời nói hành động của đệ không hề giống một đứa bé, sau đó nữa, Lý đại thúc bảo rằng đệ ngã xuống núi, nhưng đệ lại lông tóc không tổn thương mây may, nếu còn không đoán ra thì ta chính là đồ ngốc còn gì?"

Ngữ khí của nàng thật nhẹ nhàng, tựa như hoàn toàn không biết trong lời nói của mình là chuyện kinh hãi thế tục đến nhường nào.

A, là quá mực ngu ngốc, hay là quả thật là đại trí giả ngu (1) đây?

(1) Ý chỉ người cực thông minh nhưng giả ngốc

Dù sao thời gian còn dài, hãy để hắn xem một chút, lại xem một chút nữa.

Trong tiếng ồn ào huyền ảo của đường phố, Thái Tử Trường Cầm bỗng nhiên quay đầu, đuôi mày nhếch lên, mắt phượng nhìn chăm chăm vào thiếu nữ lúc thì nháu mi lúc thì ngẩn người cười khúc khích kia, sau đó ...

Có lẽ là ở chung lâu nên có sự ăn ý, khi Trường Cầm hồi tưởng lại, A Du cũng đang nhớ lại cảnh tượng ngày hôm ấy.

Thật ra thì có một việc nàng chưa kể, đó chính là lúc đầu nàng cho rằng ... A Nhiên cũng xuyên không đến đây như mình, song, dù nàng thi thoảng dùng một ít từ ngữ kỳ quái, hắn ngoài ngờ vực ra thì không có cảm giác gì nữa cả.

Sau đấy nữa, nàng cho là A Nhiên trùng sinh, lại không ngờ được, sự thật còn ảo hơn tưởng tượng của nàng ... Cái thế giới này lại có yêu quái, yêu quái đấy! Còn có thể nguy hiểm hơn nữa sao?

A Du lần đầu cảm thấy, xét về một khía cạnh khác, thế giới này so với quê nhà đầy những thứ "cồng kềnh, rác thải, bánh bao, cúm gia cầm" của mình còn đáng sợ hơn nhiều.

Tiếc rằng, nàng rốt cục cũng không tìm được đường về nhà nữa rồi.

Cũng may là, có A Nhiên ở đây.

Nàng không màng để tâm đến đối phương là người hay yêu, chỉ cần hắn còn ở đây, nàng đã an lòng rồi.

Cho nên, lúc ấy nàng chỉ mỉm cười quay đầu, lại nắm tay của cậu bé, nhỏ giọng thề hẹn:

"A Nhiên à A Nhiên, đệ yên tâm đi, chỉ cần đệ không mỗi ngày ăn một thùng com, ta sẽ nuôi nổi đệ, nuôi đệ cả đời cũng được!"

A Du còn nhớ rõ sau khi nàng vừa dứt lời, vẻ mặt của đối phương rõ ràng là sững sốt, đoạn lại hất tay nàng ra chạy trở về phòng.

Chẳng rõ có phải là do ảo giác của nàng hay không, nàng cảm thấy, cảm thấy ... Hẳn thế mà lại đang thẹn thùng.

Dòng người trên đường bắt đầu đông dần, A Du tựa hồ cảm giác thấy cái gì, ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt thân thuộc, nàng theo bản năng cong lên khóe miệng, đáp lại nụ cười không thể xem như là rạng rỡ nhưng lại đầy chân thành của đối phương.

Trong không khí, tựa hồ có thứ gì đó khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp đang vờn quanh.

Cuộc sống cứ thế như mặt hồ bình lặng mà trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hành Hạ 2

Ba năm.

Năm năm.

Mười năm.

Rốt cục, thân thể này của Thái Tử Trường Cảm đã mười lăm tuổi, mà A Du, cũng đã trở thành "gái ế" hai mươi ba tuổi chính hiệu.

Mấy năm nay, không phải là không ai cầu hôn nàng, kỳ thực, số người ấy còn không ít.

Thân thể của nàng kiếp này dù tuyệt đối chưa thể nói là tuyệt thế mỹ nhân gì, nhưng cũng xem như là thanh tú, A Du tuy không thích trang điểm, hàng ngày cũng sửa soạn bản thân gọn gàng sạch sẽ, cộng thêm làn da trắng nõn, gặp người luôn mang ba phần ý cười, càng quan trọng hơn nữa là, cả con phố này ai cũng biết nàng vô cùng giỏi giang.

Từ một tên ăn xin cho đến có một tiệm mỹ nhỏ, nàng chỉ mất thời gian năm năm.

Mười năm nay, nàng tất nhiên không chỉ dừng lại ở đó, không sai, bây giờ A Du đã thành công trở thành chủ của một quán ăn.

Sau khi thuê một đầu bếp và mấy tiểu nhị, nàng liền thành chương quẩy chỉ tay năm ngón, thi thoảng tâm huyết dâng trào mới phải vào bếp luyện tay nghề một chút.

Có vầng hào quang "đảm đang việc nhà" này phủ trên đỉnh đầu, so với những cô nương trẻ tuổi, những bà "mẹ chồng" khó sống chung nhất trong truyền thuyết thích nàng hơn.

Có điều là với tất cả thấy những bà mới đến cửa, nàng luôn khẳng khái lấy lý do "chờ đệ đệ thành thân mới nghĩ đến việc này" mà cự tuyệt.

Dù sao cũng từng trải qua sự giáo dục thời hiện đại, đối với nàng, chuyện hôn nhân vẫn nên tùy duyên mới phải, huống hồ, trong nhà còn có A Nhiên, nếu hẳn là người bình thường thì cũng không sao, lỡ như nàng thật sự gả cho người khác, lại bị nhà chồng phát hiện ra manh mối gì, vậy thực là không xong, không xong rồi.

Nhưng mà A Nhiên bây giờ ... A Du vừa nghĩ tới liền không khỏi thờ dài, từ nhỏ nàng đã biết gen của hẳn tốt hơn mình rất nhiều, song, không ngờ được sự chênh lệch này lại càng ngày càng lớn, thế nên hiện tại, mỗi khi đứng cạnh hẳn, nàng thi thoảng sẽ có chút cảm giác "tự ti mặc cảm".

Bây giờ, người đến cửa làm mai. mười thì hết chín đều là làm mai cho A Nhiên rồi.

A Du cảm thấy, lòng tự tôn của phái nữ trong nàng bị tổn thương trầm trọng.

Nàng có nên cảm thấy may mắn vì A Nhiên không phải là muối mè không?

Nếu không ... Nàng đoán chừng là bản thân mình sẽ không ai thèm lấy hết.

Mỗi khi cảm thấy nội tâm bị tổn thương, nàng sẽ ...

... Như bây giờ đây.

Thiếu nữ cả người mặc xiêm màu xanh lục một tay chống nạnh, tay kia nổi giận đùng đùng chỉ vào chàng trai tuấn nhã cao hơn mình một cái đầu bên cạnh, oán giận nói:

"Sau này những chuyện từ chối hôn sự này đệ tự mình đi mà làm! Ta không bao giờ đi nữa!"

"Hừm?" Thái Tử Trường Cẩm chậm rãi nâng bút vẽ một nét cuối cùng trên giấy, đoạn mới đặt bút xuống, ngẩng đầu, hờ hững không để ý nói:

"Trường tử là lớn nhất, chuyện chung thân của ta đương nhiên phải do nàng làm chủ."

"..." A Du bị cứng miệng một lúc, lại cả giận bảo:

"Hừ! Lần sau ta đây sẽ đồng ý một mối hôn sự, để cưới một bà vợ hung hãn về nhà, ngày ngày phạt đệ quỳ ván giặt đồ!"

Thái Tử Trường Cẩm sớm quen bị A Du khiến cho không nói nên lời, công lực cũng cao lên, nghe được lời ấy vẫn không sợ hãi, chẳng qua là khẽ nhún mày nói:

"A Du thật nỡ làm vậy sao?"

"..." Quả là không nỡ lòng thật ... Dù gì cũng là đứa bé nàng một tay nuôi lớn mà, đem đi để cho cô gái hung dữ nhà khác chà đạp, thật là phí của trời, nếu có chọn, cũng phải chọn người vừa dịu dàng đáng yêu, lại vừa xinh đẹp, mới có thể xứng đôi với A Nhiên nhà nàng chứ!

Thế nên A Du nhần nhần nhí nhí quay mặt sang chỗ khác, lúc lâu sau mới hừ một cái, nói:

"Đệ cũng làm ơn xem xét một chút đi, gần đây những người đó nói chuyện càng lúc càng khó nghe, làm như là ta không ai thêm lấy nên một lòng ngăn cản nhân duyên của đệ vậy đây."

"Kẻ nào nói thế?"

"Còn không phải là ..." A Du đang chuẩn bị nói ra miệng, đột nhiên che miệng lại, cảnh giác nhìn về phía chàng trai vẻ mặt như tấm gió xuân kia, "Lẽ nào đệ muốn ..."

Đoạn, nàng thờ dài, buông tay xuống khuyên nhủ:

"Họ cũng chẳng qua là thuận miệng nói thôi, dù sao cũng không khiến ta mất cái gì, để ý những lời vớ vẩn ấy làm chi!"

Sau đó nàng lấy lại tinh thần, bước tới gần Thái Tử Trường Cẩm:

"Vừa nãy đệ ở đây về gì thế? Đệ ta xem nào ..."

A Du chỉ thấy, trên tờ giấy Tuyên Thành trắng tinh đang trải rộng ra, một cô gái mặc váy nhung vàng đang đứng, một tay cầm con cua đỏ lựng, tay kia có vẻ như bị bong nên khẽ nắm lấy vành tai.

Khi đang làm động tác này, nàng đang nhẹ nhàng mặt, chăm chú ngắm ánh trăng trên đầu, khóe miệng tràn đầy ý cười thành thoi.

Mặt A Du đỏ lên, mặc dù A Nhiên có thể vẽ nàng khiến nàng rất vui, nhưng mà, hẳn không thể nhớ đến chỗ anh minh thần võ hơn của nàng sao?"

Ví dụ như tay không bắt cua này, ví dụ như cầm gậy đánh ăn trộm này, ví dụ như ... Được rồi, những việc này cũng không thể tính là anh minh thần võ được chưa?

Thế nhưng ...

A Du vươn tay cẩn thận vuốt ve bức họa, lại nói:

"Nhắc đến mới nhớ, Trung Thu sắp tới rồi, A Nhiên năm nay muốn ăn bánh Trung Thu nhân gì đây?"

Thái Tử Trường Cẩm ra vẻ nghĩ ngợi một chút, sau đó mỉm cười đáp:

"Tất cả các loại nhân năm trước từng ăn, được không?"

"... Đệ thật là biết hành hạ người ta!"

A a a a!!! Nếu nói vậy, hôm nay nàng phải bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu mới được!

A Du vừa than phiền vừa cẩn thận tính xem nên làm bánh Trung Thu thế nào, không kiềm được nhắc vẩy lên, hớn hờ hăng hái chạy ra bên ngoài.

Thái Tử Trường Cẩm chăm chú nhìn vào bóng lưng vội vàng của đối phương, cho đến khi không thể trông thấy nữa, mới cúi đầu, đưa tay chạm vào đáng người trên giấy ... Vật chết cuối cùng vẫn là vật chết, bất kể thế nào cũng không thể có hơi ấm của người sống.

Hành hạ người ư?

Dù sao thì... Đây cũng là lần cuối cùng rồi, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trung Thu

Trăng sáng trên trời, người và trăng đều viên mãn.

Cái ngày mười lăm tháng tám này, được loài người ban cho một ý nghĩa tuyệt đẹp.

Khi hai người cùng nhau trải qua mùa Trung Thu đầu tiên, A Du còn đang là một kẻ ăn xin, một chiều nọ nàng dùng hết tiền để dành bấy lâu để mua mấy cái bánh bao nóng hôi cùng với vài viên thịt kho đậu khô thơm ngào ngạt, mở bánh bao ra, lại bỏ nhân thịt vào.

Thái Tử Trường Cẩm còn nhớ khi ấy nàng vừa cười vừa dỗ đưa bé mới một tuổi bên cạnh:

"A Nhiên, chúng ta ăn bánh Trung Thu, năm nay chúng ta ăn nhân thịt kho, sang năm chúng ta ăn nhân hạt sen, được không?"

Năm sau, nàng quả thật thực hiện được lời hứa của mình, mặc dù rằng trước đó, nàng đã phải nhịn ăn lâu thật lâu.

Hôm nay, hẳn là cái Trung Thu cuối cùng bọn họ trải qua cùng với nhau.

Thái Tử Trường Cẩm liếc nhìn chiếc mâm lớn đặt trên bàn đá trong viện, sau đó ngẩng đầu nhìn trời, vầng trăng sáng ngời như đĩa ngọc không khác gì năm ấy, chỉ là ...

Không lâu sau, A Du cầm trong tay một con cua với mấy món thức ăn vội vã trở về, sau khi bày biện tươm tất các thứ trong tay, nàng nhẹ nhàng nói:

"Như vậy là đủ hết rồi!"

"Vì làm những loại bánh Trung Thu này ta mệt muốn chết đấy." A Du ngồi xuống giọng oán trách trêu đùa, "Nếu hôm nay đệ không ăn cho hết, năm sau đừng hòng ăn một cái nào, hừ, có xin ta cũng không làm."

Trường Cẩm nhìn đồng bánh Trung Thu nếu chồng lên cũng cao tới đầu gối, nhếch môi cười bảo:

"Nếu ăn hết, e rằng sang năm ta cũng không ăn được cái nào nữa thật rồi."

"..." A Du trừng hán một cái, "Lẽ tét lại nói lời xui xẻo gì vậy, ai nữ bắt đệ ăn một mình, ta cũng muốn ăn mà."

"A Du."

"Gì thế?"

"Sao các người lại thích Trung Thu như vậy?"

"Ừm," A Du nghiêng đầu đáp, "Có lẽ là vì, có bánh Trung Thu với thịt cua để ăn?"

"..."

"Đùa thôi, đùa thôi." A Du cười cười, sau đó suy tư một lúc, bấy giờ mới nói, "Người khác nghĩ sao ta không rõ, ta chỉ cảm thấy, đại khái là vì sinh mệnh của con người quá ngắn ngủi chăng?"

Thái Tử Trường Cẩm ngẩng đầu uống cạn một bát rượu hoa cúc, hỏi:

"Vì sao?"

Dù cho bị biếm xuống phạm trần, trải nhiều lần độ hồn, sinh mệnh của hắn cũng có thể tính là lâu dài.

Hắn nhiều kiếp làm người, dần dần trở nên không giống tiên mà càng giống con người, nhưng rốt cục cũng không phải là người.

"Có lẽ là bởi vì quá mực ngắn ngủi, thế nên mới mong muốn lâu dài, lại biết điều ấy là không thể, nên đem thời gian cô đọng lại trong một khắc, chẳng phải có câu thơ nào đó nói rằng: "Lường tình nhược thị cứu trường thi, Hựu khởi tại triều triều mộ mộ. (1)"

A Du không khỏi bật cười:

"Mặc dù là dùng vào lúc này không hợp lắm, nhưng ước chừng chính là cảm giác này chăng?"

"Nếu không thể ngày ngày bên nhau, thì chỉ nguyện cùng người trải qua một đêm trăng sáng kiếp này?"

"Ừ, thật thông minh!" A Du gật đầu khích lệ nói, "Khi còn bé có ông bà cha mẹ huynh đệ bên cạnh, sau khi lớn lên có phu quân con cái làm bạn, đến lúc già đi, mỗi lần thấy Trung Thu, con cháu quần quýt dưới gối, vợ chồng già nhìn nhau mỉm cười, cùng nhau nhớ lại mỗi một cái Trung Thu đã qua trong đời, chẳng phải cũng là một loại cảm giác tuyệt vời sao?"

"Như thế", hẳn lại cạn một bát, "Cũng thực là rất tuyệt, thần tiên cũng không sánh bằng."

"Xi!" A Du che miệng bật cười, "A Nhiên, đệ quả là uống quá nhiều rồi, đệ phải nói là "yêu tinh cũng không sánh bằng" mới đúng."

"..."

Không sai, Thái Tử Trường Cầm đến bây giờ cũng chưa từng nói nơi mình tới cho A Du nghe, thế nên nhiều năm như vậy, A Du đều khẳng khái cho rằng hẳn chính là một con giun tnh.

Có điều, hôm nay, cũng đã không nhất thiết phải giải thích nữa rồi.

Trường Cầm nâng chén ngang đầu, lại một ly rượu nhạt vào bụng.

Nếu nói điều công bằng nhất trên đời này là gì, thì không chỉ khác là ... bất kể thần tiên hay người phạm, thời gian vĩnh viễn sẽ không thiên vị bất cứ một ai.

Đêm Trung Thu này, rốt cục cũng kết thúc.

Thái Tử Trường Cầm chăm chú nhìn bóng người vì tư lượng không cao mà say rượu nghiêng ngả rồi đi của người nọ, khẽ thở dài một tiếng, lời từ biệt, cuối cùng cũng không thể thốt ra cửa miệng.

Thôi vậy, nếu đã chưa nói, thì cũng không cần phải nói nữa.

Thế nên hẳn đứng dậy, chậm rãi mà kiên định bước ra ngoài.

Dù cho đi chậm thế nào, rốt cục cũng không quay đầu.

"Đứng lại!"

"..."

Thân hình của Trường Cầm dừng lại, nhưng không quay đầu, song, dù cho không có quay lại, hẳn cũng biết được giọng nói đó là của ai, bọn đã đã sống bên nhau mười lăm năm trời.

"Ta đã nói mà, đệ gần đây cứ là lạ làm sao ấy."

A Du vừa nói chuyện, vừa bước nhanh về phía chàng trai, ánh mắt sáng ngời tinh táo, nào có vẻ như say rượu nửa phần.

"Đệ cái đứa bé không lương tâm này!" Nhắc chân lên, nài nỉ lia vào chân của chàng trai, vô cùng không khách khí mà để lại trên trường sam màu trắng như tuyết của người nọ một dấu chân không lấy gì làm đẹp đẽ.

"..." Thái Tử Trường Cầm cuối cùng cũng quay đầu, khuôn mặt bất đắc dĩ nhìn về mặt giận dữ của cô gái, "A Du, nàng biết cả rồi?"

"Không biết mới là lạ, nói thế nào ta cũng nuôi đệ mười lăm năm."

Không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc đến A Du lại càng tức giận, lại nhắc chân lên, lưu lại một vết bẩn đối xứng ở bên này của trường sam:

"Đệ cũng học được không từ mà biệt nữa à, thật là giỏi lắm!"

"A Du ..."

"Ta biết, ta biết hết." A Du cắt ngang lời của Thái Tử Trường Cầm, mấp máy môi, sau đó mới lên tiếng nói, "Ta biết đệ có việc vẫn giấu ta, ta cũng biết đệ vẫn phân vân có nên nói với ta hay không, ta càng biết đệ không nói với ta cũng là vì tốt cho ta, cho nên đệ không nói, ta cũng chưa bao giờ hỏi, nhưng mà ... nhưng mà ..." Nàng hít mũi một cái, lại hít mũi một cái nữa, cuối cùng không nhịn được khóc thành tiếng, "Sao đệ có thể ngay cả việc muốn rời đi cũng không nói một tiếng?"

"Xin ..."

"Đừng nói xin lỗi với ta!" A Du đưa tay quệt đi nước mắt trên khóe mắt, lại không ngờ càng quệt càng nhiều, cuối cùng cũng không mặc kệ chúng. "Ta biết đệ không phải cố ý, là ta quá ngang ngược, nhưng mà ... nhưng mà ..."

"Nhưng mà cho dù là vậy, ta vẫn muốn hỏi," A Du vừa nói, vừa nắm thật chặt lấy áo của chàng trai, chỉ sợ vừa buông tay người nọ sẽ đột nhiên biến mất, không thấy tăm hơi, "Đệ còn có thể quay về, phải không?"

"A Du ..."

"Đệ còn có thể quay lại, phải không?"

"Ta ..."

"Đệ còn có thể quay lại, phải không?"

Thái Tử Trường Cầm sâu thẳm nhìn thiếu nữ trước mắt, giọng nàng hỏi hấn càng lúc càng gấp gáp, càng lúc càng yếu ớt, càng lúc càng ... khóc không thành tiếng ... Đến cuối cùng, nàng tựa hồ mất hết sức lực để tin tưởng, rốt cục buông thông tay, không hề để ý gì mà òa lên khóc.

Cho dù như vậy, cái tay kia, làm thế nào cũng không chịu thả ra, ngược lại càng nắm càng chặt.

Thái Tử Trường Cầm không khỏi nhớ tới lần đầu trông thấy nàng khóc, khi ấy nàng còn là một cô bé, nàng nghĩ rằng hấn đã chết, thế nên liền chặt vật quý giữa núi rừng mưa sa gió giạt, cùng với lúc này, cực kỳ giống nhau.

Nàng hai lần khóc, đều là vì hấn.

Hấn chỉ thấy nàng khóc hai lần, đều là vì hấn.

Thái Tử Trường Cầm khép lại mắt, một chốc sau, mới mở mắt ra, chậm rãi đáp:

"Phải."

Tiếng khóc bỗng dừng ngừng lại, A Du chợt ngẩng đầu, không thể tin được mà nhìn chàng trai trước mắt, lông mi khẽ run, một giọt nước mắt cách một tiếng lặn xuống, khiến gương mặt nàng có thêm một dấu lệ.

Song, nàng không màng để ý đến những cái này, chỉ gạt mình sững sờ mà ngây ngốc nhìn chăm chăm vào Thái Tử Trường Cầm, tựa hồ không dám chắc hỏi lại:

"Đệ ... nói là 'phải'?"

"Phải."

"Đệ còn có thể quay về?" Ánh mắt của A Du nháy mắt sáng lên.

"Phải."

Sau đó, Thái Tử Trường Cầm đã trông thấy, A Du mỉm cười.

Trên khuôn mặt lem nhem nước mắt, đột nhiên nở ra một đóa hoa rạng ngời, nàng vừa nghẹn ngào vừa mỉm cười nhào vào trong lòng hấn, nói như thế này ...

"Đệ nói vậy, ta liền tin vậy."

"Ta chờ đệ quay về."

Thân thể của Thái Tử Trường Cầm cứng đờ, sau đó lại thả lỏng, vươn tay lên, tựa như nhiều năm trước mà vỗ vỗ lưng cô gái ấy:

"Bất kể bao lâu?"

"Ừm, bất kể bao lâu, ta cũng chờ đệ trở về."

Lời hứa này êm tai như thế, cho nên, kẻ đã lâu không còn tin tưởng người khác như hấn, bất giác đã tin nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đêm Yên Tĩnh

Độ hồn, vốn là pháp thuật thượng cổ.

Bản chất của nó rất ... tà.

Nhưng mà trên đời này chuyện bí ai nhất không chỉ hơn là, rõ ràng biết không thể làm, nhưng lại không thể không làm.

Thái Tử Trường Cầm rũ mắt xuống, một lát sau, lẳng lặng vươn tay, nhìn chăm chăm vào cái thân thể sắp đi tới thời khắc cuối cùng này, đường chỉ tay trong lòng bàn tay bốn bề chằng chịt dọc ngang, duy chỉ có đường sinh mệnh, lại ngắn như vậy.

Năm đó hắn bị đẩy xuống phạm gian, hồn phách quyến luyến tại Dao sơn không rời, lại không ngờ bị thợ rèn Giác Li của Long Uyên tộc bắt được, cưỡng ép tước đoạt đi một hồn bốn phách (1) của hắn, đúc thành một trong bảy thanh hung kiếm - Phần Tịch.

(1) Hồn, phách: Có quan niệm cho rằng đàn ông có ba hồn bảy phách, phụ nữ có ba hồn chín phách, ở đây Trường Cầm chỉ bị đoạt một hồn bốn phách trong ba hồn bảy phách đó.

Mà hai hồn ba phách còn lại của hắn dưới cơ duyên xảo hợp, ngoài ý muốn độ vào trong cơ thể của Giác Việt con của Giác Li, ban đầu mơ hồ chẳng biết, cho đến khi thanh kiếm bị Nữ Oa phong ấn, tộc Long Uyên cùng Nữ Oa đi vào địa giới, Giác Việt nhảy vào lửa tự vẫn, hắn mới đột nhiên thức tỉnh, cũng đã là quá muộn, cơ hội thích hợp nhất để đoạt

lại hồn phách đã bỏ lỡ, Phần Tịch phong ấn hồn phách của hắn từ đó mất đi tung tích.

Từ đây về sau, Trường Cầm lợi dụng thuật độ hồn này thoát khỏi luân hồi, đời đời kiếp kiếp độ hồn đổi xác.

Phương pháp độ hồn kia vốn của Ma thần thượng cổ, kỳ thực chính là lấy sức mạnh tinh thần của bản thân để đoạt lấy thân xác của người khác, tu hú chiếm tổ chim khách (2), lấy thân thể của kẻ khác làm chỗ trú cho linh hồn

của mình, bằng cách này mà kéo dài sinh mạng.

(2) Nguyên văn là: cưu chiếm thước sào. Tu hú là loài chuyên đẻ trứng vào tổ của các loài chim khác như chim chích, chim khách, ... tu hú con rất khỏe, có thể hất chim con trong tổ ra để giành phần ăn từ chim bố mẹ người ta. Câu này ý chỉ hành động đoạt nhà người khác, xem như nhà mình.

Vì vậy, nó còn có một cái tên không được đẹp lắm, gọi là ... đoạt xá (3).

(3) Đoạt xá: đoạt nhà (xá = nhà)

Song, cách mà Thái Tử Trường Cầm đoạt xá, còn tàn nhẫn hơn rất nhiều.

Chỉ có tìm được hồn phách còn thiếu kia, mới có thể chấm dứt tình trạng hiện tại, nhưng, Phần Tịch, lại đang ở nơi nào đây?

Hai hồn ba phách dần dần thoát ra khỏi thân thể, Thái Tử Trường Cầm chăm chú nhìn thân xác mới mà hắn mất nửa năm để tìm được, trong lòng hiểu rằng, một lần đau đớn sống chết nữa sắp bắt đầu, nhất thời có chút hoảng hốt.

Hắn cũng không e sợ đau đớn, có điều ...

"Bất kể bao lâu, ta cũng chờ đệ trở về."

Lời nói còn văng vẳng bên tai.

Ánh mắt của Trường Cầm thoáng dịu đi trong chớp mắt, nhưng ngay sau đó lại trở nên nghiêm nghị, bởi vì cách độ hồn của hắn không giống người khác, cho nên mỗi lần đổi thân thể hắn sẽ mất đi một phần trí nhớ, có thể là của kiếp trước, cũng có thể là của kiếp này.

Dù cho có không muốn như thế, nhưng cũng không cách nào không chế, càng không cách nào ngăn cản.

Dù cho có biết được bản thân thật sự đã quên đi cái gì đó, nhưng cũng không cách nào truy tìm, càng không cách nào lấy lại.

Lần này, hắn rốt cục sẽ lại quên mất những gì?

Ngay chính hắn cũng không biết được.

Song, hắn cuối cùng cũng không có đường khác để lựa chọn, hắn muốn, tiếp tục sống.

Hắn phải sống tiếp.

Khi Thái Tử Trường Cảm đang một lần nữa chịu sự giày vò của độ hồn, A Du ở xa ngàn dặm dường như cảm nhận được, cả người đầm mồ hôi choàng tỉnh dậy trong mộng.

"A Nhiên!!!"

Tỉnh rồi mới biết chỉ là một giấc mơ, A Du lồm cồm ngồi dậy, cầm lấy khăn lụa bên gối lau mồ hôi trên trán.

Vừa dậy, nàng hình như đã có một giấc mơ rất đáng sợ, mà giờ đây nàng lại không nhớ nổi một chút nào.

Là A Nhiên gặp phải nguy hiểm gì sao?

Không đâu, A Du lắc lắc đầu, hẳn cũng không phải là người bình thường, sao có thể gặp chuyện gì, hơn nữa ... Nàng ôm ngực, trực giác nói cho nàng biết rằng, A Nhiên nhất định sẽ không sao, A Nhiên nhất định sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa, A Nhiên nhất định sẽ ... quay về.

Nửa năm không đủ, thì chờ một năm.

Một năm không đủ, thì chờ hai năm.

Nàng biết, người giống như A Nhiên, sẽ không dễ hứa hẹn, nhưng một khi đã thốt ra lời, liền chắc chắn sẽ thực hiện ước hẹn.

Nàng cuối cùng cũng sẽ chờ được hắn quay về.

Cuộc sống cứ thế trôi qua trong chờ đợi, chỉ chớp mắt, lại năm năm nữa qua đi.

A Du bây giờ, đã hai mươi tám tuổi, cho dù ở hiện đại, cũng đã hoàn toàn xứng danh "chiến binh ế hoàng kim".

Mấy năm nay, vẫn có người mai mối lục tục đập cửa nhà nàng, có điều cầu hôn đã từ chàng trai trẻ trở thành đại thúc hoặc là người góa vỢ.

Dù sao đi nữa, người xưa vốn thành thân sớm, có mấy người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đã làm bà rồi.

Trong tình cảnh như vậy mà còn thay con trai non xanh của mình cầu hôn A Du, là cưới vỢ về nhà, hay là cưới nhị nương đây?

Cũng may A Du trên không có phụ nữ, không ai bắt nàng lập gia đình, cũng không thiếu tiền, cho nên liền an tâm thoải mái lấy lý do "ngày nào ấu Ỗ chưa trở về, ngày đó ta vẫn không lấy chồng" mà yên ổn ở nhà.

Một cô nàng một mình không chồng, tất nhiên sẽ bị người ta bàn tán.

Nhưng, thứ nhất A Du không thèm để ý mấy thứ ấy, thứ hai, nàng đã nhiều năm qua nhiệt tình giúp đỡ mọi người trong con phố này, người khác thương nàng "nhớ nhưng ấu Ỗ để thư trốn đi nhiều năm", thì thoảng cũng giải thích

cho nàng vài câu.

Nhưng mà, mặc dù là người dịu dàng hơn nữa cũng có chỗ không thể chọc tới.

A Du đều không để ý đến những việc khác, duy chỉ có một chuyện, nàng không thể nghe người khác nói những lời như "A Nhiên có thể không quay về nữa".

Lần đầu tiên nghe được lời ấy là ở trong quán ăn nhà nàng, nàng lập tức nổi giận, tiện tay cầm lên chổi lông gà đuổi người nỢ ra ngoài, còn mạnh miệng nói "Sau này không tiếp loại khách như ngươi nữa! Phàm là người có quan hệ

với người cũng không tiếp!", đến giờ nhớ lại tình cảnh khi ấy, A Du cũng không nén được buồn cười.

Nguyên nhân chính là, về mặt ngăn ra vì chưa từng thấy nàng tức giận bao giờ của những vị khách và mấy kẻ vây xem, thật khiến người ta nhớ mãi không quên, có vị đại thúc thậm chí còn làm đổ nước sôi luộc mì đầy người vẫn chưa phát giác ra, cũng may nhờ nàng nhắc nhở người nỢ, sau đó lại hỏi một câu:

"Trương đại thúc, thúc cảm thấy A Nhiên nhà ta có thể trở về không?"

"... Có thể! Đương nhiên có thể!" Muội muội à tay cô còn đang cầm chổi lông gà đấy!

Bất kể Trương đại thúc vì sao lại nói như vậy, tóm lại ngày hôm ấy tâm trạng của A Du rất tốt, cả quán miễn phí, cứ ăn uống đừng khách sáo!

Cho nên một chuyện xấu, lại biến thành chuyện tốt như thế.

Những vị khách vốn hơi cảm thấy A Du có chút hung dữ được lợi, tuy rằng không phải là nhiều nhất gì, nhưng cũng khó nén tâm tình vui sướng, cứ thế, danh tiếng của A Du cuối cùng cũng không bị hỏng hết.

Trái lại cũng có mấy kẻ bủn xỉn, mỗi lần đến ăn đều trông ngóng chờ đợi, xem hôm nay có người nào đến cửa chịu đòn hay không.

Từ đó về sau không có ai dám ở trước mặt nàng nói thế nữa.

Nhưng mà, A Nhiên à A Nhiên, đệ rốt cục khi nào mới trở về đây?

Đêm thu, A Du gục trên bàn đá trong vườn thờ dài một hoi, hai tay ôm chặt một chậu hoa, lẩm bẩm khẽ gọi:

"A Nhiên, A Nhiên, Trung Thu lại sắp tới rồi."

"Đệ rốt cục khi nào mới có thể trở về đây?"

Nàng vươn tay chọc chọc hoa cúc trên chậu hoa, lại thờ dài:

"Năm trước ta cũng làm một đồng bánh Trung Thu, rốt cục đều lãng phí cả, năm nay nếu đệ dám khiến ta lãng phí nữa, chờ đệ trở về, ta liền làm cả một phòng bánh Trung Thu, bắt đệ ăn hết!"

Một chốc sau, nàng lại hừ nhẹ nói:

"Nếu đệ trở về ngay bây giờ, ta còn có thể cân nhắc tha thứ cho đệ!"

"Đệ có nghe thấy hay không?" A Du ngồi thẳng lên, nàng cảm thấy bản thân cuối cùng đã hiểu vì sao có nhiều người lại thích hóa thành "vua gào rú" như thế, bởi vì rất tiện lợi cho việc phát giận phải không?

Nàng hung hăng cầm lấy cái xẻng, xới lên bùn đất trong chậu hoa, để lộ ra mấy con giun vô tội, sau đó nàng ngồi xổm xuống, xúc cả đất lẫn giun bỏ vào vườn hoa.

"Đi đi, đi đi, nếu có trông thấy một con giun tinh tên là A Nhiên, nhớ bảo hắn sớm về nhà một chút."

A Du vẫn mãi làm cái hành động ngơ ngẩn này không biết rằng, bấy giờ, có một bóng người đang đứng ngoài cửa, nghe tiếng nói truyền đến trong gió, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

A Du, A Du, nàng thật là ...

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Trùng Phùng

Lần này Thái Tử Trường Cầm không được may mắn nhập vào thân thể của trẻ sơ sinh như lần trước.

Song, vận may của hắn cũng không tính là quá tệ, thân xác mới cũng chỉ vừa năm tuổi, là con của một nhà giàu có, bệnh lâu rồi qua đời, Trường Cầm nắm lấy cơ hội hoàn thành việc độ hồn, bởi bên cạnh đứa bé này có không ít bà vú và nha đầu hầu hạ, kiếp này hắn cũng không phải rơi vào cảnh chẳng có ai chăm sóc mà đi đến thời khắc cuối cùng như mấy đời trước.

Hắn không có quên đi A Du, ký ức trong mười lăm năm trời không mấy may mắn thiếu đi chút nào.

Nhưng điều khiến hắn dở khóc dở cười chính là, hắn quên mất đường về nhà.

Hắn rõ ràng nhớ được tất cả về cái trấn nhỏ kia, nhưng lại quên mất bản thân mình đã rời đi nơi đấy như thế nào và đã tìm được chỗ này ra sao.

So với trước đây, lần này hắn mất thời gian khá lâu mới không chế được thân thể mới, sau đó lại phải cẩn thận điều dưỡng thân thể hiện tại cho tốt, lại dựa vào trí nhớ trong đầu mà tỉ mỉ tìm kiếm manh mối từ các loại sách vở ở

thư phòng, cuối cùng mới lập ra kế hoạch rời đi.

Chớp mắt một cái, thời gian năm năm thoáng cái đã trôi qua.

Thân thể hiện tại của hắn đã khỏe hơn rất nhiều so với lúc đầu, chỉ ít là có thể chịu đựng được bốn ba đường xa.

Mà trải qua mấy năm điều dưỡng, người trong nhà này cũng không quá chú ý tới hắn như ban đầu, hoàn toàn có thể rời đi mà không làm kinh động đến

đối phương.

Tuy rằng người thân lần này đối với hắn cũng xem như không tệ, nhưng mà ...

Rốt cục hắn vẫn rời đi.

Năm năm đối với hắn mà nói không lâu hơn thời gian một chiếc lá rơi xuống mặt đất là bao, nhưng đối với phạm nhân, thật sự không ngắn.

Không ai hiểu được sự ngăn ngủ của sinh mạng con người hơn hắn, bọn họ luôn nói ngoài miệng là mãi mãi đợi chờ, nhưng hơn ai hết, chính họ lại không thể chờ được, nói chỉ đến mãi mãi?

Ba ngày trước, hắn cuối cùng trở lại nơi đây.

A Du chưa hề đổi nghề.

A Du chưa hề dời nhà.

A Du chưa hề lấy chồng.

A Du ... vẫn luôn đợi đệ đệ của nàng trở về ...

Mỗi một chuyện về người nọ, dưới sự cố ý dò hỏi của hắn, qua lời đồn của người qua đường, truyền vào bên tai hắn.

Nhưng mà, thật sự phải về sao?

"Bất kể bao lâu, ta cũng chờ đệ trở về."

Bên trong lời nói đẹp đẽ, thường luôn giấu thuốc độc chết người.

Không ai hiểu rõ điều này bằng hắn.

Ban đầu nhu tình bao nhiêu, về sau sẽ càng bấy nhiêu tuyệt tình.

Có lẽ A Du có thể dễ dàng chấp nhận chuyện hắn không phải người phạm, song, nàng thực có thể chấp nhận được cách hắn sinh tồn sao?

Thi thoảng ngay chính hắn cũng không muốn nhớ đến cách sinh tồn đó.

Trong đêm, hắn lặng lẽ đứng bên ngoài cánh cửa mình đã từng bước ra, trầm

ngâm thật lâu, thật lâu.

Cho đến khi nghe được tiếng nói từ trong truyền ra ...

"Đi đi, đi đi, nếu có trông thấy một con giun tinh tên là A Nhiên, nhớ bảo hắn sớm về nhà một chút."

Không khỏi bất đắc dĩ cười khổ.

A Du, A Du, nàng thật là ...

Thôi vậy, thôi vậy.

Thái Tử Trường Cảm bỗng nhiên khép mắt, luân hồi nhiều kiếp, nàng có lẽ là người phạm đặc biệt nhất, to gan nhất mà hắn gặp được, về sau, chắc cũng khó gặp được người như vậy nữa.

Nếu giết chết, thật sự là quá đáng tiếc.

... A Du, nàng hãy tiếp tục sống cho tốt đi.

... Trên cái cõi đời lạnh như băng này, có nàng, may ra còn có thể thừa lại thêm mấy phần tốt đẹp.

Sau khi ra quyết định, Trường Cảm không rõ rằng trong lòng rốt cục là nặng nề hay nhẹ nhõm, nhưng hắn lại biết được một việc, hắn tuyệt không muốn giết chết A Du.

Như thế đã đủ rồi.

Hắn quay người, sau khi lặng lẽ đứng ở đó một lúc lâu, quay đầu ngắm nhìn khung cảnh quen thuộc một lần cuối cùng, rồi rời đi.

Buông bỏ, có khi chưa chắc đã không phải là một loại thành toàn.

Không hẳn là thành toàn cho nàng, kỳ thực cũng là thành toàn cho hắn.

"Bất kể bao lâu, ta cũng chờ đệ trở về."

... Nếu quả đúng như thế, đợi khi nàng hết dương thọ buông tay qua đời, có lẽ ta sẽ tới gặp nàng một lần cũng không chừng.

... Khi đó, hắn không xem như là nuốt lời hứa đúng không?

Sinh mệnh của người phạm, suy cho cùng quá ngắn ngủi.

Chút thời gian đó, hắn vẫn đợi được.

Nếu tất thảy đều diễn ra như Thái Tử Trường Cầm định trước, vậy thì đã không còn là nhân sinh.

Bởi vì, nhân sinh luôn luôn đầy rẫy việc ngoài ý muốn, không phải sao?

Chẳng hạn như lúc này.

Đang khi bóng lưng của hắn sắp biến mất trong màn đêm, hắn chỉ nghe được sau lưng truyền đến một tiếng cửa kêu "ken két", sau đó ...

Cánh cửa kia, đã mở ra.

Thân hình của Thái Tử Trường Cầm vô ý thức dừng lại.

Sau đó, hắn nghe được tiếng bước chân quen thuộc từ trong chạy ra, đi chậm lại mấy bước, đoạn dừng ở không xa phía sau hắn.

Sau đó nữa, giọng nói càng quen thuộc hơn truyền đến.

"Tiểu muội muội, sao muộn vậy mà còn ở bên ngoài một mình, muội bị lạc đường à?"

"..."

Không sai, thân thể kiếp này của Thái Tử Trường Cầm, là một đứa bé gái.

Độ hồn nhiều kiếp, bất kể là nam nữ già trẻ, thậm chí là thân thể của động vật, hắn cũng từng mượn dùng rồi.

Đề sống sót, hắn không có đường chọn lựa, cũng ít khi để ý những thứ này.

Nhưng mà, chưa có lúc nào, hắn có tâm trạng vì diệu như bây giờ, cho nên ... Hắn thậm chí muốn không nói tiếng nào mà quay người rời đi.

Một đôi tay lại khoác lên đầu vai của hắn.

Trong tay A Du cầm lấy áo choàng của mình, nàng nhẹ nhàng khoác lên vai cô bé luôn im lặng không nói, chẳng hiểu sao, đứa bé này cứ khiến nàng nhớ tới tên đệ đệ khốn kiếp "bỏ nhà đi" nhiều năm của mình.

Nàng dịu dàng nói:

"Đêm khuya gió rét, muội có muốn vào nhà ta ngồi một chút không?"

"..."

Vốn là ... Thật sự muốn buông tha nàng ...

Lại không ngờ nàng ...

Đây quả nhiên là nghiệt duyên ư?

Thái Tử Trường Cầm rũ mắt, nếu đã thế, A Du, A Du, bất luận kết quả thế nào, cũng là chính nàng lựa chọn.

... Nàng đừng có hối hận.

... Bởi vì nếu nàng hối hận, ta có lẽ sẽ làm cho nàng càng thêm hối hận.

Cho nên hắn, khẽ thở dài một cái tựa hồ buông xuống hết tất cả gánh nặng, sau đó lặng im quay đầu, cùng người nọ nhìn nhau một lúc, mới hờ hững nói:

"A Du, là ta, ta đã về rồi."

"..."

Chăm chú nhìn vào khuôn mặt sừng sốt đan xen của A Du, Thái Tử Trường Cầm khẽ mỉm cười, thế thì A Du, nàng sẽ ra sao đây?

Đến cuối cùng thật sự là không giống, hay cũng như bao kẻ khác đây?

"Bản thể của đệ lại là nữ sao?"

A Du bị sự thật đáng buồn này đã kích thích chút té xỉu, chẳng trách đối phương lại trông quen như vậy, không sai, trong nháy mắt khi muội muội này vừa mở miệng ra, nàng liền nghĩ được hơi thở của đệ đệ nhà mình, kết quả ... những việc như nam biến thành nữ này nọ, thật sự là quá bi tình mà!

Nàng sắp khóc mất rồi phải làm sao đây?

"..." Được rồi, nàng vẫn không hề thay đổi, luôn có thể hành sự ngoài dự đoán của hần, sau đó ...

"Không đúng, ta nhớ rằng con giun là loài lưỡng tính, thế nên ... A Nhiên, đệ là nam nữ cùng một thân sao? Thật là lợi hại!"

Chặn ngang khiến hần một câu cũng không nói nên lời.

Xem ra thời gian trôi qua, vẫn không làm cho công lực này của nàng suy giảm

Thái Tử Trường Cầm biết, nếu cứ theo ý nàng mà lách qua như thế, tất thấy đều có thể trở về như trước đây.

Nhưng mà, hần lại không muốn làm vậy.

Hần muốn cho nàng biết, tất cả chân tướng.

Từ một khắc A Du gọi hần lại, bất kể là hần hay nàng, cũng đã không còn lựa chọn nữa.

"A Du, ta không phải tinh quái, mà là tiên nhân."

"... Hả?" A Du lại kinh hãi lần nữa, "Tiên nhân ... cũng là lưỡng tính sao?"

Đây không phải là thần thoại phương Đông ư? Chẳng phải nghe nói là chỉ có thiên sứ phương Tây mới không có giới tính à? A a a, xuyên không thật phá hoại tam quan (1) mà!

(1) Tam quan: Bao gồm nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Sai Trái

"..." Thái Tử Trường Cầm rũ mắt xuống, dịu dàng nói, "A Du, có đôi khi, ta thật muốn làm cho nàng không thể nói thêm lời nào nữa."

"... Thật xin lỗi, ta sai rồi!" A Du lập tức biết hối cái nói xin lỗi ... Có một vài vết sẹo không nên bóc mại ra.

Người đời đều bảo rằng làm thần tiên sướng, ai biết được cũng không tránh khỏi bị gay.

Như thế xem ra, rốt cục vẫn là làm phạm nhân vui vẻ nhất, chí ít, nếu không phải chính mình tự nguyện đi cắt, thì không ai chuyên giới được cả.

Mặc dù trong lòng buồn như vậy, trên mặt A Du lại luôn treo lên nụ cười, bởi vì nàng thật sự có thể thở phào nhẹ nhõm.

"Tốt quá rồi, A Nhiên, sau này ta rốt cục không phải sợ sẽ có đạo sĩ thu đệ đi nữa rồi!"

"..."

Thái Tử Trường Cầm đột nhiên có một loại dự cảm rằng, nếu còn theo dòng suy nghĩ của nàng, có thể vĩnh viễn cũng không trở lại được lời hần muốn nói nữa, may rằng đã chung sống với người nọ nhiều năm, hần sớm mò ra cách đối phó với nàng, đó chính là ... dĩ bất biến ứng vạn biến (1).

(1) Nghĩa là lấy cái không thay đổi để đối phó với cái liên tục biến hóa.

"Cái gọi là độ hồn, tức là ..."

Có thể bức bách thần tiên đến nước này, A Du thật phải nên lấy làm tự hào, đáng tiếc, nàng lại không rảnh để nghĩ tới việc ấy, bởi vì lời giải thích của Thái Tử Trường Cẩm về độ hồn, nàng càng nghe càng thấy quen tai.

Đến cuối cùng, nàng rốt cục không nhịn được mở miệng hỏi:

"Cái gọi là độ hồn, chính là ý chỉ đoạt xá sao?"

Thái Tử Trường Cẩm hơi kinh ngạc nhìn nàng, nói:

"Nàng cũng biết được không ít."

A Du cười khan hai tiếng, mấy cái tu tiên, đoạt xá các kiểu đều là tình tiết thiết yếu của tiểu thuyết trên mạng, từng có một quãng thời gian, nàng vô cùng mê say thể loại này, cũng xem không ít, đối với mấy khái niệm ấy không xa lạ gì.

"A Du có cảm giác thế nào?"

"Cảm giác ... rất huyền ảo ... phải không?"

Suy cho cùng, những lời nói chỉ từng trông thấy trong câu văn, giờ đây lại thực sự xuất hiện trước mắt nàng, cảm nhận này, quả là đủ vị lẫn lộn. (2)

(2) Nguyên văn: Ngũ vị tạp trần. Ngũ vị ở đây là ngọt, chua, cay, đắng, mặn. Thành ngữ này chỉ nhiều cảm xúc lẫn lộn.

Nếu thật nói đến đoạt xá, thời khắc nàng xuất hiện ở nơi đây, cũng chẳng phải là một loại đoạt xá sao?

Nhưng mà, nếu trên cõi đời này có thần tiên, có yêu tinh, vậy thì cũng có quỷ giới chứ?

Sau khi chủ nhân thân thể này chết đi rồi nàng mới đến, thế thì, linh hồn rời đi thể xác còn có cơ hội sống lại, như vậy, cũng không tệ lắm.

Cái gọi là đoạt xá của A Nhiên, hẳn không khác mấy cách mà nàng đến đây phải không?

Như vậy xem ra, bọn họ quả là có duyên phận.

Nhưng mà, trong lòng rồi như tơ vò đầu chỉ một mình nàng?

... Thật sao, có thể chấp nhận đoạt xá ư, như vậy ...

Thái Tử Trường Cẩm nói tiếp:

"Tuy nhiên, cách đoạt xá của ta, khác với những người khác."

"..." Chẳng rõ tại sao, trong lòng A Du chợt nổi lên một dự cảm không tốt nào đó, trực giác nói cho nàng biết, không nên nghe lời tiếp theo của đối phương.

Song, thần sắc của A Nhiên ...

A Du nắm chặt tay, không khỏi cảm thấy, nếu ngắt lời của hắn vào lúc này, sẽ là một việc vô cùng tàn nhẫn.

Nhưng nếu không ngắt lời, câu chuyện có lẽ sẽ đi về một hướng nào đó hoàn toàn không biết được, cũng không còn đường quay lại nữa.

Trong do dự, nàng lại đánh mất đi cái cơ hội chỉ xuất hiện trong thoáng chốc kia.

"Đoạt xá của người thường, chỉ cần trực xuất linh hồn ban đầu trong thân xác khỏi cơ thể, mà đoạt xá của ta, lại phải nuốt sống linh hồn kia."

Đoạt xá độ hồn, thế nhưng "xá" này há có thể dễ dàng tìm được?

Trong trăm vạn người, chưa chắc có thể gặp được một thân thể có thể hoàn toàn phù hợp với linh hồn của chính mình.

Song, Thái Tử Trường Cẩm lại không có đường để lựa chọn, bởi vì trong cơ thể hắn chỉ còn lại có hai hồn ba phách, hồn phách không đầy đủ khiến hắn không thể nào dùng hình thái bình thường tồn tại trong trời đất, mà những thân thể lựa chọn trong lúc cấp bách, dù có thể dùng tạm, nhưng cũng không phải chẳng có chút bài xích nào.

Cho nên, thứ nhất là vì tạm thời bổ sung linh hồn không toàn vẹn của mình, thứ hai là để giảm bớt tính bài xích của thân xác, mỗi lần sau khi hắn độ hồn, đều phải cưỡng ép dung hợp hồn phách vốn có trong những thân thể này.

Cứ như vậy, mới có thể độ hồn thành cộng, và lại ... Bởi vì hồn phách ban đầu trong thân thể còn tồn tại, bài xích sẽ không quá gay gắt, sau khi trải qua

một trận đau đớn lúc đầu, từ đó về sau, liền không khác gì người thường.

Cách ấy cũng không phải là một lần một mãi mãi nhân nhả. (3)

(3) Nguyên văn: Nhất lao vĩnh dật

Những hồn phách bị hấn cưỡng ép dung nhập vào cơ thể, sẽ theo thời gian dần trôi mà từ từ tan biến, song hành với việc đó, chính là tính bài xích trong thân xác càng ngày càng mạnh.

Trước khi hồn phách đó hoàn toàn biến mất, hấn phải đi tìm kiếm thân thể tiếp theo.

Không ngừng độ hồn, cũng là đang không ngừng giết người.

Quanh đi quẩn lại, trừ phi tìm được thanh kiếm Phần Tịch đã phong ấn một hồn bốn phách của hấn, nếu không, vĩnh viễn cũng không nhìn thấy tận cùng.

Không, có lẽ vẫn có thể trông thấy.

Bởi vì, mỗi lần độ hồn hấn đều phải giao ra một phần hồn phách của mình làm giá đánh đổi, một ngày nào đó, hấn cũng không cách nào độ hồn được nữa, khi ấy tan biến trong trời đất, cũng không còn tồn tại.

"... Cẩn nuốt?" Mắt A Du dần dần tròn to lên, nàng cảm thấy chính mình rốt cục đã hiểu được gì đó, lại phảng phất như càng thêm không hiểu chi.

Không phải là sau khi linh hồn rời đi mới tiến vào thân thể.

Cũng không phải là cưỡng ép trực xuất hồn phách của người ta khỏi thân thể.

Mà là ... Cẩn nuốt?

Như vậy, những hồn phách kia cuối cùng đều ... Lòng nàng bỗng dưng chùng xuống, vấn đề này, thực sự không cần phải nghĩ nữa đúng không?

"Bây giờ, A Du lại cảm thấy thế nào?"

Tiếng nói vẫn nhu hòa như cũ của người nọ truyền đến, nếu là trước đây giọng nói này còn khiến nàng có chút buồn cười, thì bây giờ, nàng lại hoàn toàn không cười nổi.

Trong lúc nhất thời, cả hai người đều trở nên trầm mặc. Thái Tử Trường Cầm từ lúc đầu mắt không chớp nhìn chăm chú vào thần sắc của đối phương, cho đến buông thõng tay, khóe môi nở ra một nụ cười ôn hòa, trong mắt lại dần dần nổi lên ý nghĩ điên cuồng.

Quả nhiên ... Quả nhiên!

A Du, nàng cùng những người khác không khác gì nhau! ... Chẳng qua là có nhiều hơn bọn họ một lớp mặt nạ dối trá, ngay cả ta cũng suýt bị nàng lừa.

Nhưng mà, giả dối rốt cục vẫn là giả dối ...

Thế thì, ta cũng chỉ đành phải ...

Trường Cầm tựa hồ đã hạ quyết tâm nào đó, ngẩng đầu lên, mắt phượng vốn tràn ngập sát ý trong một giây sau đó lại thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Cô gái mà một giây trước đây hấn muốn giết chết, trên mặt rõ ràng hấn lên vết nước, nàng đang ... lặng yên mà rơi lệ.

Tại sao phải khóc vậy?

Là sợ hãi ư?

Dự cảm trước được số mệnh tiếp theo của mình, sợ bản thân bị giết đi sao?

A, A Du, nàng quả là thông minh.

Trường Cầm cười lạnh thành tiếng, không thể chối cãi, trong nháy mắt khi nãy, hấn thật sự có chút mềm lòng.

Nhưng mà ...

"A Nhiên ... Làm sao bây giờ?" A Du rốt cục mở miệng, giọng nàng run rẩy, tựa hồ đang rất sợ hãi, lời nói chòn vòn trong không trung, tựa như vừa bắt đầu sẽ bị gió đêm thổi tan đi.

"Ta biết rất rõ rằng, giết người là không đúng."

Không sai, giết người là không đúng.

Nền giáo dục nhiều năm nhận được ở hiện đại nói cho nàng biết rằng, cho dù có bất kỳ lý do nào, một người cũng không có tư cách bởi vì quyền lợi của bản thân mà cướp đi tính mạng của người khác.

Giết người là không đúng.

Đạo lý này, phảng phất đã khắc sâu vào linh hồn.

Đó là một tấm bia giới hạn được chôn sâu, cũng là một đường ranh giới không thể vượt qua.

... Là dấu hiệu không thể đi tiếp về phía trước nữa.

Bởi vì một khi vượt ra, hậu quả không thể tưởng tượng được.

"Cho nên thế nào?" Thái Tử Trường Cầm dịu dàng mở miệng, cùng lúc ấy, hần đi đến gần A Du, tới khi không còn khoảng cách nữa.

Bất kể là ôm, hay là giết, cũng là khoảng cách tiện tay nhất.

A Du ngẩn ngơ rơi nước mắt, tựa hồ vốn không để ý tới động tác của đối phương, sững sờ cúi đầu, lẩm bẩm nói:

"Nhưng mà, nhưng mà, thấy đệ trở về, ta lại vui sướng như vậy."

"..."

"Trong một chớp mắt kia, ta thậm chí cảm thấy rằng, chỉ cần đệ có thể trở về, chết đi một người vốn không là gì cả." Thân thể A Du run rẩy dữ dội, môi của nàng thậm chí đã tái đi, ngón tay lạnh như băng ôm lấy ngực, "A Nhiên, ta có phải trở nên xấu xa rồi không?"

Thái Tử Trường Cầm không thể nói rõ lúc này là đang vui hay buồn, lại chỉ cảm thấy một sức mạnh kỳ quái không biết tên, hung hăng đâm vào tim hần, sau đó từ cơ quan quan trọng nhất này lan ra từng ngóc ngách trong cơ thể.

Tâm nguyện nhiều năm, dường như hôm nay rốt cục có thể đạt thành.

Không, là đã đạt thành rồi.

A Du không giống những kẻ khác.

Nàng không sợ hãi, nàng không ghét bỏ, nàng chỉ là đang lặng lẽ rơi lệ.

Hần tựa hồ luôn có thể bắt gặp nàng khóc, mỗi lần nàng khóc đều là vì hần.

Nhưng mà, nàng lần này cuối cùng là rơi nước mắt vì cái gì đây?

"A Du", Hần lại mở miệng, giọng trầm trầm, "Nàng cảm thấy, ta không nên sống tiếp sao?"

"Không!" A Du theo bản năng phản bác, "Trên đời này không có chuyện gì tốt hơn việc đệ còn sống."

Sau khi trầm mặc một chốc, nàng lại lên tiếng, lần này giọng đã càng khẳng định hơn, càng chắc chắn hơn ...

"Bất kể là sinh linh nào, cũng đều có quyền được sống sót, muốn tiếp tục sinh tồn, không hề sai."

"Như vậy thì, A Du, sao nàng lại khóc thương tâm đến thế?"

"Ta khóc?" A Du lặng lẽ vươn tay, sờ sờ gò má, chăm chăm nhìn vào vết ướm nơi tay, tựa như vừa sức tỉnh mộng nói, "Ta thực sự khóc à ..."

"A Du, nàng đang đau buồn vì ta sao?"

"... Có lẽ là vì đệ, có lẽ là vì chính ta."

"Chính nàng?"

Lại trầm mặc một lúc sau, A Du vươn tay, găt gao ôm lấy cô bé trước mắt.

"A Nhiên, đệ muốn sống tiếp, điều này không hề sai."

"Nhưng mà, ta rõ ràng không hề bị đe dọa đến tính mạng, nhưng lại cảm thấy, chỉ cần đệ sống sót, cho dù những kẻ khác đều chết hết cũng không sao cả."

"... Vậy lại có gì sai?"

"A Nhiên ..." A Du buồn bã gọi một tiếng, cuối cùng, nàng nói rằng, "Ta là người mà."

Nếu đặt người với gà vịt cạnh nhau, vì sinh tồn, người ăn gà vịt, không ai nói rằng họ sai.

Nhưng, nếu đặt người này với người khác cạnh nhau thì sao?

Muốn sinh tồn không hề sai, cho nên có thể yên tâm thoải mái để đồng loại đi chết ư?

Không, A Nhiên không phải là con người, cho nên không thể đem những giá trị quan của con người để trói buộc hắn.

Thế nhưng, nàng là con người mà.

Chỉ vì để người quan trọng với mình có thể sống sót, có thể chẳng chút áy náy nào mà xem thường, thậm chí bất chấp những sinh mạng khác sao?

Chỉ cần A Nhiên còn sống ... Ra sao cũng được ...

Nàng ôm trong lòng suy nghĩ như vậy, thật sự còn là người sao?

Vào giờ khắc này, A Du phát hiện chính mình dường như không xứng làm người, nhưng mà, điều làm nàng càng sợ hãi là ...

Dù có như thế, dù cho biết rõ ý nghĩ đó là sai trái, là không đúng, là tội ác, nàng tựa hồ, tựa hồ vẫn ... Không cách nào buông bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cùng Nhau

"A Du, nàng không hề sai."

Một bàn tay xinh xắn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng A Du, tiếng nói thật khẽ vừa như khuyên giải vừa như dỗ dành vang lên bên tai nàng:

"Nàng chỉ là quá mềm lòng thôi."

"... Mềm lòng?"

"Đúng vậy, nàng quá mềm lòng."

Ở một góc nàng không thấy được, trong mắt của Thái Tử Trường Cầm cũng tràn đầy ... giằng xé.

Nàng quá mềm lòng, nàng quá xem trọng "A Nhiên", nên nàng không cách nào nói ra bất cứ lời gì chống cự hắn.

Trong một nháy mắt đó, hắn muốn cứ thế, thừa cơ kéo nàng cùng vào địa ngục khôn cùng, nếu như vậy ... Nàng sẽ không còn chút khúc mắc nào mà chấp nhận hắn chẳng?

Nhưng, một giây sau, hắn lại do dự.

... Kết cục đó, thật là điều hắn hi vọng ư?

Mà hắn cũng không biết, khi hắn vừa nhắc tới từ "mềm lòng" này, trong mắt A Du, lại khôi phục về thanh tĩnh.

Phải đó ... Mềm lòng ...

A Du nhỏ nước mắt, vài giọt lệ nương theo lông mi nhẹ run run của nàng mà rơi xuống, trong chớp mắt, trên vai của người trong lòng nàng, hiện lên mấy vết ướm nho nhỏ.

"Người thật sự mềm lòng, không phải là ta, mà là đệ đó, A Nhiên."

Đúng vậy, nàng đã từng nói thế.

Khi còn chưa biết gì cả, trên con phố tràn ngập ánh nắng rực rỡ, nàng từng không kiêng kỵ chút nào mà nói thể.

Có lẽ bây giờ nghe lại sẽ cảm thấy thật buồn cười.

Nhưng mà, kỳ lạ là, cho tới giờ khắc này, nàng vẫn không cảm thấy lời mình từng nói có gì sai.

Hắn có tội không?

Phải, chỉ ít ỏi trong mắt của người bình thường, hắn không ngừng giết người, giết chết đồng loại của nàng.

Tội của hắn không thể tha thứ sao?

... Không phải, hắn chỉ muốn sống sót thôi.

Nàng không rõ thần tiên rốt cục trông như thế nào, nhưng A Nhiên, so với thần tiên, lại quá giống con người.

Bảo một thần tiên rất giống con người đi giết người, chỉ vì dùng cái cách mất danh dự này để kéo dài hơi tàn mà sống sót, nàng không biết đó là mùi vị ra sao.

Nhưng đoán chắc rằng ... sẽ không dễ chịu gì đúng không?

Song, hắn lại kiêu ngạo như vậy, đặc trưng của thần tiên có lẽ đã thể hiện rõ ràng ở mặt này.

Cho dù biết rằng việc làm của mình không phải là đúng đắn, hắn e rằng cũng chỉ cười một tiếng, bảo "ta có gì sai?".

Phức tạp biết bao, mâu thuẫn biết bao, lại biết bao ... đáng thương.

A Du biết, nếu nàng thương hại hắn, tất nhiên là sự sỉ nhục với hắn.

Nhưng mà ... Tại sao lòng nàng lại đau như vậy?

Oán trách hắn ư?

Không, nàng không làm được.

Ruồng bỏ hắn ư?

Không, nàng không làm được.

Rời xa hắn ư?

Không, nàng không làm được.

Thế thì, chỉ còn lại một con đường duy nhất, đó cũng là con đường nàng muốn bước lên nhất, trong tất cả các con đường bày ra trước mặt nàng. Cho dù lí trí nói cho nàng biết rằng ... "Nó không phải là đường đúng", lòng cũng bay đi theo hướng ấy.

A Du đau khổ nhắm lại hai mắt, nàng rốt cục nhận ra được chỗ độc ác của bản thân.

Đột nhiên xuyên không đến đây, trong khoảng thời gian ngắn nàng mất đi tất cả mọi thứ, hai bàn tay trắng, một thân một mình, không chốn để về, sau đó, nàng gặp được hắn.

Hắn cần nàng, không có nàng hắn sẽ chết, sự tồn tại của nàng là cần thiết, là không thể thiếu đi, cái thế giới này cần nàng, cần nàng, cần nàng, nàng cũng không phải là vật thừa thãi ... Nàng đến đây, là có ý nghĩa.

Có lẽ suy nghĩ như vậy là không đúng, thậm chí có chút cố chấp, nhưng A Du thực sự đã nhờ nó mà biết được ý nghĩa tồn tại của mình.

Trong mười lăm năm sau này, nàng vẫn ôm ấp niềm tin đó mà sống, khi tỉnh táo lại, nó đã biến thành thói quen vô thức đáng sợ, muốn sửa đổi, lại không thể nào sửa được.

Nếu lúc đầu không gặp hắn trong thân thể đứa bé, sau khi nàng gắng xé, do dự, bàng hoàng, đương nhiên vẫn có thể sống tiếp, chẳng qua là quá trình phải gian khổ hơn một chút, bây giờ, chắc đã lấy chồng sinh con, trải qua cuộc sống của người bình thường phải không?

A Du không thể nói rằng kiểu sống nào tốt hơn, song, nàng lại biết rõ, nếu như cho nàng thêm một cơ hội nữa, nàng đương nhiên vẫn chọn bé hắn lên.

Nếu như không gặp hắn, tất thấy đều sẽ khác.

Nhưng, nàng lại cứ khẳng khái muốn gặp.

Nếu như không nuôi lớn hẳn, tất thảy đều sẽ khác.

Nhưng, nàng lại cứ một mực muốn nuôi lớn hẳn.

Một lần nuôi liền kéo dài suốt mười lăm năm, đối với con người mà nói, cả đời lại có mấy cái mười lăm năm đây?

Nếu bảo rằng trên đời này thật có muôn nghìn vạn trạng kiểu duyên phận, vậy cái này thật sự chính là ... nghiệt duyên, song, nàng còn cách nào khác đâu?

Huống chi, dù có là nghiệt duyên, nàng cũng không có chút hối hận nào.

Nàng thật sự đã chân chính sống tại thế giới này, nhưng mà, A Nhiên lại quan trọng hơn bất cứ kẻ nào trên đời này.

Mâu thuẫn ư?

Không, tuyệt không mâu thuẫn.

Chỉ cần vẫn là người, chỉ cần còn có một trái tim, liền không cách nào có thể yêu thương mọi người bình đẳng như nhau, tất phải có ai đó quan trọng nhất với họ.

... Nhưng nếu rằng, người quan trọng nhất này làm ra chuyện mà bạn không thể chấp nhận được thì sao?

A Du rũ mắt xuống, đúng vậy, nàng rốt cục phát hiện ra chỗ độc ác của chính mình.

Nàng còn lòng dạ sắt đá hơn nàng đã nghĩ.

Nếu thế xem ra, lời A Nhiên an ủi nàng, lại xiết bao buồn cười.

Xem đi, không ai lạnh lùng hơn nàng, nàng là kẻ quá đáng biết bao.

Xem đi, chỉ cần A Nhiên được sống, nàng thậm chí có thể vờ như không thấy những sinh mạng vô tội chết oan kia.

Xem đi, tuy rằng trong tay còn chưa dính máu tươi, nàng thật ra đã ... đã bước ra khỏi giới hạn không nên bước ra ấy rồi sao?

Nhưng mà, mặc dù phát hiện ra bản thân đã biến thành một kẻ đáng ghê tởm, nàng cũng muốn giữ A Nhiên ở bên cạnh mình.

Thế nhưng ... Như thế có được không?

Die nd da nl e q uu ydo n

"A Nhiên." Nàng mở miệng, giọng khô khốc.

"A Du, nàng muốn nói gì?"

"Ta không hề mềm lòng như đệ nói, kỳ thực thì ta lạnh lùng ích kỷ, vốn không phải người tốt, có lẽ ... vốn không xứng làm người."

"A Du."

"Gì thế?"

"Ta cũng không hề mềm lòng, trong mắt người phạm có thể nói là đại gian đại ác."

"..."

"..."

Không sai, bọn họ có lẽ đều không phải là người tốt.

Xem đi, trùng hợp biết bao?

Trong biển người mênh mông sao có thể gặp được nhau?

Nếu thực là nghiệt duyên, e rằng cũng là nghiệt duyên hiếm thấy trong thiên hạ.

Không ai lại lên tiếng, lại phảng phất như cả hai đã tìm được đáp án rồi.

Lặng lặng ôm nhau.

Thời gian dài đằng đẳng.

Mãi đến khi gió đêm thổi đến từng cơn giá lạnh.

Mãi đến khi chân trời lóe lên ánh nắng sớm thật mỏng manh.

A Du nhẹ đẩy cô bé bên cạnh ra, chỉ về phía chân trời:

"A Nhiên, xem kia, mặt trời ló dạng rồi."

"A Du thích xem mặt trời mọc sao?"

"Thích chứ." Trên mặt A Du nở ra nụ cười đầu tiên trong ngày, "Mỗi khi tâm trạng không tốt, ta vẫn luôn tự an ủi mình rằng ... Mặt trời luôn sẽ mọc lên, còn có chuyện gì không thể vượt qua chứ."

dieendaanleequydonn

"Cho nên, A Nhiên, chúng ta cùng nhau đi tìm nha."

Thái Tử Trường Cầm nhìn chăm chú vào nụ cười của cô gái, trong nháy mắt vừa nãy, khuôn mặt của nàng được ánh ban mai bao phủ, trong lòng lung nẩy sinh ra thứ gì đó khiến tim hắn thoáng chốc rung động.

"Tồn tại luôn sẽ có đạo lý." A Du cúi đầu, nhìn thật sâu về phía cô bé nay còn thấp hơn cả nàng, nói rằng, "Nếu đã có cách tồn tại như độ hồn, hẳn cũng phải có biện pháp giải quyết, chúng ta cùng nhau đi tìm nhé ... Để không phải khổ sở như vậy cũng có cách sống tiếp."

"Nếu tìm không thấy thì sao?"

"Vậy thì tiếp tục tìm."

"Nếu vẫn tìm không thấy thì sao?"

"Tiếp tục tìm."

"A Du, sao nàng phải cố chấp như thế?" Ánh mắt của Thái Tử Trường Cầm ngưng tụ lại, phảng phất muốn nhìn thấy lòng nàng, "Hay là, nàng vẫn để tâm với cách sinh tồn của ta?"

A Du khẽ lắc đầu:

"Ai cũng muốn sống sót, chỉ khác nhau ở cách để sống, dù ta không biết quá khứ của đệ, cũng không thấy rõ tương lai của đệ, nhưng ta biết rằng, nếu như còn có con đường khác, đệ hẳn sẽ không đi trên đường này, thế nên, ta muốn cùng đệ đi tìm con đường khác đó."

"Không hối hận?"

"Hối hận cái gì chứ?" A Du lại cong lên khoe miệng, ánh mắt càng thêm nhu hòa, "Mong muốn bình sinh của ta chẳng qua là có thể ở bên cạnh xem đệ yên ổn lấy vợ sinh con, mãi mãi không còn cô đơn, ở lại với rồi đi, có gì khác nhau đâu? Hơn nữa, mọi chuyện trên đời, ta thà rằng bởi đã từng làm mà rồi lẽ, cũng không muốn vì chưa từng làm mà hối hận."

"A Du", Thái Tử Trường Cầm thở ra một hơi dài, "Nàng quả thật rất ngốc."

Trên đời có muôn lối đi, lại lựa chọn con đường khó khăn nhất.

Nhưng mà, lại chính là con đường khiến hắn vui mừng nhất.

Đây quả thực là may mắn của hắn, là bất hạnh của nàng.

Đan chặt ngón tay, nắm chặt bàn tay, cẩn thận bảo vệ, quyết không để nó thoát đi.

"Thế nên, thần tiên đại nhân, ngài có thể cho kẻ ngốc này một chút lợi ích không?" A Du cúi đầu, cười híp mắt nói.

"... Nàng muốn cái gì?"

"Rất đơn giản, A Nhiên, ta chỉ muốn đệ hứa với ta." Nàng cầm tay của Thái Tử Trường Cầm, đặt vào lòng bàn tay mình, "Mỗi kiếp, bất kể là trong tình huống nào, cũng phải cố gắng sống sót, được không?"

Thân thể luôn phải bị tổn hại.

Độ hồn vẫn sẽ tiếp tục.

Nhưng nếu như mỗi kiếp, có thể sống lâu một chút xíu, sống lâu thêm một chút xíu thôi.

Cứ thế.

Trước khi bọn họ tìm được biện pháp giải quyết, cho dù là bót dùng được một cái thân xác, cũng tốt lắm rồi.

Có lẽ đây chẳng qua chỉ là giả nhân giả nghĩa, nhưng lại có sao đâu? Nàng đã sớm chuẩn bị để trả cái giá thật lớn, chỉ có một điều lo lắng là, sẽ có một ngày dốc hết thân này cũng không thể trả hết, nếu thật như thế, chỉ mong rằng trước đó, có thể tìm được biện pháp xử lý tất cả mọi chuyện.

Chỉ cầu mong, lòng nhân từ còn sót lại trên thế gian này, có thể ban cho A Nhiên một chút may mắn cùng hi vọng, cho dù chỉ một chút cũng được.

Nếu vậy, dù một ngày nào đó, nàng có hết đi dương thọ, chết xuống địa ngục A Tỳ địa ngục (1), đòi đòi kiếp kiếp không thể luân hồi, cũng có thể mỉm cười mà ra đi.

(1) A Tỳ địa ngục: còn gọi là Huyết Trì địa ngục, là ngục nặng nhất trong mười tám tầng địa ngục.

"Được."

Vị thần tiên mắc đọa nơi trần thế khế vuốt cầm.

Nếu đã hứa, tất phải giữ lời.

Trong chớp mắt, A Du nở nụ cười, nụ cười trên khuôn mặt đầy nước mắt của nàng cũng không đẹp để gì, nàng lại rất mãn nguyện, vô cùng mãn nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Xiêm Y

Tuy rằng đã quyết định phải rời đi, nhưng đây cũng không phải là chuyện có thể giải quyết trong thời gian ngắn, chí ít, A Du còn phải xử lý chuyện cấp bách trước mắt đã.

Mà chuyện quan trọng nhất trước mắt chính là

A Du xoa xoa hai mắt của mình, giận dữ nói:

"Ta đoán chắc rằng, mắt ta hiện giờ nhất định rất khó coi."

Vừa thức đêm lại vừa khóc, mắt hấn đã thâm quầng thành mắt cá vàng rồi ... Rốt cục còn cần dùng bao nhiêu quả trứng gà mới có thể cứu vãn tình cảnh này đây? Nàng buồn thương đến suýt khóc thêm lần nữa.

Cho nên mới nói, điểm mà phụ nữ chú ý tới, quả nhiên là khiến người ta có chút cảm nín.

"Hừ! Rốt cục vẫn là tuổi trẻ tốt, thức cả đêm mà da vẫn đẹp như vậy, nghĩ đến thật là khiến người ta ghen tị." A Du lờm Thái Tử Trường Cầm một cái, quay đầu đi cả giận nói.

Làm con trai đã đủ để người ta ghen tị, bây giờ lại hóa thành cô em gái, còn trẻ tuổi như thế, thật là không cho nàng đường sống mà!

"..."

Khi một cô gái giận chó đánh mèo, cứ im lặng không nói gì cả, có lẽ đó mới chính là quyết định chính xác nhất.

Nhưng mà lí trí lại mách bảo Thái Tử Trường Cầm rằng, nếu hấn không nói gì cả, e là người kia sẽ nói tiếp không ngừng.

Vì thế, hấn chỉ đành mở miệng:

"A Du, nếu nàng bây giờ còn chưa chịu đi nghỉ ngơi, thế thì sẽ càng thêm xấu."

"... Sao đệ không nói sớm!"

Vậy là, nàng kích động vén lên vạt váy chạy về phòng, nhân tiện vờ tay túm lấy cánh tay nhỏ xíu lạnh lẽo của cô bé:

"Đệ cũng thức cả đêm rồi, ta đi đun chút nước ấm cho đệ tắm rửa khỏi lạnh, sau đấy đệ hãy đi nghỉ ngơi cho tốt một lúc đi."

Thái Tử Trường Cầm đề cho nàng kéo lấy, chỉ hơi nhú mày, chăm chăm nhìn vào cánh tay của mình đang bị nàng nắm cực kỳ chặt ... Đây là sợ hấn bỏ trốn mất sao?

A, quả nhiên là ngốc mà, lại ngốc đến ... Có mấy phần đáng yêu.

"Giữa trưa ta sẽ gọi đệ, đệ muốn ăn gì? Ta sẽ tự tay nấu cho đệ ăn."

"Ăn gì cũng được cả."

"A Nhiên, ăn gì cũng được mới là khó làm nhất đấy!"

Nhanh như chớp kéo đệ đệ trước đây cũng chính là muội muội mới ra lò hiện tại vào trong hậu viện, A Du đưa tay kéo cửa, tỉ mỉ quan sát đệ đệ nhà mình một lượt, thật lòng nói:

"A Nhiên, đệ dù là nam hay nữ, cũng đều là tiểu mỹ nhân hiếm thấy nha!"

"..." Hấn đây là đang bị trêu ghẹo sao?

Không giống, biểu cảm của A Du rất thuần khiết, tựa như là thật lòng cảm khái.

"Đáng tiếc, đáng tiếc..." A Du chặc chặc ra tiếng.

Mặc dù trong lòng có chút hiếu kỳ, Trường Cầm lại không muốn hỏi, vì trực giác mách bảo hấn rằng, lời kế tiếp A Du thốt ra cũng không phải là lời hấn muốn nghe.

"Dáng người của đệ quá bé nhỏ, chắc chắn mặc không vừa xiêm y của ta rồi ... Thôi vậy, đệ hãy mặc áo trong nghỉ ngơi đi, đợi ta ra ngoài mua cho đệ mấy bộ váy mới."

"Đệ thích màu hồng đào hay màu xanh liễu? Muốn loại tơ lụa hay vải bông? Thôi cứ mua mỗi loại vài bộ đi."

"..."

"Dù sao thì người đẹp mặc gì cũng đẹp!"

Xa cách nhiều năm, Thái Tử Trường Cầm lại rơi vào cảnh câm nín không biết nói gì, hấn không khỏi cảm khái, rốt cục là đã lâu không sống cùng người kia, dù hấn chưa suy giảm công lực, nhưng công lực của nàng lại không ngừng cao thâm lên, hấn bây giờ, vẫn là không nên tiếp xúc với người này thì hơn.

Vì thế, hấn quay người bước đi.

"Này, A Nhiên, đệ đi đâu thế?"

"Đi nghỉ."

"...Đệ còn chưa tắm rửa mà!"

A Du chăm chú nhìn bóng lưng của cô bé trông thông dong kỳ thực tốc độ lại không hề chậm, khẽ nhú mày, tựa như vô ý nói thầm:

"Thật là, sao mới ra ngoài vài năm đã trở nên ở bản như vậy."

"..."

Bóng lưng của Thái Tử Trường không tiếng động mà dừng lại.

Cái cô ngốc này ... Thật đáng giận!

Một chốc sau, một tiếng mở cửa truyền đến, A Du đứng một chỗ chăm chú ngắm đệ đệ nhà mình [hoặc nên gọi là muội muội nhà mình?], đóng lại cửa phòng, che miệng, cố gắng ép cho tiếng cười nhỏ xuống.

Tên A Nhiên này vẫn dễ tức giận như vậy.

Thật là nhỏ mọn.

Nhưng mà, hần vừa trở về đã quăng cho nàng một quả boom như thế, hại nàng bây giờ không dám ra cửa gặp người khác.

Nàng trả đũa lại một chút như thế, cũng không quá đáng phải không?

Đương nhiên, phải cẩn thận một chút, trăm ngàn đừng để hần biết là nàng cố ý.

Bằng không, sợ là lại hòn dỗi.

Lại khẽ tiếng cười một lúc, A Du theo bản năng đi thật nhẹ, quay người bước đi, hôm nay còn nhiều chuyện phải lo liệu đây.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Xiêm Y 2

Mà lúc này, Thái tử Trường Cầm lại không biết chút nào, bởi vì hần đang quan sát gian phòng của mình.

Bầu không khí thom ngát.

Đây là cảm giác đầu tiên của hần.

Mặc dù đã rời đi năm năm, nhưng mà đối với mỗi một bố cục bài trí nơi này, Thái tử Trường Cầm cũng không có một chút cảm giác xa lạ nào.

Có lẽ là trí nhớ khắc sâu.

Có lẽ là... Bọn họ không có thay đổi chút nào.

Phòng ốc cũng cần hơi thở con người nuôi dưỡng, nếu trong thời gian dài không người nào ở, chắc chắn sẽ mục nát tòi tệ.

Vậy mà, gian phòng này, lại hoàn toàn không thay đổi, thậm chí, lúc hần rời đi cũng không khác nhiều.

Thái tử Trường Cầm chậm rãi đi vào trong, đập vào mi mắt đầu tiên là trên cái bàn kia đặt một chậu hoa cúc đầy sức sống, mùi thơm mới vừa rời ngửi được, chính là từ đó mà đến.

Sáng sủa sạch sẽ, không lẫn bụi trần.

Thậm chí ngay cả màn hình cửa và khăn trải giường, cũng tràn ngập hơi thở yếu ớt của ánh nắng mặt trời.

Trên bàn sách, giấy bút vẫn được bày biện như thế như lúc hần rời đi.

Đầu ngón bút được rửa sạch, gió đêm thổi lướt qua, cái chặn giấy vững vàng chặn một góc giấy Tuyên Thành, phía trên trên tờ giấy có nét mực nhọt nhọt.

Đúng rồi...

Hần nhớ trước khi rời đi từng vì A Du vẽ một bức họa.

Năm đó lúc hần rời đi, có mang theo, chỉ có nó mà thôi.

Thái tử Trường Cầm đi tới bên cạnh bàn, đầu ngón tay chậm rãi phác họa theo dấu vết trên giấy, bức họa kia giống như đã từng chảy ra từ ngón bút kia, cũng chậm rãi rõ ràng trong đầu.

Đó là bức – Dạ Minh Nguyệt. (Đêm trăng)

Mấy ngày nữa, lại là một đêm trăng.

Thật là đúng dịp.

Sau đó, khóe miệng hần gọi lên nụ cười im lặng.

Một giấc ngủ không mộng mị.

Vào lúc giữa trưa, khó được Thái tử Trường Cầm ngủ ngon mở mắt ra, liền cảm giác được ngoài phòng có người đi qua đi lại một chỗ.

Hắn không tiếng động thờ dài, đứng dậy mặc y phục rồi kéo cửa phòng ra, liền thấy một quen thuộc thân hình đang đi vòng vòng trước cửa, đi qua lại mấy vòng, lại nhìn cửa phòng hắn một chút.

Bởi vì vẫn không được ngủ ngon mà gương mặt có vẻ không đủ tỉnh thần, trong nháy mắt nhìn thấy hắn, lại nở rộ sức sống khác thường.

Sau đó nữ nhân kia lấy bước chân không phù hợp với số tuổi hiện giờ chạy tới, vây quanh Thái tử Trường Cầm "A Nhiên, A Nhiên, đệ tỉnh rồi!"

"Nếu không tỉnh, chỉ sợ cánh cửa thấp đi ba trượng?"

"... Ta mới không có lượn quanh lâu như vậy đâu!"

A Du nhìn chăm chú vào nụ cười đối phương, cau mũi nói: "Không cho cười kỳ quái như vậy nữa, đứng rồi." Rồi sau đó đột nhiên chính nàng lại lộ nụ cười có chút kỳ quái: "Nước trong phòng cũng còn nóng, đây quần áo sạch mà tỷ mua được, người đi tắm nhanh đi."

"..." Trái tim Thái tử Trường Cầm dâng lên chút dự cảm bất thường, hắn hơi nheo mắt, nhìn thẳng đối phương.

Khi hắn nhìn chăm chăm rất có lực áp bức, A Du phản ứng vô cùng khả nghi nhanh chóng nghiêng đầu, đem cái bọc cầm trong tay nhét vào trong ngực hắn, rồi sau đó nhấc váy chuồn mất.

Chạy được mấy bước, quay đầu lại, nở nụ cười rục rịch: "Nhất định cũng phải thay nha!"

Thái tử Trường Cầm nhướn mày, trở về phòng mở cái bọc đồ ra.

Rồi sau đó không tiếng động thờ phào một cái, nàng ấy cũng thật không chọn một bộ y phục màu hồng đào hay xanh biếc, ngược lại chọn một bộ hạnh hoàng (vàng hơi đỏ), màu sắc như thế, hắn ngược lại có thể chấp nhận.

Khoản tiền mua y phục, chắc cũng không phải vấn đề quá mức.

Đã như vậy, vì sao nàng lại cười đến kỳ quái như thế?

Đang lúc do dự, đột nhiên tay Thái tử Trường Cầm chạm đến đến một món đồ nhẵn mịn khác thường, hắn theo bản năng rút ra, rồi sau đó... Mặt đen.

"... A Du!"

Nếu là giờ khắc này có người ở nơi này, sợ là có thể thấy, một cô gái đen mặt, đang vừa cắn răng nghiêng lợi, vừa xách theo trên tay... cái yếm màu hồng thêu hoa mẫu đơn.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tiểu Điệp

Bất luận giờ phút này Thái Tử Trường Cầm đang có vẻ mặt như thế nào.

A Du vui vẻ chạy thật xa mới dừng lại ôm lấy bụng cười thật to, một lát sau mới miễn cưỡng dừng lại thân thể run rẩy, nếu giờ phút này có người thấy, sợ rằng sẽ nghĩ nàng lên cơn điên.

Nàng xoa nhẹ quai hàm bởi vì cười quá lâu mà gương mặt có chút co rút, làm xong cơm trưa bưng tới phòng khách, sau đó tỉ mỉ dùng cái lông đậy kín, lại trở về phòng của mình dọn dẹp một chút —— để cho sắc mặt không có khó coi như vậy, làm xong lại ra ngoài.

Nàng tuyệt đối không phải là tạm thời không dám đối mặt với A Nhiên, chẳng qua là bề bộn nhiều việc, ừ, bề bộn nhiều việc!

Đi ra ngoài phải mang theo chút bạc, mặc dù những năm này nàng cũng gom góp được một chút tiền, nhưng cửa của miệng nói "Nghèo nhà giàu đường", ra cửa phải mang theo chút tiền trong lòng mới an tâm.

Ngôi viện này nàng còn chưa có muốn bán, ngược lại tốn công sức nhiều năm gây dựng: A Du quyết tâm đem bán nó đi.

Mặc dù trong lòng không hề bỏ, nhưng nàng hiểu, giữ lại cũng không có chỗ dùng.

Nàng vừa đi đến quán com, trong lòng vừa âm thầm tính toán, vị trí kia không tệ, phong thủy bố cục đều được đặc biệt mời người xem qua, trải qua nhiều năm nàng chăm sóc quản lý cũng có thể nói nhân khí tràn đầy, tuy là vội vàng bán ra, cũng không đến nỗi bị ép giá quá nhiều.

Bản thân cho thuê cũng có thể, vậy mà... Nàng cùng A Nhiên đi lần này, không biết bao giờ mới có thể trở về, chỉ riêng chuyện cứ hai mươi năm lại nộp tiền thuê, sợ là sẽ không người nào đáp ứng... Thôi, còn hơn là bán đi.

Nghĩ tới đây, A Du không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn, may nhờ năm đó nàng không mở quán com trong nhà.

Mặc dù hơi có bất tiện, vậy mà, lúc ấy A Du cảm thấy quán com ở chỗ quá nhỏ lại gần sẽ rất âm ỉ, tính A Nhiên lại hơi im lặng, lại vừa đúng có người vội vã nhờ họ hàng bán đồ bán tháo cái nhà này, nàng liền kịp thời bỏ tiền ra mua, nếu không, hiện tại sợ là ngay cả nhà cũng phải bán, vậy bọn họ coi như không còn nhà để về.

Đến quán com lúc đang đông khách, A Du nhân cơ hội này, đem chuyện mình muốn bán quán com nói trước mặt mọi người, theo mức độ lan truyền của khách nhân, sợ là không tới buổi chiều liền có thể truyền vào trong tai người có ý.

"A Du, ở đây rất tốt, tại sao muốn bán quán com?"

"A Du là có chuyện gì khó xử?"

"Có người làm khó A Du?"

Nhìn cuộc nói chuyện càng ngày càng phát triển theo hướng quý dị, A Du cũng khó tránh khỏi có chút đen mặt, vội vàng bác bỏ tin đồn nói: "Cũng không phải như thế, chẳng qua là mấy ngày trước ta hỏi thăm được tin tức huynh đệ thất lạc nhiều năm, muốn bán đi quán com để nương nhờ họ hàng."

Bất luận người khác hỏi tới như thế nào, dù sao A Du đều một mực nói như thế, ai hỏi cũng trả lời như thế còn không thì không đáp.

Xác thực, dĩ nhiên tốt.

Không tin, có chứng cứ tỏ rõ nàng đang nói láo không?

Nhân tiện đổi tên cho A Nhiên nhà nàng mới vừa về—— đây là nữ nhi của ca ca nàng, nàng có một cháu gái ruột, tạm thời tới nhà nàng làm khách, mấy ngày nữa nàng muốn dẫn cô bé đi xa.

Lời này vốn là lừa bịp người khác, nhưng mà... A Du không nghĩ tới, người khác mặc dù không tin nàng muốn nương nhờ họ hàng, lại nhất trí cho là đứa bé gọi là "Tiểu Điệp" kia mới chính là thân thích nhà nàng, vốn là không có gì khác ——

"Dáng dấp đứa bé kia và đệ đệ mất tích nhiều năm của A Du thật là quá giống!"

"Theo ta thấy, dáng dấp giống nhau rất bình thường, chẳng qua là mỗi tiếng nói cử động ngược lại giống y như thật vậy."

"Nàng cả ngày không bước ra cổng chính, rất ít lộ diện ở trước mặt người ngoài, ngài từ đâu mà thấy mỗi tiếng nói cử động?"

"Đại nương ta đi ngoài đường tốt hơn so với người chỉ biết ăn, ta nói giống chính là giống!"

"... Tốt thôi, tốt thôi, ngài nói cái gì chính cái đó đi."

Đối với lần này, A Du bày tỏ tương đối im lặng.

Không thể không nói, công lực bả tẩm của lực lượng quần chúng nhân dân vô cùng mạnh mẽ, vì vậy, ở thời điểm A Du không chú ý tới, đề tài bị thay đổi sai lệch, đại khái như thế ——

"Có nghe nói hay không? Cháu gái ruột của A Du, dáng dấp thật là tuấn!"

"Hài! Con gái sao lại gọi là ‘tuấn’, phải gọi là ‘xinh đẹp’, ‘xinh đẹp’!"

"Không biết năm nay mấy tuổi, đã hứa hôn hay chưa?"

"Nghe nói mới vừa tròn mười tuổi, sợ là còn chưa có?"

"Chắc chắn, cũng không biết tiểu tử nhà nào có vận khí, có thể tìm được một thê tử như vậy."

"Ai bảo xinh đẹp quá!"

Sau đó... A Du đang dốc toàn lực bán nhà với giá cao nhất lúc sự nghiệp đang ở đỉnh cao, nghe nói có người lặng lẽ tới cửa cầu thân.

Lần đầu tiên nghe nói có người muốn cầu hôn với Ninh Tiểu Điệp, A Du sững sờ thật lâu, không nhớ ra được cái tên này vì sao nghe không có ấn tượng gì lại có mấy phần quen tai?

Qua thật lâu, mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra, nàng và thân thể này cùng tên, cũng gọi là Ninh Du, A Nhiên là nữ nhi của ca ca nàng, không phải cũng nên họ Ninh!

Về phần Tiểu Diệp... Ho khan, nàng có nên nói cho những người này biết, lúc ấy nàng chẳng qua là đột nhiên nghĩ đến cái yếm thêu hoa mẫu đơn kia bên cạnh có một con bướm đang bay múa, rồi sau đó thuận miệng nói ra sao?

Sau khi biết được chân tướng, nàng chảy nước mắt.

Không thể không nói, tên khốn A Nhiên này, lại hung hăng làm tổn thương lòng tự tôn của nàng.

Mới trở về có mấy ngày, cũng không ra cửa, lại có thể mang về một đám ong bướm, hừ, thật là quá ghê tởm!

Như vậy là từ trước đến nay, nàng dùng cái tên giả đó cũng không thích hợp, nên gọi là "Mẫu Đơn" mới phải!

Vì vậy đêm đó trên bàn ăn cơm, mặt A Du hầm hừ tức giận, nhìn chung quanh, chính là không nhìn Thái Tử Trường Cầm ngồi đối diện với mình.

"..." Trường Cầm cũng rất bất đắc dĩ, hắn cũng coi như là người bị hại, hơn nữa, cái tên "Tiểu Diệp" là chuyện gì xảy ra? (Mèo: Tội nghiệp huynh, nằm thoi cũng trúng đạn ~^^~)

Hắn còn chưa tính sổ chuyện sau trung thu, đầu sỏ gây chuyện này còn dám nổi cáu. (๒_๓) (Mèo: Chuyện cái yếm nha ~~~)

Nữ nhân, chỉ giỏi cố tình gây sự.

Nếu lúc này A Du nghe được, sợ là sẽ ối ra một câu —— Cmm người bây giờ cũng không phải là nữ nhân hay sao?!

Ở lần thứ mười chín A Du có ý ngờ lơ, Thái Tử Trường Cầm rốt cục thở dài mở miệng: "Người đây là vì sao tức giận?"

"Hừ!"

"... Là không có ai cầu hôn người sao?"

"..." Đánh người không phải sẽ mất mặt hay sao!

Mất thấy A Du muốn lật bàn, một lần nữa Trường Cầm bình tĩnh mở miệng: "Người khác không có mặt, người cần gì phải chú ý?"

Những lời này, cũng chỉ là tạm thời dập tắt lòng tự tôn của phái nữ đang tức giận trong lòng.

"Ta mới không để ý!" A Du mỉa mai: "Chẳng qua là hôm nay có một bà mai quá khinh người."

"Cái gì?" Trường Cầm nhướn mày, hắn tuy biết hôm nay năm sáu bà mới tới cửa cầu thân, nhưng cũng không muốn nghe, còn không biết có chuyện như vậy: "A Du có muốn nói một chút không?"

"Mụ ta cầu hôn đệ còn chưa tính, lại còn muốn chia mồi về phía tỷ." A Du tức giận nói: "Nói cái gì mà đệ gả cho chất nhĩ, tỷ gả cho thúc thúc, còn nói cái gì cô cháu cùng hầu hạ chú cháu, thật đúng là lương duyên trời ban—— đáng tiếc hiện tại tỷ không hề bán mị nữa, nếu không lúc ấy tỷ có thể cho mụ ta cả mặt đều là mị!"

Thái Tử Trường Cầm hơi dừng lại, mắt phượng híp lại, lóe lên một tia sáng lạnh, mặt không cảm xúc tiếp tục hỏi: "Cùng hầu hạ chú cháu?"

"Đúng vậy!" A Du càng thêm căm phẫn sục sôi: "Chất nhĩ kia cũng thôi đi, coi như là người đang hoang, nhưng cái tên thúc thúc, ba mươi mấy tuổi rồi cũng chưa có thể tử, cả ngày chơi bồi lêu lổng, đi khắp hang cùng ngõ hẻm, ăn chơi đàn đúm không có gì là không có... Hơ! Thật là càng nói càng tức giận, lúc ấy tỷ nên dùng nước trà tạt vào mặt mụ ta!"

"A Du cũng có thể im lặng."

"Đệ lại đùa giỡn với tỷ?" A Du không khách khí chút nào liếc hắn một cái, nói: "Tỷ không có hắt trà vào mặt mụ, nhưng cũng không có khách khí với mụ ta, lập tức đuổi mụ ra ngoài rồi đóng kín cửa." Dứt lời, nàng đứng lên kề sát vào Thái Tử Trường Cầm, híp mắt nói: "Cho nên, tỷ đã dạy dỗ họ rồi, đệ mau thu hồi tính nhõm kia thôi, chúng ta sắp rời đi, nên khoan dung độ lượng, chớ nên kết thù nữa."

"..." Thái Tử Trường Cầm ngược mắt nhìn A Du chốc lát, rốt cục mở miệng: "Thật đúng là không tức giận?"

"Tức sao không! Nhưng mà dù sao thì tỷ đã báo được thù, lại nói, so đo cùng loại người như vậy làm cái gì, ngược lại làm mất thân phận của mình."

"Nếu như thế, cũng không sao." Thái Tử Trường Cầm để đĩa trúc xuống, đột nhiên cười lên.

Nụ cười kia phá lệ ôn hòa dễ gần, lại làm cho A Du tự dưng run rẩy, nàng không nhịn được dựng tóc gáy chà xát lên cánh tay, giọng nói nhu hòa của Thái Tử Trường Cầm rốt cục truyền đến.

"Như vậy, hiện tại A Du có thể giải thích cho ta —— Tiểu Diệp, là chuyện gì xảy ra hay không?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thủ Thuật

"Như vậy, hiện tại A Du có thể giải thích cho ta —— Tiểu Điệp, là chuyện gì xảy ra hay không?"

Giống như bị mấy con ong mật đồng thời chích một cái, A Du theo bản năng run lên, cười khan mấy tiếng rồi vội vàng bắt đầu dọn dẹp bàn ghế: "Tỷ đi rửa chén, ừ, rửa chén."

Thái Tử Trường Cầm không ừ hừ gì, chỉ híp mắt kiêu ngạo nhìn nàng, khóe miệng cười như không cười.

"..." Dưới nụ cười như vậy, A Du rất nhanh bị bại lui, đôi mắt liếc trái liếc phải trả lời: "Không thể nói với người ngoài là đệ đệ mình đã trở lại, cũng không tiện nói đệ bây giờ cũng gọi là A Nhiên, sau đó... Chẳng phải chỉ là tùy tiện lấy cho đệ một cái tên hay sao."

Dừng một chút, nàng lại nói tiếp: "Thật ra thì, cái tên Tiểu Điệp này cũng không khó nghe chứ?"

Rồi sau đó liền muốn đánh miệng mình —— nàng quả nhiên là không sợ chết!

Lần này, nàng ngay cả nhìn cũng không dám nhìn đối phương nữa.

Không khí bên trong phòng, trong khoảng thời gian ngắn lắng đọng xuống, không có ai mở miệng nữa, vậy mà im lặng như vậy dường như so bất kỳ tiếng động lớn nào còn đáng sợ hơn... Ít nhất là A Du rất nhanh liền không chịu nổi.

Nàng vô cùng quả quyết bỏ lại chén đĩa trong tay, hai tay nắm chặt mép váy, trước ngực viết ba chữ "không sợ chết" nói: "Được rồi được rồi, đệ thắng, nhưng mà tỷ nói trước —— đánh người không được đánh vào mặt, ngày mai tỷ còn muốn đi ra ngoài gặp người nữa đó!"

"Ha ha..."

Vậy mà kết quả lại ngoài ý của nàng, vốn A Du cho là ai đó sẽ nổi giận, lại nhẹ giọng nở nụ cười làm băng tuyết hòa tan, như vạn vật được hồi sinh.

Chẳng lẽ là giận đến điên rồi?

A Du âm thầm nghĩ như vậy.

"A Du cho là ta sẽ tức giận?"

"..."

Thái Tử Trường Cầm đứng lên vén tay áo, nhướn mày nói: "Ta độ hồn nhiều kiếp, lần này cũng không phải là lần đầu tiên vào cơ thể nữ nhân, dùng tên giả cũng không có gì lạ..."

"..." A Du trong nháy mắt hiểu ra, câu này không phải ý nói —— trò lừa bịp nhỏ nhỏ của người ta mới không để ở trong lòng, nếu lừa bịp, sợ rằng không chỉ là nói cái tên "Tiểu Điệp" này, còn có chuyện "cái yếm" ngày hôm qua?

Nhưng mà, nếu không thêm đề ý thật, cần gì phải cố ý mà nói?

A Du rũ mi mắt, không hiểu sao có chút buồn cười, lại cố gắng kìm nén cảm giác tuyệt vọng này.

"Ninh Tiểu Điệp, mặc dù không tính là xuất sắc, nhưng cũng không phải là quá khó nghe."

"..." Cho nên nói, hẳn đây là đang xem thường cái gọi là trình độ của nàng sao? Sớm biết như thế nên gọi hẳn là Mẩu Đon!

Nhưng mà, độ hồn nhiều kiếp... A Du ngẩng đầu lên nhìn về phía nữ nhân đang mỉm cười, trong lòng có chút buồn buồn, mặc dù có thể mặt mỉm cười nói ra như vậy, mỗi khi hồi tưởng lại, trong lòng, sợ là cũng không có gì vui vẻ, phải không?

Thái Tử Trường Cầm nhạy bén chú ý tới thần sắc của nàng, hỏi: "A Du tò mò sao?"

Nếu là nàng thật lòng muốn hỏi, hẳn cũng sẽ không giấu diếm.

A Du trừng mắt nhìn, trong lòng thầm nghĩ, tò mò, dĩ nhiên là tò mò rồi.

Mỗi người đều có lòng hiếu kỳ, nhưng nếu như xóa tan lòng hiếu kỳ bằng cách vạch vết sẹo của người khác ra xem, ý nghĩ thế này... Không cần cũng được.

Vì vậy nàng hơi mỉm cười, hai tay chống nạnh cười nói: "Đoán sai rồi! Hừ, còn tưởng đệ thông minh, ai ngờ cũng không hiểu lòng dạ nữ nhân thật ngu ngốc."

Dứt lời, hăm hở mang chén đĩa xoay người rời đi.

Để lại Thái Tử Trường Cầm đứng tại chỗ, hần vẫn nhìn chăm chú vào bóng lưng của nàng, cho đến khi không nhìn thấy nữa.

Trong mắt dần dần nhu hòa, đến cuối cùng, nụ cười trên mặt đã có thể nói rất dịu dàng.

So sánh với nụ cười trong lúc này và trong ngày thường, tưởng như là một mặt nạ đối trá.

A Du...

Thái Tử Trường Cầm hơi thở dài, ánh mắt càng thêm mềm mại, lần này rời đi, có lẽ hần... Nên mang nàng đi đâu xem một chút.

Hần biết nàng rất tò mò, rồi lại cố kỵ hần mà không nguyện hỏi ra. Nếu như thế, hần liền chủ động vạch vết sẹo năm xưa cho nàng ấy xem thì như thế nào?

Rất nhiều chuyện cũ, tất cả như mây khói, đã sớm không thể gây một chút tổn thương nào cho hần.

Có lẽ sẽ lại đau, bây giờ, e rằng cũng sẽ có người giúp hần băng bó lại thôi?

Đã như thế, hần lại sợ gì nữa chứ?

Bất luận Trường Cầm quyết định như thế nào, trong mấy ngày ngắn ngủn, A Du đã xử lý gọn gàng tất cả mọi chuyện.

Người muốn mua quán cơm kia của nàng người ngược lại không ít, lấy một giá tương đối khá cao để lại cho vị đầu bếp ở cửa hiệu phía sau, A Du liền thu dọn xong đồ đạc mang về nhà.

Lại nói, vị đầu bếp kia đưa giá tiền cũng không phải là cao nhất, vậy mà... Mặc dù quán cơm một khi bán ra liền không còn quan hệ gì với nàng, nhưng trong lòng nàng lại hi vọng nó đừng trở nên nhanh như vậy —— chỉ thoáng qua liền mất đi dấu vết.

Cho nên, e rằng đây chính là quyết định tốt nhất lúc này.

Sau khi dọn dẹp đồ đạc trong nhà, A Du đã chuẩn bị xong hành trang trước khi xuất phát, cùng lúc đó —— một mùa Trung Thu lại đến.

"A Nhiên à, chúng ta là đi trước Trung Thu, hay sau Trung Thu?"

Vì vậy A Du trung cầu ý kiến của Trường Cầm.

Đối phương lựa chọn về sau.

Trong lòng A Du vốn cũng đang có ý đó, vì vậy liền thuận theo.

"Lại nói, đã năm năm rồi chúng ta chưa cùng trải qua Trung Thu."

A Du vừa dùng sức trộn đường trắng, soda, dầu đậu phộng và hỗn hợp bột mì để tạo nên mì vắt, vừa nhướn mày cười nói.

Mà xem ra dường như Thái Tử Trường Cầm không nhiễm khói bụi nhân gian đang sửa sang khuôn đúc chạm khắc các loại hoa văn con dấu khác nhau ở phía đối diện, giữa hai người để từng đĩa đồ ăn nhỏ, bên trong đủ loại hình dạng khác nhau, đã được đặt nhân bánh tròn tròn.

"Không tệ." Thái Tử Trường Cầm dùng vải bố mềm sạch sẽ lau khô khuôn đúc, lại vẩy lên một chút bột mì khô, động tác nước chảy mây trôi lại có mùi vị nhàn hạ, phòng bếp nhỏ bởi từ khi hần đến lại không giống như đang nấu ăn, ngược lại giống như vẽ một bức tranh bình thường: "Đã năm năm."

"Chắc chắn." A Du lắc đầu thờ dài, đem khối bột mì đã ngắt thành từng cái cục bột nho nhỏ đều nhau, thuận tay cầm chày cán bột cán thành mặt bánh đều nhau, rót cuộc cũng đã nhiều năm hành nghề, thủ pháp rất thuần thục: "Khoảng thời gian kia thật đúng là đau lòng mà."

"Tại sao A Du lại than thở?" Khóe môi Thái tử Trường Cầm mỉm cười, động tác cũng không coi là xa lạ bỏ nhân bánh tròn tròn vào trong bao rồi cán thật tốt mặt trong bánh, lại nhào nặn nó thành hình cầu, sau đó lưu loát nhét vào trong khuôn đúc.

"Ai biết được, chính là đột nhiên nhớ lại thôi." A Du nhún vai, vuron tay không khách khí chút nào đoạt lấy khuôn đúc mới vừa làm tốt trong tay hần, cười giảo hoạt: "Đề tỷ ép!" Chuyện như vậy nàng rất thích làm ~

Thái Tử Trường Cầm cười nhẹ ra tiếng, động tác trên tay lại không dừng, chẳng qua là đem những cục bột nhỏ kia cũng nhét vào trong khuôn, rồi sau đó đem từng cái một ép tới quên trời quên đất trước mặt A Du.

Thời gian ước chừng một khắc, rốt cục A Du đã ép tốt tất cả bánh Trung Thu, nhìn chăm chú vào những thứ kia bỏ vào trong mâm, đã thành hình, in các loại hoa văn và khắc chữ trên bánh Trung thu, tràn đầy cảm giác thành tựu cười to nói: “Hừ hừ, có thể nướng rồi! Cho đệ nếm thử một chút mùi vị năm năm không ăn, như thế nào? Mong đợi không?”

"Tất nhiên, thật là mong đợi, nhưng mà..."

"Cái gì?"

Trường Cầm vươn tay chỉ, nhẹ nhàng lau đi vết bột trắng trên gương mặt A Du, trong lúc làm bánh, thân thể của hắn hơi nghiêng về phía trước, cùng lúc đó, âm thanh rõ ràng thỏa mãn truyền đến: "Ta còn nhớ rõ, nhiều năm trước ta từng nói qua: 'Nếu không thể gần nhau mỗi ngày, nguyện cùng Quân* bên nhau mỗi đêm trăng đến suốt cuộc đời, hôm nay, lại may mắn trở thành sự thật, ta tự nhiên vừa mong đợi, vừa vui mừng."

*Xưng hô một cách tôn trọng với người khác: Anh, vua chúa,...

"..."

Sắc mặt A Du trong nháy mắt trở nên cổ quái, chốc lát thì do dự, chốc lát lại rồi rầm, rốt cục nàng vẫn phải không nhịn được mở miệng: "A Nhiên... Đệ nói lời này, nếu là hình tượng nam tử nói với tỷ, ngược lại tìm tỷ sẽ đập rộ lên, nhưng mà đệ như bây giờ, tỷ lại cảm thấy thật là..." A Du lại suy tư trong chốc lát, cuối cùng lựa chọn một từ hiện đại lại vô cùng phù hợp tình hình hiện tại: "Sét đánh ngang tai."

"..."

Tác giả có lời muốn nói:

Đại boss, thời điểm quyến rũ em gái nhỏ, trước nhớ đổi cái thân thể nha XD em gái hoàn toàn khác với nhân yêu yoooooooooooo.

Ha ha ha, thấy Trường Cầm kinh ngạc ta thật vui về làm sao bây giờ? Ủ, chương đầu được các vị tán thành vui vẻ, cảm ơn các vị nha. =3=

Với lại, trả lời một chút vấn đề luôn, ở chương trước có nói là Trường Cầm sẽ không ngừng đổi thân thể, thân thể em gái nhỏ không biết dùng bao lâu tỷ như mười mấy chương linh tinh... Bởi vì đó là độ dài trung bình thôi, sau đó ta bảo đảm, sau khi tỏ tình hai người sẽ ở chung một chỗ khẳng định là dùng cơ thể đàn ông, em gái nhỏ cũng không cách nào tiếp nhận một người em gái nhỏ khác cùng mình tỏ tình ha hả —— mặc dù biết hắn có thể là loài lưỡng tính. [Im miệng!]

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đền Lồng.

Nhìn thấy A Nhiên nhà mình lần nữa lộ ra vẻ mặt rồi rầm, ánh mắt A Du cong cong, kim lòng không đậu mà bật cười, rồi sau đó vòng qua cái bàn dài sắp lại gần, nhẹ giọng hỏi: "Giận hả?"

Trường Cầm nhìn vào mắt nàng, trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười, không nghĩ tới hôm nay hắn lại phát hiện chỗ hỏng của việc độ hồn, thật là. . . Vậy mà, thấy nụ cười lấy lòng của nàng, buồn bực trong lòng nháy mắt liền tiêu tán không thấy, hắn không khỏi thờ dài nói: "A Du, người thật là ‘thiên mã hành không’."

*Thiên mã hành không: Ý tưởng, suy nghĩ dồi dào, phong phú, không bị bó hẹp. Có câu chuyện luân hồi tên là ‘Thiên mã hành không’ đọc thấy cũng khá hay. Khụ! Không biết có liên quan không nhưng đọc thêm cho có thêm ít kiến thức, chứ Mèo ta cũng mới biết:

Vũ trụ mệnh mông, sinh mệnh nhiều không sao đếm được, các chủng các loại vô cùng phức tạp. Trong một cảnh giới nọ, có một vị Thần vô cùng thần thông quảng đại. Ông chứng quân sự an nguy của hết thảy chúng sinh vũ trụ trong tầng thứ đó. Ông có một vật cưỡi mang hình dáng một chú ngựa, ở đây chúng ta gọi là “Thiên Mã”.

Thiên Mã có thể bay lượn tự do trong không gian, dù là những dãy núi cao lớn sừng sững, hay những con sông dài rộng mệnh mông, nó đều có thể bay qua được. Về sau, vị Thần phải đi làm một việc đại sự nên phải rời bỏ tầng thứ đó. Lúc sắp ra đi, vị Thần vĩ đại vuốt đầu Thiên Mã, chỉ tay xuống bên dưới (thật ra là chỉ về trung tâm) sau đó liền biến mất.

Từ khi chủ nhân đi mất, Thiên Mã luôn mong ngóng chủ nhân trở về. Nhưng thời gian đằng đẵng, vô lượng thời gian đã trôi qua, Thiên Mã đã rất nhiều lần chứng kiến quá trình thành-trụ-hoại-diệt của các tầng thứ vũ trụ bên dưới, nhưng chủ nhân vẫn chưa trở về.

Thiên Mã quyết định tự mình đi tìm kiếm chủ nhân, thiên thể vũ trụ to lớn vô cùng vô tận, không gian nhiều đến mức không sao kể xiết được, hơn nữa quá trình tìm kiếm dài đằng đẵng, tìm kiếm trong mê mờ, phải mạo hiểm cả sinh mệnh. Trong vũ trụ có rất nhiều sinh mệnh khác nhau, Thiên Mã rất có thể sẽ bị chúng làm hại.

Trong một tầng thứ nọ, Thiên Mã gặp được một vị Thần, vị Thần này thuần tịnh như một đứa trẻ 2 tuổi, thân thể trong suốt như ngọc. Lúc gặp nhau, vị Thần đang lo buồn, ưu tư, đôi mắt nhìn khắp xung quanh không mục đích. Vị Ngọc Thần nhìn thấy Thiên Mã rất vui mừng, liền bay đến nói với Thiên Mã: “Ngươi đến rất đúng lúc, ta đang muốn tìm Đại Pháp có thể giúp chúng sinh thoát khỏi họa hủy diệt, ta nghe nói đắc được Đại Pháp này thì chúng sinh sẽ không bao giờ rơi vào tình cảnh bại hoại nữa. Ngươi có thể dẫn ta đi tìm chăng?”

Thiên Mã nghe xong vui mừng nói: “Được chứ!”

Thế là Thiên Mã cùng với Ngọc Thần bắt đầu cuộc hành trình xuyên qua các tầng thứ vũ trụ dài đằng đẵng! Họ đã cùng nhau đối mặt với đủ loại tình huống hiểm nguy, có những vị Thần bất hảo muốn làm hại Ngọc Thần, Thiên Mã che chở cho anh, có những vị Thần xấu xa muốn làm hại Thiên Mã, Ngọc Thần cũng ra sức bảo vệ Thiên Mã. Mặc dù vậy, họ cũng đã phải chịu những thương tổn rất lớn. Khi họ gần như đã mất hết hy vọng, lúc Thiên Mã cõng Ngọc Thần đến dưới chân một ngọn núi lớn nhìn không thấy bờ, họ chợt nghe thấy một loại âm nhạc vô cùng mỹ diệu, quả là:

Mỹ diệu thiên âm tự thiên lai

Vô lượng từ bi lượng tâm hoài

Thiên địa thương sinh văn thử âm

Vô hạn phúc đức đại tự tại.

Dịch nghĩa:

Thiên âm mỹ diệu đến từ trời

Từ bi vô lượng rọi tâm can

Chúng sinh trời đất nghe âm sắc

Phúc đức vô ngần tự tại thay.

Ngọc Thần nói: “Hình như trên núi cao đang mở hội Đại Pháp, chúng ta cùng đi xem xem!” Thế là Thiên Mã cõng Ngọc Thần bay lên trên núi cao, chỉ thấy:

Tường vân liễu liễu tại thiên biên

Chủ phật giảng pháp địa dừng liền

Chúng Thần tĩnh tâm lai thỉnh pháp

Thương khư tận khán Pháp Luân toàn

Dịch nghĩa:

Mây lành quán quýt giữa thiên không

Phật Chủ giảng Pháp đất nở sen

Chúng Thần tĩnh tâm đến nghe Pháp

Trời xanh hiển rõ Pháp Luân xoay

Thiên Mã vừa nhìn đã nhận ra chủ nhân! Hai chân trước quỳ xuống khóc mãi không thôi (viết đến đây tôi cũng không ngăn được dòng nước mắt – Mèo: Ta là ta chỉ copy thôi nên ta khóc không nổi -.-), Ngọc Thần cũng quỳ hai chân xuống bái lạy Phật Chủ. Đây chính là:

Vạn thiên tâm hoa kim đặc kiến

Bất cảm nhãn lệ dừng như tuyền

Dữ sư thêm ước tề hạ tấu

Vì đạo nhân gian liễu hồng nguyên

Dịch nghĩa:

Bấy lâu tìm kiếm nay được gặp

Làm sao ngăn được lệ tuôn trào

Thệ ước với Thầy cùng đi xuống

Hoàn thành nguyện lớn đến nhân gian

Phật Chủ từ bi nhìn thấy họ, liền nói với Thiên Mã: “Ngươi hãy chăm sóc Ngọc Thần thật tốt, bất kể ở đâu, bởi vì duyên phận giữa hai ngươi là Pháp duyên! Những chuyện trong quá khứ ta đã biết cả, sau khi đi xuống nhân gian, các ngươi hãy cùng một số Thần khác khai sáng các sự việc, trong Chính Pháp các ngươi hãy phối hợp với nhau thật tốt, giống như bây giờ ngươi cần phải công anh ấy vậy” (đại ý).

Thiên Mã nói: “Vâng! Thưa Chủ nhân”.

Sau đó Phật Chủ từ bi vuốt đầu Thiên Mã, cười nói: “Đi xuống đi! Đến nhân gian chờ ta!” Sau đó lại chia tay lấy một cụm hoa Ưu Đàm Bà La trao cho Ngọc Thần, nói: “Lúc loài hoa này khai nở chính là báo hiệu ta đã đến thế gian con người truyền Đại Pháp, khi Thiên Mã tặng cho ngươi hoa này cũng là lúc duyên phận một đời sau cùng ở nhân gian của các người đã bắt đầu!” (đại ý).

Sau đó lại nói với Thiên Mã: “Đến lúc đó ngươi hãy tận tâm nhắc nhở anh ta, khi đó anh ta vẫn còn rất trẻ con, hãy nhắc nhở anh ta nhiều một chút!”. “Thưa vâng!” Thiên Mã sáng khoái đáp lại.

Sau đó họ cùng nhau hạ xuống. Nơi nhân gian, họ đã cùng những vị Thần khác diễn những màn diễn đặc sắc.

Tại kiếp này, đúng lúc Thiên Mã và Ngọc Thần gặp được nhau, cũng chính là thời điểm hoa Ưu Đàm khai nở khắp nơi trên thế giới, hơn nữa Thiên Mã thật sự đã đưa cho Ngọc Thần một cụm hoa Ưu Đàm Bà La (chẳng qua chỉ là tám ảnh chụp). Vì thế mà Ngọc Thần lúc đó đã viết mấy câu thơ sau:

Vịnh Bà La hoa

Thơ: Tiêu Ngọc

Băng tâm ngọc khiết ngao thanh hàn

Tam thiên luân hồi nhập phạm gian

Mê trung thù giải huyền trung ý

Bà La hoa khai kết thiện duyên.

Dịch nghĩa:

Băng tâm ngọc khiết đón giá lạnh

Nghìn năm luân hồi giữa thế gian

Trong mê ai giải điều huyền hoặc

Ưu Đàm Bà La kết thiện duyên

Hai người họ đã cùng nhau dùng bút thần gắng hết sức làm những việc bản thân cần phải làm. Đây chính là:

Thiên cổ thanh thanh khản khản thôi

Diệt tận tà ác bút như phi

Pháp đồ tích duyên mạc đình bộ

Viên mãn thừa liên tề song phi

Dịch nghĩa:

Tiếng trống trời ầm ầm thúc giục

Diệt tận tà ác bút như bay

Đệ tử Đại Pháp không dừng bước

Ngày viên mãn cười sen cùng bay.

". . ." Đây là đang khen trí tưởng tượng của nàng có phải không?

Sớm đã thành thói quen A Nhiên thỉnh thoảng nói nhăng nói cuội, A Du nhún nhún vai, bụng cái mâm chuẩn bị đi nướng bánh Trung thu, đi hai bước, đột nhiên xoay người lại, cẩn thận dẫn dò: "Nhưng mà A Nhiên à, mặc dù không biết làm thế nào để đi ra ngoài năm năm lại đường thành thói xấu, thân thể bây giờ cũng thôi, nếu khôi phục thân nam tử, ngàn vạn lần chớ nên tùy tiện làm như vậy đối với cô nương khác, nếu bị người ta tưởng là dâm tặc rồi bắt giam, tỷ cũng không có nhiều tiền để chuộc đệ đâu!"

Vừa nói xong, nàng vừa không khỏi tưởng tượng cảnh mình một tay cầm túi tiền trống trơn, một tay nắm cổ áo dán nhãn 'dâm tặc' của A Nhiên, rốt cục không nhìn được "xi" một tiếng bật cười, cuối cùng, cười đến mức muốn che bụng.

Thái Tử Trường Cầm kịp thời nhận lấy cái mâm trong tay nàng bị nghiêng xuống, sau đó rốt cục không chịu được, vươn tay búng một phát vào trán nàng: "Đồ ngốc."

"Ai yêu! A Nhiên đệ lại đánh lén! ! !"

"Ngươi tiểu tử thú. . . Không, con nhóc thôi, mau tới đây! Để cho tỷ cũng búng muối một cái!"

Kết quả?

Nếu nàng có thể búng được, mới là kì lạ?

Đêm Trung Thu trước đây, hai người ngắm trăng thưởng cúc ở trong viện, vậy mà năm nay, tựa hồ lại có chút bất đồng.

Khi mặt trời sắp lặn về tây, Thái Tử Trường Cầm nhảy bén nhận ra được bên ngoài bắt đầu có tiếng động lớn náo loạn lên, nghe thấy có tiếng người, hình như là về hội đèn lồng.

"Hội đèn lồng?" A Du bị hỏi thì ngẩn người, ngay sau đó đáp: "Đệ không nói tỷ cũng quên, sau khi đệ đi năm thứ hai, có một phú hộ dời nhà từ kinh thành về trong trấn, nói là ngại Trung Thu quá mức vắng lạnh, vợ con đều không thích, liền đề nghị trong trấn làm hội đèn lồng, còn nói bất luận là thành bại, cũng nguyện đảm nhận tất cả chi phí trong năm đó."

"Thật ra thì hẳn cũng có lòng thành."

"Đúng vậy." A Du gật đầu đồng ý nói: "Có được người chồng, người cha như vậy cũng là có phúc khí." Lời còn chưa dứt, nàng thấy sắc mặt A Nhiên mặc dù không biến hóa, nhưng trên người lại mơ hồ lộ vẻ vắng lặng, tựa như có điều suy nghĩ, vội vàng nói tiếp: "Từ đó về sau hội đèn lồng trong trấn liền trở thành tập quán! A Nhiên A Nhiên, chúng ta cũng đi xem, được không?"

Thái Tử Trường Cầm nhắc mi mắt nhìn chăm chú vào trong mắt nữ tử không chút nào che giấu lo lắng —— rành rành như thế, trên mặt lại cố gắng treo nụ cười, phảng phất chỉ cần lộ ra một tia lo lắng sẽ làm hắn càng thêm không vui hoặc thương tâm, không khỏi mím môi cười: "Đương nhiên là được."

"Ừ!"

A Du vui sướng gật đầu, dường như sợ hắn sẽ đổi ý, hào hứng dắt tay hắn chạy ra ngoài, chạy được hai bước, lại xoay người trở về, chạy vào trong phòng tìm một cái áo khoác, cẩn thận khoác trên vai Trường Cầm: "Mặc dù bên ngoài náo nhiệt, nhưng dù sao cũng đã là tháng tám, ban đêm luôn có chút lạnh, vẫn là mặc nhiều thêm một chút."

Trong mắt Trường Cầm nhuộm tia vui vẻ: "A Du, ngươi chỉ lo giúp ta, lại quên mình."

". . . Ấy da! Thật đúng là." A Du vỗ ót một cái, cũng nở nụ cười.

Đội hai người dọn dẹp xong ra cửa, hoàng hôn đã chìm về phía tây, nhiều nơi trên đường thấp nển, càng đi trong trấn, người càng đông đúc.

Quán nhỏ bên đường đã sớm bày bán, cơ hồ tất cả cửa hàng đều bao vây đầy người, rất là náo nhiệt.

"A Du muốn đi nơi nào?"

"A . . . Tùy tiện đi." A Du suy tư chốc lát, cuối cùng nói như vậy.

"Tùy tiện?" Trường Cầm nhướn mày, người khác không biết chứ làm sao hắn chẳng biết? A Du rất thích các loại đồ ăn vặt, lúc trước còn lo lắng ăn bữa nay lo bữa mai, về sau trong tay dần dần dư được một chút tiền, nhưng nàng lại luôn làm dáng vẻ không thèm nên nhét vào trong tay của hắn, sau lại dần dần dư dả, nàng mới không che giấu sở thích của mình.

"Thật ra thì . . ." A Du chợt dạ nghiêng đầu sang chỗ khác: "Tỷ cũng chưa từng đi dạo thế này."

Thái Tử Trường Cầm sùng sốt, từ sau khi hắn đi đã được năm năm, theo như nàng kể, năm thứ hai bắt đầu có hội đèn lồng, như vậy thì thế nào. . .

Rồi sau đó liền nghe thanh âm thật thấp của đối phương truyền đến ——

"Không phải là tỷ lo lắng buổi tối ra ngoài. . . Lúc đệ trở về lại không có ai ở nhà sao. . ."

". . ."

Trường Cẩm chỉ cảm thấy trái tim mình rung động. Từ trước đến nay hắn luôn bình tĩnh ung dung, vậy mà ngay lúc này, ngay cả mình hắn cũng không biết nói hay làm gì.

Ánh đèn bên cạnh chiếu xuống mặt hắn, rõ ràng nhưng lại như muốn che đậy vẻ mặt của hắn.

A Du. . .

"A Du! Dẫn cháu gái đi rước đèn sao!"

"Vâng, Trương thẩm! Người cũng tới bán lồng đèn sao?"

Thấy gặp phải người quen, A Du không khách khí chút nào lôi kéo cháu gái mới vừa ra lò xinh đẹp bên cạnh, cũng phá vỡ khoảnh khắc ngán ngùi mới vừa rồi, nàng hoàn toàn không có ý thức đến không khí kì diệu lúc này.

"Tới đây nào, cái này cho người!"

Thấy A Du đi tới đây, Trương thẩm hơn bốn mươi tuổi cười sang sảng, lấy chiếc đèn hoa sen đang treo trên sạp, nhét vào trong tay nàng, rồi sau đó cười nhìn về phía con trai ở bên cạnh: "A Hồ, mau, thấp đèn cho Tiểu Điệp muội muội chơi!"

". . ." A Du buồn bực cười.

". . ." Trường Cẩm đen mặt.

Dường như là thiếu niên khỏe mạnh kháu khỉnh A Hồ lặng lẽ hí mắt liếc liếc về Thái Tử Trường Cẩm, lại vội vàng cúi đầu, hoa đăng sáng ngời chiếu xuống, gương mặt thiếu niên đỏ hồng một mảng, hắn chọn lựa ở trên sạp nửa ngày, mới lưỡng lưỡng lấy một cái đèn hình con thỏ nhỏ.

Vừa mới cầm lên, hình như lại nhớ ra cái gì đó, vội vàng buông ra, hai tay cẩn thận chà xát trước vạt áo, mới lần nữa đem hoa đăng đưa tới, cúi đầu lắp bắp nói: "Tiểu. . . Tiểu Điệp muội muội, cho. . . cho muội chơi."

". . ."

"Còn không mau cảm ơn A Hồ ca ca đi." A Du không sợ thiên hạ bắt loạn lên tiếng.

". . ."

Nhìn thấu ý niệm muốn xem kịch vui của A Du, trong lòng Trường Cẩm ngược lại nổi lên chút ý định ranh mãnh, suy nghĩ một chút trong chớp mắt, liền thoải mái vươn tay nhận lấy hoa đăng, mỉm cười đáp: "Cảm ơn A Hồ ca ca."

Ánh nến chiếu rọi, ánh đèn che phủ, cô gái váy hồng tuổi mặc dù không lớn, giữa hai lông mày cũng đã hiện ra mấy vệt ý vị thoát tục, nụ cười này, đuôi lông mày này, sóng mắt lưu chuyển, nếu như nở rộ hơn nữa, tuyệt không thể tả.

Trong nháy mắt thiếu niên đỏ hồng từ đỉnh đầu đến cổ, rồi sau đó nhanh chóng lan tràn đến tay chân, cuối cùng, giống như con cua mới ra lò ở quầy bên cạnh.

A Du trong nháy mắt dở khóc dở cười, nàng chỉ là muốn xem náo nhiệt, không nghĩ tới A Nhiên lại phối hợp như vậy, hiện tại khen ngược, sợ là lại có một thiếu niên đánh mất trái tim, ây da, thật đáng buồn.

Vừa nhìn, Trương thẩm cũng ngậy ngán cả người.

Nhìn chăm chú vào hai vị này rõ ràng là hai mẹ con háo sắc, A Du thờ dài, móc bạc ra trả tiền hai cái đèn lồng, đặt vào trong sạp, mặc dù đối phương nói là ‘cho’, nhưng sống qua ngày không dễ, ít ngày nữa nàng phải rời đi, nợ nhân tình khó trả—— sau đó nhanh chóng kéo cánh tay nhỏ bé bên cạnh, một đường chạy thực mạng.

Cho đến quay đầu lại cũng không thấy được gian hàng hoa đăng kia nữa, A Du mới thở phào một cái, nghiêng đầu trừng nói: "Đệ tốt nhất không được trêu chọc A Hồ người ta làm cái gì. Thiếu niên ôm ấp tình cảm rất ngây thơ có hiểu hay không!" Hôm nay khen ngược, câu này thành —— mối tình đầu tiên, chính là chết sớm.

Thật là nghiệp chướng!

Thái Tử Trường Cẩm giờ phút này cũng là bộ mặt vô tội: "Không phải là A Du bảo ta nói cảm ơn sao?" Đang lúc thả lỏng, hình như hắn là thiên hạ nhất vô tội, người nào mà quở trách hắn, chính là cực kì có tội.

Nhưng tội này, A Du lại là hoàn toàn không sợ.

Nàng cúi đầu híp mắt, nhìn chăm chú vào khuôn mặt đối phương không có chút nào thẹn thùng, trong lòng nổi lên mấy phản ý thức đùa dai, vì vậy nở nụ cười: "A Nhiên à, tỷ muốn ăn vặt, đệ nói có được không?"

". . ." Mặc dù trong lòng biết có gì đó không đúng, Thái Tử Trường Cầm không có cách nào có thể cự tuyệt, chỉ có thể nói: "Dĩ nhiên là có thể."

"Nhưng tỷ không muốn xài tiền của mình, đệ có tiền không?"

". . ." Yên lặng đưa lên túi tiền.

A Du nhận lấy túi tiền, lắc lắc bên tai, nghe âm thanh đinh đang vang dội tiền, khóe miệng mỉm cười thật sâu: "Tỷ đột nhiên cảm thấy mệt quá đi, muốn nghỉ ngơi một chút, A Nhiên nguyện ý đi mua giúp tỷ chứ?"

Hắn còn có thể nói gì?

"Đương nhiên nguyện ý."

"Rất tốt!" Đạt thành mục đích, A Du hài lòng gật đầu một cái, sau đó mở túi tiền ra, từ bên trong móc ra một đồng tiền, trình trọng đem bỏ vào lòng bàn tay Trường Cầm: "Đi đi! Nếu mỗi loại ít hơn tám kiêu, mỗi kiêu ít hơn hai lượng, tỷ sẽ không ăn!"

Đầu ngón tay Thái Tử Trường Cầm bốc lên đồng tiền kia, nở nụ cười khổ: "A Du nhớ lộn giá rồi sao?"

"Mới nhớ không lầm đâu." A Du nghiêng đầu cười nói: "Tiểu Điệp muội muội à, chỉ cần muội cười từ đầu đường đến cuối phố, sợ là một chút tiền cũng không dùng đến, như thế. . ." Nàng vươn tay đoạt lại đồng tiền, bỏ lại vào túi tiền: "Một đồng này cũng có thể tiết kiệm được."

". . ."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thính Cầm

"..."

Thời điểm khi một nữ nhân cổ ý không phân rõ phải trái, người nên làm như thế nào?

Đáp án chỉ có một —— không nhìn.

Nhưng thời điểm người ở đây gặp phải nữ nhân cổ ý không phân rõ phải trái, người lại nên làm như thế nào?

Đáp án cũng chỉ có một —— chấp nhận đi!

Thái Tử Trường Cầm nhìn A Du đứng đưa túi tiền cười đến phá lệ vui vẻ thậm chí lộ ra một hàm răng nho nhỏ, vỗ tay áo xoay người, cam chịu đi làm công cụ ——thình thoảng cách sử dụng tiên pháp cũng khác không phải sao?

Lại bị bắt lấy.

A Du rất là im lặng nhìn về phía đệ đệ mình: "Đệ không phải là đi bán rẻ tiếng cười chứ?"

"..." Lời này nghe thế nào cũng rất kỳ quái?

"Phốc!" A Du không nhịn được bật cười, kéo tay Thái Tử Trường Cầm: "Được rồi được rồi, tỷ không đùa với đệ nữa, đi, tỷ mua đường cho đệ ăn."

Dứt lời, một tay nàng kéo Trường Cầm chạy vào dòng người náo nhiệt.

Giữa tháng giêng.

Người trên đường chẳng những không có dấu hiệu giảm bớt, ngược lại càng thêm đông đúc.

Hai bên đường phố rộn ràng, các gánh hàng rong dốc hết sức nhiệt liệt rao hàng, nhất là ông chủ quán ăn, thình thoảng vung cái nắp nồi, để lộ một trận sương mù trắng xóa, cùng với các loại mùi thơm hấp dẫn dạ dày người đi trải hội.

"Tới một chén nữa đi!"

"Ông chủ, ông làm bánh thật xuất sắc!"

"Thêm một phần đi!"

"Được rồi!"

Những âm thanh đầy tiếng hô vang dội bên tai, A Du dừng bước, nhìn chung quanh, đột nhiên bật cười.

"A Du?"

"Ừ?" Nàng cúi đầu, ánh lửa chiếu xuống, trông mắt đen nhánh lờ lờ tỏa sáng, giống như mặt trăng tỏa sáng trong đêm tối: "A Nhiên, đệ xem, còn sống thật là tốt."

"..."

Hồi lâu, Thái Tử Trường Cầm hơi thở dài: "Còn sống, dĩ nhiên là tốt."

Cho nên không có ai muốn chết.

Trên đời này, chết cũng không phải là chuyện đau khổ nhất trên đời.

Nếu là vì ai khác, nhất định người ta phải sống tiếp.

"A Nhiên, chờ giải quyết xong vấn đề khó khăn, chúng ta cùng nhau trở lại ngắm đèn đi."

"Hôm nay, tỷ nhất định phải ăn từ đầu đường đến cuối đường mới thôi, quyết sẽ không giống như bây giờ bỏ dở nửa chừng!"

Thái Tử Trường Cầm nhìn nữ nhân tinh thần phấn chấn, rốt cuộc là... Cười.

Mặc dù A Du vô cùng hi vọng thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc này, nhưng một đêm này vẫn phải qua.

Sáng sớm hôm sau, nàng cùng A Nhiên rời khỏi nơi mang cho nàng nhiều hồi ức, đã từng nghĩ sẽ mãi mãi ở trần nhỏ này.

Nhưng mà, nàng không hồi hận.

Hiện tại sẽ không, sau này cũng sẽ không.

Bọn họ xuất hành sử dụng phương tiện giao thông đầu tiên, là thuyền.

A Du ngồi đằng hoàng ở trong thuyền, cách tấm màn nhìn chăm chú vào người lái đò ở đuôi thuyền như bất động kì thực thân hình một khắc cũng không dừng lại, cầm mái chèo hai bên mạn lẳng lặng lướt trên sông, hỏi: "A Nhiên, kế tiếp, chúng ta đi đâu?"

Không thể không nói, A Du vẫn rất nhân nhả, chẳng qua là kiếp trước sống trong một ngôi nhà ở chung cư, kiếp này sống trong một ngôi nhà ở trong trấn, lớn nhỏ bất đồng mà thôi. Sau khi ra khỏi thế giới tự mình vẽ, tất nhiên vừa mới mẻ, vừa luống cuống, Đông Nam Tây Bắc đơn giản đều không phân rõ được nữa.

"Ta muốn dẫn người đến một chỗ."

Trường Cầm đang cúi đầu đùa nghịch vài sợi dây đàn trước mặt, tựa hồ là đang lên dây, vốn là hành lý của bọn họ cũng không như vậy, chẳng qua là trên đường ra khỏi trấn, trong lúc vô tình nhìn thấy một đầy tớ nhà phú hộ đang chuẩn bị bỏ nó ra làm củi đốt —— chỉ vì vị tiểu thư kia bởi vì không đàn giỏi mà làm đứt các ngón tay, liền giận xuống làm chuyện như thế.

Lúc ấy... A Nhiên hẳn là rất tức giận?

A Du trầm nghĩ, đệ ấy từ trước đến nay tính tình trong trẻo lạnh lùng, lần này coi như là ngoại lệ trong ngoại lệ.

Nàng nhìn chăm chú vào đối phương, động tác hết sức chuyên chú, khóe miệng hơi mỉm, nói vậy, A Nhiên rất là thích đàn.

Hơn nữa, vẫn cảm thấy, A Nhiên cùng đàn có chút giống.

Mặc dù nói không ra cụ thể giống như nào, nhưng trong lòng A Du chính là không lý do toát ra ý nghĩ như vậy.

"A Du không hỏi sao?" Trường Cầm nghe đầu ngón tay gảy ra âm thanh trong veo, trông mắt nhu hòa, âm, cuối cùng vẫn là nó.

"Nếu như hỏi, coi như đệ trả lời tỷ." A Du bất đắc dĩ nói: "Tỷ cũng hoàn toàn không biết đâu là đâu."

Nghe đối phương nói lời thật lòng, Trường Cầm không nhịn được buồn cười, cuối cùng vẫn nhịn được, hỏi: "Nếu nói đó là địa ngục trần gian, A Du thấy có đáng sợ không?"

"Dĩ nhiên là..." A Du giao hoạt kéo âm điệu thật dài, mới nói: "Không sợ."

"Ồ?" Trường Cầm nhướn mi.

"Có đệ ở đây, tỷ sợ cái gì." A Du nghiêng đầu cười nói: "Dù sao đệ cũng sẽ không hại tỷ."

"Nhưng mà..." Có lẽ là thời gian này quá mức nhân nhả, A Du có chút không kiềm chế được ý định bát quái, sáp lại gần hỏi: "Thế gian này thật đúng là có địa ngục sao?"

"A Du muốn nhìn?"

"..." A Du trợn mắt nhìn hấn một cái: "Mới không muốn đâu! Chẳng qua là, giải trừ nghi ngờ bấy lâu nay của tỷ thôi."

"A Du nghi ngờ?" Thái Tử Trường Cầm phát tay áo gầy đàn, đầu ngón tay chạm đến nơi vết thương cuối cây đàn, hơi vuốt ve, cuối cùng là nhẹ nhàng từng bước một.

"Đã nói là không cho phép đệ cười mà!" A Du nói xong dừng một chút, rốt cục không nhịn được nhấn mạnh lần nữa nói: "Tuyệt đối không cho cười rồi mà! Nếu không tỷ liền..." Nàng nói tới chỗ này nhe răng nhếch miệng, cực kỳ uy hiếp.

"Nếu A Du không muốn ta cười, ta tự nhiên sẽ không làm trái mong muốn của ngươi." Trường Cầm dĩ nhiên không sợ uy hiếp của nàng, chẳng qua là, rốt cuộc có chút tò mò.

"Từ trước giờ tỷ... Từ nhỏ tiếp nhận giáo dục là, cõi đời này không có quỷ thần, tất cả đều là khoa học, đạo lý giải thích, nhưng tỷ lại luôn muốn, thế gian này nếu thật sự có địa ngục, thì thật là tốt." A Du quay đầu nhìn về phía những con sóng có gió thổi hiu hiu trên sông: "Mạng người cuối cùng cũng có hạn, thân nhân bằng hữu bên cạnh tỷ một ngày nào đó sẽ rời đi, nếu chết đi, cuối cùng chỉ hóa thành một hạt bụi đất hoặc nằm dưới đất không tiếng động mục nát biến mất, thật sự là... Quá mức thương tâm."

"Tỷ sống một ngày, tự nhiên sẽ nhớ bọn họ một ngày, nhưng nếu có một ngày tỷ chết? Bọn họ có phải hay không liền biến mất trên thế gian này?"

Đầu ngón tay Trường Cầm khẽ nhúc nhích, sau khi hấn ra đời, liền biết được mọi chuyện trên thế gian, lần này trong lòng, hấn chưa từng trải qua.

Nghe qua ngược lại có một phen tư vị khác.

"Nhờ gặp được đệ." A Du ngược lại cười nói: "Tỷ mới biết, coi như tỷ không có cách nào nữa nhớ kỹ bọn họ được nữa, bọn họ vẫn luôn bên cạnh, cuối cùng tỷ có thể yên tâm được rồi."

"Chuyện thế đầu thai, trí nhớ toàn bộ mất đi, cuối cùng thành người lạ, A Du không hận?"

"Hận?" A Du lắc đầu một cái: "Duyên phận cuối cùng cũng có hạn, dây dưa một đời đã đủ, theo đuổi quá nhiều chẳng qua lại tự tìm phiền não, tỷ chỉ biết là bọn họ còn có cách khác để sống tiếp, có nhớ tỷ hay không, thì có quan hệ gì?"

Thái Tử Trường Cầm không nói nữa, chẳng qua là khước miệng hơi nhếch, nói: "A Du nguyện ý nghe ta đánh đàn không?"

"Ài?" A Du giật mình, rồi sau đó liền vội vàng gật đầu: "Được, chỉ cần đệ không ngại tỷ không thông thạo nhạc khí, tỷ dĩ nhiên là nguyện ý."

"Nghe cảm cũng như nghe tâm, tâm A Du so với phần lớn người đời này trong sáng nhiều lắm, lại lo lắng cái gì?"

Lời vừa dứt, tiếng đàn êm tai vang lên, thỉnh thoảng như núi cao nguy nga, thỉnh thoảng như nước chảy róc rách, thỉnh thoảng như châu ngọc rơi trên bàn, thỉnh thoảng như ngôn ngữ của chim của hoa, đan chéo vào nhau, uyển chuyển du dương, làm cho tâm thần người đang lúc yếu đuối, như muốn câu hồn nhiếp phách.

Thái Tử Trường Cầm nhìn chăm chú vào nữ nhân hai tay nâng má đang nghe nhập thần, mắt phượng híp lại —— dây dưa một đời liền đã trọn đủ?

—— A Du, những thứ khác thì được, chuyện này, sợ là tuyệt đối không thể để cho ngươi như nguyện.

Tác giả có lời muốn nói:

Chớ bởi vì lão bản gần đây thường bán mạnh liền cho là hấn là thiên sứ nhỏ XD Hấn còn là thiên sứ trắng thêm đen

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bí Mật.

Một khúc nhạc đã ngừng.

Hai người thật lâu không nói tiếng nào.

Gió thổi nhẹ nhẹ, sóng nước lăn tăn, cả trời đất dường như im lặng, chỉ có người lái đò khua mái chèo dưới đuôi thuyền, phát ra tiếng nước chảy trầm thấp.

Nhưng cũng không sao, ngược lại càng thêm yên tĩnh.

"A Du cảm thấy khúc này như thế nào?"

A Du thở phào một cái, vẻ mặt đau khổ nói: "Rất cục cựa cũng có thể nói chuyện?"

". . ."

"Nghe thử ta." A Du vỗ ngực, lại liếc mắt đối phương, lập tức nói tiếp: "Để nghe cực kỳ! Tỳ chưa từng nghe qua âm thanh say động lòng người như thế!"

"Humm?"

"Thật thật!" A Du đặc biệt quả quyết gật đầu: "Bởi vì tỳ không có ngủ mà."

". . ."

Ào giấc sao?

Trong nháy mắt A Du cảm thấy đối phương như muốn cầm cây đàn đập vô đầu nàng. . .Σ(·□·)

Nhất định là ảo giác, A Nhiên không tàn ác đến thế đâu, đúng không?

Nhưng mà, cũng nên giải thích một chút.

"Lúc trước, cũng có bằng hữu đi nghe nhạc cùng tỳ, nhưng cuối cùng tỳ không thể kiên trì tới phút cuối cùng, cơ hồ mới nghe gần được một nửa liền ngủ thiếp đi, có lúc cũng ở nhà nghe, nhưng bất kể như thế nào, cuối cùng cũng biến thành bài hát ru con, nhưng mà. . ." A Du vô cùng xác thực đưa ra một kết luận: "Nghe A Nhiên đàn, tỳ không chỉ tỉnh táo từ đầu tới cuối, hơn nữa còn cực kì cảm thấy nó rất dễ nghe."

"A Nhiên có nói, nghe cảm chính là nghe tâm, cho nên tỳ nghĩ, nghe thật êm tai có lẽ không chỉ là tiếng đàn, mà còn là tiếng lòng của đệ?" A Du nói tới chỗ này, đôi mắt cong cong nở nụ cười: "Mặc dù lời tỳ nói không dễ nghe, nhưng mà, A Nhiên, tiếng đàn thật sự rất đẹp."

"A Du cần gì khiêm tốn." Đôi mắt Trường Cẩm đầy ý cười nói: "Khen ngợi như vậy mà còn bảo không dễ nghe, thì trong thiên hạ này còn lời nào ngọt ngào hơn nữa? Chẳng qua là. . ." Hắn đang nói chợt chuyển một cái, giống như vô ý hỏi: "A Du khi nào thì nghe nhạc cùng bằng hữu?"

"Ách. . . Cái này. . ." Lúc này A Du mới phát hiện, hình như nàng không cần thận nói lỡ miệng.

Cũng không phải là cố ý giấu giếm, có lẽ ban đầu là vậy, nhưng mà, ở cái thế giới này đã lâu, nàng đã ít nghĩ về những chuyện đời trước, thậm chí có lúc cảm thấy, nếu nói "cái thế giới kia", "trùng sinh", "chuyển kiếp" chẳng qua nếu nàng đã mộng một đời, tỉnh rồi cũng nên quên đi, thật ra thì nàng từ đầu tới đuôi đều là A Du.

Chẳng qua là thỉnh thoảng đang nói chuyện thốt lên một ít từ ngữ như đang nhắc nhở nàng, đó cũng không phải là mộng cảnh, mà là cuộc sống thực tế đang diễn ra.

Tỳ như giờ phút này.

"A Du không tiện nói?" Thái Tử Trường Cẩm thờ dãi: "Xin lỗi, là ta đường đột, nếu ngươi không muốn nói, ta liền không hỏi nữa." Dứt lời, cúi đầu không nói tiếng nào.

". . ." Gạt người!

Rõ ràng vừa nói lời như vậy, làm cho người ta cảm giác nhưng một chút cũng không giống.

Người này, tuyệt đối sẽ không vì vậy mà dừng tay, tuyệt đối sẽ truy xét triệt để, tuyệt đối sẽ tính sổ sau.

—— đây là trực giác đầu tiên của A Du.

Bản thân nàng vô cùng tin tưởng loại này trực giác, hơn nữa. . . Cảm giác như thừa dịp thể tử vắng nhà len lén tìm tiểu tam nhưng không may mắn bị vợ

cả phát hiện tra nam là chuyện gì xảy ra?

Vân vân, tựa hồ suy nghĩ nhiều.

A Du vỗ cái trán, bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ này, rồi sau đó, nàng làm một quyết định.

"A Nhiên, mới vừa rồi đệ hỏi vấn đề. . ." A Du kéo dài giọng, mặc dù đối phương cũng không có phản ứng gì đặc biệt, nhưng trực giác nói cho nàng biết, hẳn nhất định đang cẩn thận nghe, vì vậy nàng ngoắc ngoắc khóe miệng: "Đó là một bí mật!"

". . ." Cho dù không nhìn, Thái Tử Trường Cầm cũng biết giờ phút này A Du đang cười cực kỳ狡 hoạt.

"Nhưng mà, cũng cũng không phải là không thể nói." A Du nắm nhẹ tay ho khan vài tiếng, đưa một cái tay ra quơ quơ trước mặt Thái Tử Trường Cầm.

Thái tử Trường Cầm dờ khóc dờ cười bắt được cái tay làm loạn trước mặt kia, bất đắc dĩ nói: "A Du muốn như thế nào?"

"A Nhiên, lần này đệ muốn mang tỷ đến chỗ đó, chỗ cất giấu bí mật của đệ?" A Du nghiêm nghị đứng lên, nói như thế.

Chẳng biết tại sao, nàng luôn có trực giác như vậy.

Có lẽ chỉ có đến nơi đó, mới có thể chân chính hiểu rõ con người trước mắt này.

Thái Tử Trường Cầm hơi ngẩn ra, vẻ mặt trong lúc lơ đãng đã thoáng thu liễm, ánh mắt tựa như thờ dài tựa như nhớ lại, vừa tựa hồ như không có gì cả.

Một lát sau, hắn mới nói: "Thì như thế nào?"

"Không có gì." A Du trừng mắt nhìn, cười lên: "Tỷ nghe nói để biết mối quan hệ giữa các băng hữu với nhau có tốt không, chính là thông qua việc trao đổi bí mật, bí mật càng cơ mật, quan hệ lại càng tốt. A Nhiên, chúng ta cũng trao đổi bí mật đi, đệ thấy có tốt không?"

"Tất nhiên. . . Rất tốt." Thái Tử Trường Cầm nhìn khuôn mặt nàng đắc ý tươi cười, không khỏi nhướn mày cười yếu ớt: "Ta rất mong đợi bí mật của A Du."

A Du nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn một con chim bay xẹt qua mặt sông, âm thanh xa xôi: "Cho dù là A Nhiên đệ, cũng nhất định sẽ thất kinh."

Nhưng mà thế gian này nhiều trắc trở, vĩnh viễn không giống suy nghĩ của con người.

Cho đến khi một lần nữa bị người ném trên đất, A Du cũng không biết rõ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Chuyện thật ra thì rất đơn giản.

Đang lúc thuyền ngừng, nàng liền nhân cơ hội xuống thuyền đi dạo một chút, lại không nghĩ rằng mới vừa đi tới một khúc quanh, liền bị người che miệng lại kéo đi, cũng không biết cái khăn bằng vải bố kia thả thuốc gì, nàng chỉ cảm thấy cả người vô lực, rồi sau đó liền bị nhét vào trong bao bố, sau đó thân thể ngày một nhẹ, tựa hồ là bị người giơ lên.

Sau một lúc lâu sau, nàng mới ý thức tới mình tựa hồ đang bị người gánh trên vai đi lại.

Biết rất rõ ràng cũng kêu cứu, cũng giãy giụa, dường như đầu óc cùng thân thể không đồng bộ, đến cuối cùng, ngay cả tinh thần cũng từ từ hoảng hốt lên.

Cho đến bị nện nặng nề trên mặt đất, A Du mới bởi vì đau đớn mà khôi phục chút ý thức, từ từ tự hỏi, bây giờ là chuyện gì xảy ra?

Bất cóc?

Không thể nào, bản thân nàng không phải là người có tiền gì, ăn mặc cũng rất bình thường.

Trả thù?

Vậy thì càng không có thể, đời này nàng còn là lần đầu tiên tới nơi này, hơn nữa nàng từ trước đến nay giúp mọi người làm điều tốt, coi như chợt có chút mồm mép, cũng không đến nỗi kết thù hận lớn như vậy, làm cho người ta đuổi theo tới nơi này trả thù nàng?

Lừa bán?

Cái này. . . Nói như vậy, bị lừa bán không phải là tiểu cô nương A Nhiên sao? Nhìn nàng thế nào đều giống như trẻ tuổi. . . Chẳng lẽ là bất lộn?

A Du nhíu mày một cái, coi như biết rõ là bất lộn, cũng không biết đối phương có thể thả nàng hay không.

"Phu nhân, người đã dẫn tới."

Phu nhân? Nữ?

A Du đang lúc kinh ngạc, có người đã mở dây trói miệng bao, rồi sau đó lôi một cái đầu ra khỏi bao, nàng liền lăn trên đất, cảm thấy trên người có chút đau, ánh mắt cũng bởi vì đột nhiên thấy ánh sáng mà không tự chủ nheo lại.

"Làm cho nàng thanh tỉnh, ta có lời muốn hỏi."

"Dạ!"

Một chậu nước lạnh dội lên người A Du.

Nàng thiếu chút nữa bị sặc, liền tiếp ho khan mấy tiếng sau, mới miễn cưỡng ngẩng đầu lên, quan sát nữ nhân trang phục lộng lẫy ngồi ngay ngắn ở cách đó không xa—— ước chừng chừng ba mươi tuổi, mặc dù số tuổi đã không tính là nhỏ nhưng cũng không lộ vẻ già, ngược lại hơn có mấy phần năm tháng lắng đọng khác hẳn với vẻ đẹp thiếu nữ đoan trang, đồ trang sức đeo tay tinh xảo phục sức hoa mỹ, bên cạnh còn có phục dịch cùng thị tỳ với phục sức không tầm thường.

Xem ra là người có tiền?

Vấn đề là, rốt cuộc là nàng đã đắc tội đối phương thế nào?

"Ta và ngươi đến tột cùng có thù hận gì?"

A Du dự đoán, hỏi ra những lời này cũng không phải là tự thân nàng, mà là vị được gọi là "Phu nhân" kia.

". . . Cũng không thù hận." Những lời này chẳng lẽ không nên do nàng hỏi?

"Nếu như thế." Phu nhân kia tay chụp tay vịn đột nhiên đứng lên, mặt mày trong nháy mắt bén nhọn lên: "Các ngươi vì sao phải làm ra chuyện xấu xa kia?"

". . ." Nàng rốt cuộc làm . . .

A Du đột nhiên ngưng, lại nhìn nàng kia kỹ một chút, giữa hai lông mày đối phương có cảm giác quen thuộc mà nàng xác thực đã thấy qua ở nơi nào.

Giây lát, nàng bỗng nhiên cười khổ —— A Nhiên, A Nhiên, lúc này đệ thật đúng là cái hồ hại chết tỷ.

Tác giả có lời muốn nói:

Điểm nổi bật của chương tiếp theo ==>> Được viết vô cùng phí sức vô cùng thống khổ nhưng ta lại vô cùng muốn viết cốt truyện thật trắc trở, vì viết chương sau mà ta mặc niệm【 ụ ụ 】

QAQ tóm lại ta sẽ cố gắng! !

Từ xa xưa, thủy quân lục chiến luôn may mắn, lão bản ngươi không phải là đại boss của thủy quân lục chiến vận khí không tồi hay sao ㄟ (▽ ㄟ) ㄟ Mau tới làm anh hùng cứu mỹ nhân đi lão bản!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Sự Sống Và Cái Chết

Đối mặt với sự chất vấn của nữ nhân kia, A Du không nói nên lời.

Nếu như nàng không có nhìn lầm, vị phu nhân này chính là thân nhân khối thân thể hiện tại của A Nhiên.

A Du mím môi, mặc dù đã sớm dự liệu được có thể sẽ gặp phải chuyện như vậy, nhưng nàng không nghĩ tới nó sẽ đến phải nhanh như thế, đến lúc này, nàng mới nhận ra, cái gọi là chuẩn bị tinh thần đến khi xuất hiện luôn là vô dụng, ít nhất, nàng hiện tại trừ một câu "Thật xin lỗi", cái gì cũng không thể nói ra miệng.

Mà nàng cũng hiểu, đối phương muốn, cũng không phải là một câu nói xin lỗi.

Giữa các nàng, đã không thể hóa giải.

"Thật xin lỗi."

Có mấy lời, mặc dù mình biết không dùng được, nhưng nhất định phải nói.

Nàng sẽ không tự gánh hết tất cả tội ác lên người mình, nhưng nàng cũng đã nói —— "Ta chờ người trở lại".

Sau đó A Nhiên trở lại, sau đó thì... Đối phương mất đi người thân.

Đúng là nàng đã rất cao hứng vì A Nhiên trở về, cũng cực kì cảm thấy có lỗi với đối phương.

Mặc dù nói nghe như thể rất xấu hổ, nhưng cũng không mâu thuẫn.

"Ta không muốn nghe người nói nhảm." Đang nói chuyện, phu nhân kia đã đi tới trước mặt A Du.

Gia đình đứng ở phía sau lưng A Du thức thời đẩy nàng, làm cho nàng giữ vững tư thế ngồi chồm hổm, có thể tiếp nhận nghi vấn.

"Ta chỉ muốn con gái của ta trở lại!"

"..."

A Du so với ai cũng biết, con gái của nàng, sợ là cũng không trở về được nữa.

Nhưng mà, lời tàn nhẫn thế này, làm sao có thể nói ra?

"Người nhất định chưa từng làm mẹ."

Đối phương đột nhiên nói ra lời như vậy.

"Tĩnh Nhi là đứa con đầu tiên của ta, lúc sinh nó lại khó sinh, ước chừng ở trong phòng sinh đau đớn một ngày một đêm, mới có thể sinh hạ."

"Cái loại đau đớn đó, đến bây giờ ta đều không muốn nhớ lại. Khi đó ta thật là đau, không nhịn được bật thốt lên mắng to, còn nói lầy "Không muốn hài tử", nhưng lúc bà đỡ đem Tĩnh Nhi ôm đến trước mặt ta, ta mới biết được, đau như thế nào, đều đáng giá."

"Người nhất định chưa từng thấy qua chính mình khổ sở sinh hạ đứa bé, lần đầu tiên nhìn thấy nó cũng biết, đây chính là huyết mạch tương liên của ta —— nó ở trong bụng ta ngay người mười tháng, ta biết tất cả, ta từ nhỏ không có cha mẹ, trên đời này trừ nó ra, không có người nào thân thiết cùng ta."

"Lần đầu tiên thấy nó ngủ khuôn mặt nhỏ nhắn, tâm cũng mềm nhũn... Rồi sau đó, ta nhìn nó lớn lên chút xíu, lần đầu tiên mở mắt, lần đầu tiên lật người, lần đầu tiên nói chuyện, lần đầu tiên đi bộ, lần đầu tiên gọi mẹ..." Thanh âm dần dần trầm thấp, phảng phất bi thương: "Sớm biết chuyện sẽ biến thành như vậy, lúc ta theo phu quân đi nhậm chức, nên mang theo Tĩnh Nhi cùng đi, mặc dù tàu xe mệt nhọc, nhưng người một nhà chúng ta có thể ở chung một chỗ."

"Người biết không?" Phu nhân nhìn về phía A Du, trong ánh mắt cơ hồ hóa thành hận ý: "Lúc ta nghe nói nó ngã bệnh thì lo lắng thế nào, sau lại nghe nói con ta nó dần dần hồi phục lại thì vui vẻ cỡ nào, sau lại, ta nghe nói nó mất tích, ta đau lòng cỡ nào. Người biết không? Không, người cái gì cũng không biết!"

"Nếu như người biết, làm sao có thể nhẫn tâm cướp con của ta đi!"

Tiếng lên án thê lương, từng tiếng từng tiếng đánh vào tim A Du.

Nàng nhắm mắt, không biết cuối cùng mình nên nói cái gì.

"Ta sớm nên đoán được... Ta sớm nên đoán được..."

"Người nhà báo tin nói tính tình Tĩnh Nhi trở nên trầm ổn, không giống lúc trước thích làm nũng, ta nên trở về, nếu như khi đó ta trở lại, có lẽ chuyện cũng sẽ không biến thành như bây giờ." Nàng vừa nói, vừa vươn tay bóp cổ A Du, lạnh lùng hỏi: "Nói! Người nói cho ta biết! Người cùng người có đáng đáp giống hệt Tĩnh Nhi, đối với nữ nhi của ta đã làm cái gì?"

A Du cảm thấy hô hấp dần dần khó khăn, đại não cũng bắt đầu từ từ mơ hồ.

Có lẽ nàng sẽ chết thật.

—— Một ý niệm dần dần hiện lên trong đầu nàng.

Rồi sau đó, nàng hoàn toàn mất đi ý thức.

"Phanh!"

"Người nào?!"

"Tiểu thư?"

"A! Cứu mạng!"

"Yêu pháp! Nàng không phải là tiểu thư, là yêu quái!"

Một tiếng vang lên trong sân viện rộng rãi, chỉ có A Du cái gì cũng không biết, bởi vì nàng đang nhắm chặt mắt, lẳng lặng té xuống đất, không nhúc nhích, phẳng phát như một thi thể.

Cho đến khi, một đôi tay run rẩy nhẹ nhàng vịn đầu vai của nàng, đem nàng ôm vào trong ngực.

Thái Tử Trường Cầm cảm giác mình đã mất đi thánh giác, không nghe được tim của nàng đập, cũng không nghe được nhịp tim của mình, dường như trong cả trời đất cái gì cũng không có.

Hắn cảm giác cuộc đời mình chưa bao giờ hoảng hốt như bây giờ, tim đau âm ỉ, đau đớn kia cũng không theo thời gian trôi qua mà phai đi, ngược lại hô hấp càng lúc càng lớn, cho tới hồi lâu, hắn thậm chí quên mất nên làm như thế nào để biết một người còn sống hay đã chết.

—— Không, A Du tuyệt đối sẽ không chết.

—— Thân thể của nàng còn ấm.

【 Vì tình cảm ruột thịt luôn nhạt nhẽo, vòng đời của sự tái sinh đều là cô đơn. 】

Lần lượt, một lần trở về, một đời, cũng vì đang đếm từng tấc mạng.

Ông trời lại tàn nhẫn như vậy, ngay cả một chút hy vọng thật vất vả tìm được đều dập tắt sao?

Không! Hắn tuyệt đối không chấp nhận!

Rốt cục, tay hắn run rẩy để ngang chóp mũi A Du.

Yên lặng chờ giây lát, cảm nhận được hơi thở đối phương mặc dù yếu ớt nhưng vẫn ấm áp như cũ, hắn chợt thở phào nhẹ nhõm, một tay vững vàng khóa đối phương vào trong ngực, hình như không có gì có thể để cho hắn buông tay nữa, vừa lấy tay cảm thụ nhiệt độ của sinh mạng, vừa thấp giọng nói: "Ta cũng biết, ngươi sẽ không chết."

"Thật xin lỗi, ta đã tới chậm."

Thái Tử Trường Cầm rũ mắt, ánh mắt rơi vào hai tay cùng cần cổ của A Du vẫn bị trói như cũ tràn đầy vết bầm, dần dần ác liệt lên.

Trong lòng không khỏi phẫn nộ, sắc mặt ngược lại càng thêm dịu dàng, khoe miệng Trường Cầm chậm rãi mỉm cười, hắn vươn tay, đầu ngón tay dịu dàng vuốt ve cần cổ A Du, dịu dàng nói: "A Du, ngươi không cần sợ, hôm nay bất kì người nào đều không thể làm tổn thương được ngươi nữa."

—— Chẳng qua là, đã thương người của hắn, nhất định phải trả giá đắt.

Hắn ngồi chồm hổm trên mặt đất, đem đầu A Du tựa vào trên đầu gối mình, ánh mắt quét qua người ngã đầy đất trong viện, con ngươi đóng băng.

A Du không muốn giết người, cho nên hắn chẳng qua là để cho bọn họ hôn mê bất tỉnh.

Hôm nay xem ra, bọn họ cũng không cần thiết sống nữa.

Hắn chậm rãi giơ tay lên, đứng vào lúc này, một tiếng hô hơi yếu truyền đến: "Tĩnh Nhi..."

Trường Cầm dừng tay lại, khoe môi vui vẻ càng sâu, nhìn về phụ nhân già yếu giữa bò đậy cách đó không xa, nhẹ giọng nói: "Mẫu thân, lâu rồi không gặp, thân thể người có khỏe không?"

Nữ nhân xiêu vẹo đứng lên lùi ra sau mấy bước, đôi môi run rẩy, hồi lâu mới nói: "Đừng gọi ta như vậy, ta không là mẫu thân của ngươi, ngươi cũng không phải là con gái của ta..."

"Ồ?" Trường Cầm nhướn mi: "Tại sao mẫu thân lại nói lời làm tổn thương người khác như vậy?"

"Không. " Đối phương ổn định thân hình, hình như xác định cái gì đó, nói: "Ngươi không phải con gái của ta."

"Ta và người đã năm năm không thấy, mẫu thân sợ là nhất thời hồ đồ, nhớ lộn chăng?"

"Không, ngươi nói như vậy, nhất định là bởi vì, ngươi cũng chưa từng làm mẹ." Phụ nhân kia hít một hơi thật sâu, nói: "Trên đời này sẽ không có người mẹ nào nhận lầm con của mình, mặc dù ta đã năm năm không thấy Tĩnh Nhi, nhưng mà, từ khoảnh khắc đầu tiên thấy ngươi trên thuyền, ta cũng biết, ngươi tuyệt đối không phải con gái của ta."

"Cho dù đáng đáp có giống đi chăng nữa, ngươi cũng không phải!"

"A..." Thái Tử Trường Cầm cười nhẹ ra tiếng: "Ngươi ngược lại khó có được nhạy bén, chẳng qua là, nếu hồ đồ một chút, ít nhất có thể lừa mình dối người, thanh tĩnh như thế, chẳng qua là tự tìm đau khổ mà thôi."

"Vốn là nể mặt ngươi là mẹ của thân thể này, ta còn muốn tha cho ngươi một mạng, hôm nay xem ra, không cần thiết." Trường Cầm cúi đầu liếc nhìn A Du, vừa nhìn về phía đối phương, trong con ngươi ngưng tụ sát ý lạnh băng: "Ngươi không nên tồn thương nàng."

"Tại sao ta không nên tồn thương nàng?"

Đối mặt với cái chết, phụ nhân kia không sợ hãi hỏi ngược lại: "Tại sao ta không nên tồn thương nàng?"

"Ngươi..."

"Các ngươi cướp đi con gái của ta, ta trả thù lại thì có lỗi gì?"

"Ta đã thương nàng, trong lòng ngươi sẽ nổi giận, như vậy thời điểm ngươi hại con gái của ta, có nghĩ tới ta cũng sẽ thương tâm sẽ nổi giận hay không?"

"Ngươi đã cũng có thứ quan trọng!" Phụ nhân khàn cả giọng kêu lên: "Thì tại sao muốn đoạt đi thứ quý giá của ta?!"

"Chẳng lẽ cũng bởi vì ngươi có yêu pháp, ngươi mạnh hơn ta, con gái của ta đáng bị thương tổn sao? Nàng còn là một đứa bé vô tội, rốt cuộc phạm vào lỗi gì?!"

"..."

Đúng vào lúc này, Trường Cầm phát hiện lòng mi A Du run rẩy trong ngực, đáng vẻ giống như là muốn tỉnh lại, trên mặt lại không tự chủ được lộ ra chút thần sắc thống khổ, giống như bị đau đớn hành hạ.

Thái Tử Trường Cầm không bận tâm những thứ khác nữa, chỉ một tay ôm lấy đứng lên, lấy thân thể gốc của hắn hiện tại sử dụng thì không cách nào làm ra chuyện này, cũng may còn có tiên pháp có thể dùng.

Mới xoay người đi vài bước, hắn đột nhiên ngừng lại, quay đầu phát tay áo.

Một âm thanh nặng nề truyền đến, một chiếc trâm cài burom bướm "Leng keng" một tiếng đánh rơi bên chân của hắn —— phụ nhân kia mới vừa rồi chính là muốn cầm vật này tập kích hắn.

Thái Tử Trường Cầm híp con ngươi một cái, lạnh nhạt nói: "Đừng khiêu khích nữa, sự kiên nhẫn của ta là có hạn."

Vậy mà, hắn cuối cùng lại xem thường quyết tâm của một người mẹ.

Đứng không dậy nổi, liền bò.

Đánh không lại, liền cầu xin.

Nào sợ móng tay gãy lìa.

Nào sợ gương mặt đều là bụi đất.

Nào sợ tóc xõa xốc xếch.

Nàng vẫn như cũ là một người mẹ, vì con của mình có thể làm bất cứ chuyện gì.

"Đừng đi... Xin ngươi... Đem con gái trả lại cho ta..."

Nàng giùng giăng, mười ngón tay nắm chặt mặt đất, lúc hoạt động lưu lại từng vết máu đỏ sẫm, nàng cứ như vậy, từng bước một bò đến bên chân Trường Cầm.

"..."

"Xin ngươi..." Mắt thấy không giữ được đối phương, nàng gom góp một tia khí lực cuối cùng trong thân thể, giãy giụa đập đầu liên tục trên mặt đất: "Ta sai rồi! Ta biết sai rồi! Ta lạy ngươi! Xin ngươi! Xin ngươi! Đem con gái trả lại cho ta... Trả lại cho ta đi... Tính Nhi của ta..."

"Đồng!"

"Đồng!"

"Đồng!"

Từng tiếng vang kèm theo tiếng khóc buồn bã.

Không có bất kì âm thanh nào trong trời đất, dường như vọng lại trong lòng người.

Cho dù là Thái Tử Trường Cẩm, cũng không lộ vẻ xúc động.

"Con gái của ta... Con gái của ta!!!"

"..." Thái Tử Trường Cẩm dừng chốc lát, cuối cùng, thở dài —— hẳn có thể làm được gì đây?

Độ hồn một chuyện, khai cung liền không thể quay đầu, chỉ sợ bây giờ hẳn rời khỏi thân thể này, con gái của nàng cũng tuyệt đối không thể trở về được nữa.

Ở lại nơi này, chẳng qua tăng thêm thương cảm.

"Đừng đi... Con gái của ta..." Người mẹ này nâng cái trán đầy máu tươi, nhìn bóng lưng của hắn, tuyệt vọng mà thê lương hô: "Ít nhất... Ít nhất nói cho ta biết! Con gái của ta có phải còn sống hay không? Xin người... Ta cầu xin người..."

Thái Tử Trường Cẩm nhìn chăm chú vào cô gái nhắm chặt mắt trong ngực —— "Người cũng có thứ quan trọng! Thi tại sao muốn đoạt thứ quý giá của ta?!"

Những lời này, vang vọng nhiều lần trong đầu của hắn.

Trầm mặc một lát sau, hắn rốt cục mở miệng, nói như thế ——

"Con gái của người còn sống."

Phụ nhân trên mặt đất thờ phào một cái, trên mặt lại nổi lên nụ cười hạnh phúc, nàng lẩm bẩm nói: "Cảm ơn... Cảm ơn... Tình Nhi còn sống, con gái của ta còn sống... Cảm ơn..."

Vào giờ phút này, nàng thật lòng nói lời tạ ơn về phía kẻ mà trong lòng nàng nhận định đã tạo nên tất cả bi kịch, chỉ bởi vì —— nàng rốt cục lấy được một tin tức muốn nghe nhất.

Con gái của nàng, còn sống, vẫn chưa chết.

Không sợ từ nay về sau không có cơ hội gặp mặt, chỉ cần nàng còn sống.

Nàng còn sống là tốt rồi.

Đối với một người mẹ mà nói, trong thiên hạ không có tin tức nào so cái này tốt hơn nữa.

Tác giả có lời muốn nói:

Chương này viết mấy bản, cuối cùng chọn cái này, cũng sửa rất nhiều lần, đây là bản tương đối hài lòng, hi vọng mọi người sẽ vui mừng.

Trường Cẩm trả lời ở thời điểm cuối cùng, là một quyết định, nhắc nhở hữu nghị —— Trường Cẩm muốn biến mất.

Chương này vẫn như cũ là kết thúc một cái, thời điểm viết ta luôn nghĩ, đi tới bước này đến cuối cùng là người nào có lỗi? Boss? Không, hẳn chỉ là muốn sống nữa. A Du? Không, nàng là nằm trứng đạn. Người mẹ kia? Không, còn có người nào vô tội hơn so với nàng sao?!

Tất cả đơn giản chỉ một câu: "Cá lớn nuốt cá bé" thật sự có thể trả lời?

Nếu như có thể trả lời, như vậy tiêu chuẩn phân biệt mạnh yếu rốt cuộc là cái gì? Sức mạnh? Quyền thế? Thật đáng tiếc, ta cũng không biết đáp án, nhưng ta cảm thấy, tuyệt đối không phải là hai cái kia mà ta nói.

Bởi vì trong mắt của ta, một người cường đại chân chính, không phải là không sợ hãi, mà tâm hồn phải biết kính nể, một người cường đại chân chính, không phải là tim như sắt thép, mà là lòng mạng từ bi.

Khi một người có người quan trọng, nắm thử cảm giác đau khổ khi người mình yêu xem mất đi, mới có thể hiểu được sự đau khổ của người khác, khi hẳn có thể thể hiểu được, kì thực đã yêu thế giới này rồi.

Các người cho thế giới này tình yêu, nó mới có thể hồi báo lại tình yêu.

Không có bỏ ra, sẽ không nhận được kết quả.

Bây giờ Boss đã có vật quan trọng, như vậy, cũng có thể hiểu biết thêm một chút cảm xúc của con người phải không? Mặc dù hẳn không thể nào lập tức biến thành Thánh Phụ, hoặc là nói, hẳn vĩnh viễn cũng không phải là Thánh Phụ, nhưng ít ra, phương hướng phát triển không có bết bát, không có tổn hại

mạng người, không có vì đạt thành mục đích mà tùy ý giết người, như vậy là đủ rồi chứ? Ít nhất, hẳn đáng sự dè dặt nhất thế giới cho người kia, như vậy, cái thế giới này giống như cũng sẽ hồi phục—— ít nhất là ở trong chuyện xưa, là như vậy.

Vò đầu, vẫn cảm thấy không cần thận lại nói tào lao ha ha ha, dĩ nhiên, lần nữa nói thêm một chút ——

Trên đây đều là người có quan điểm riêng, không thích chớ ném đá.

Ta tôn trọng mỗi cái nhìn bất đồng, nếu không thể tiếp nhận ý nghĩ của ta, cho nên cũng xin tôn trọng cái nhìn của ta, cảm ơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Niềm Vui

Khi nàng mở miệng kêu: "A Nhiên!" Thở hồng hộc thức tỉnh từ cơn ác mộng, động tác thứ nhất chính là lấy hai tay che cổ, lúc còn chưa hôn mê có bao nhiêu cảm giác, một khi tỉnh lại, chính là rất đau.

"Xương cổ của người bị thương, đau lắm phải không?"

A Du nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy Thái tử Trường Cầm đang tĩnh tọa ở bên người nàng, nên kiên nhẫn quan tâm hỏi.

"Không có..." A Du hít một hơi thật sâu, cố gắng để cho thân thể thích ứng đau đớn đột nhiên lại tới, mới nói: "Không có chuyện gì, đừng lo lắng."

"Uống thuốc thôi."

"Ừ."

A Du nhận lấy chén thuốc đen thui mà Thái Tử Trường Cầm đưa tới, nhắm mắt lại một hộp nuốt xuống, nếu nói thế giới này có cái gì để cho nàng cảm thấy đặc biệt không thích, 'thuốc' tuyệt đối là một trong số đó.

Thói quen uống viên bao con nhộng và tiêm ngựa, lần đầu tiên uống loại thuốc bắc vừa hôi vừa đen này, thiếu chút nữa nàng phải khóc lên.

Bất kể bao nhiêu lần... Cũng không có biện pháp thay đổi được thói quen!

"Khụ! Khụ khụ!" A Du bỏ lại chén, một lần nữa che cổ, nàng chỉ lo uống thật nhanh, rồi lại nhớ cổ mình bị thương, động tác nuốt nhanh chóng kịch liệt làm cho nàng thật vất vả gặp đau đớn một lần nữa.

Thái Tử Trường Cầm vươn tay khoác lên trên tay A Du, cũng không thấy động tác hấn thế nào, đột nhiên A Du cảm thấy đau đớn trên cổ giảm bớt, nàng cảm thấy khó tin để tay của mình xuống, giúp cho tay đối phương không gặp trở ngại nào dán vào cổ mình, quả nhiên... Không phải là ảo tưởng.

Một lát sau, A Du vượt lại căn cổ đã chuyển biến cực tốt, không nhận được nắm tay Trường Cầm lật qua lật lại địa nhìn một chút, lại sờ sờ ngứa ngứa: "Ghê thật, quá lợi hại! A Nhiên, đệ thật là lợi hại!"

Trường Cầm nhìn ánh mắt đối phương chiếu sáng lấp lánh, khẽ mỉm cười, nói: "Chỉ là một loại pháp thuật nho nhỏ, chẳng qua là, nếu ánh mắt A Du cứ phát sáng thêm nữa, tối nay sợ là không cần đốt đèn."

"..." A Du không khách khí trợn mắt nhìn hấn một cái, đột nhiên nghĩ đến cái gì, liền vội vàng hỏi: "A Nhiên, mới vừa rồi dùng cái đó, đối với thân thể của đệ... Có sao không?"

"Không sao."

"Vậy thì tốt." A Du thờ phào một cái, bỗng nhiên hỏi ngược lại chuyện đã xảy ra trước khi hôn mê, nếu bây giờ nàng đã trở về trên thuyền, chắc là A Nhiên đi cứu nàng?

A Du len lén liếc mắt Thái Tử Trường Cầm, mỉm môi, có lòng muốn hỏi, lại lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Nhưng nếu nàng cố ý giả ngu, nàng lại...

Đôi mắt kia ôm đầy hận thù, cho dù ở trong mộng đều không biến mất, giả bộ cái gì cũng không biết, nàng không làm được.

"Bọn họ cũng không có chuyện gì."

Đang lúc do dự, trong tai truyền đến một tiếng như vậy.

A Du kinh ngạc nhìn về phía đối phương, ngay sau đó chợt bừng tỉnh, có chút xấu hổ cúi đầu, lẩm bẩm nói: "Thật xin lỗi."

"A Du làm sai chỗ nào?"

"..." A Du lắc đầu một cái, không nói gì.

Nàng xác thực không muốn để cho A Nhiên bị thương, nhưng đồng thời, nàng cũng không muốn nhìn thấy A Nhiên đã thương người.

Dù sao, hành vi những người đó bị ép buộc thậm chí đã thương người cũng không phải là ác ý, mà là một phản tình cảm mãnh liệt.

Một người, ẹ như vậy, không đáng phải chết.

Nhưng đồng thời nàng cũng có thể đoán được, nếu nàng bị chất vấn, A Nhiên chắc chắn... Cũng sẽ như thế.

Ngay cả như vậy, hấn vẫn không tổn thương người khác như cũ.

Một mặt nàng vì kết quả này mà cao hứng, ở một phương diện khác, lại vì A Nhiên cảm thấy khổ sở.

Cứ 'gió theo chiều nấy' như vậy... Thật là, quá mức hèn hạ phải không?

Nàng không nên thoải mái ngồi ở đây hưởng thụ kết quả.

"A Du hỏi hận sao?"

Chứng kiến câu chuyện như thế, sau lại nghe được chất vấn, nàng có hối hận hay không?

Nếu quả thật như thế...

Mặc dù mặt Thái Tử Trường Cầm bất động, ánh mắt lại lạnh lùng nghiêm nghị.

A Du lắc đầu lần nữa, giọng nói tha thiết đáp: "Tỷ cũng không hối hận."

"Tỷ vừa quyết định xuất hành theo đệ, đã sớm dự liệu được sẽ phát sinh chuyện như vậy."

"Bởi vì tỷ biết, nếu có những lựa chọn khác, đệ sẽ quyết định không đi lên con đường này."

"Tỷ cũng biết, trong quá trình tìm được giải pháp chân chính, đệ vẫn sẽ đi theo con đường này như cũ."

"Tỷ chỉ là một người phạm vô năng, có lẽ không có biện pháp giúp đệ làm chút chuyện có ích, duy nhất có thể làm là ở bên cạnh đệ."

"Nếu có bị mắng, tỷ và đệ cùng nhau nghe, nếu có bị đánh, tỷ và đệ cùng nhau chịu..." Nếu thật có báo ứng, hãy để nàng gánh vác tất cả.

Trừ điều đó ra, nàng còn có thể nữa làm được gì đây?

A Du nắm quyền thật chặt, hận mình không thể ra sức, nếu như... Nếu như... Thật sự có cách giải quyết được tất cả, lấy luôn cái mạng này của nàng thì có làm sao?

Nhất định sẽ có.

Chẳng biết tại sao, lần này A Du có một trực giác mãnh liệt, nàng tin tưởng nó.

Trước đó, nàng muốn kiên nhẫn chờ đợi.

"A Du..." Thái Tử Trường Cầm giật mình đến thở thật dài, hấn phải biết, nàng rốt cuộc là bất đồng, côi đòi này cũng không có người nào dám nói với hấn như vậy, quá khứ không có, tương lai nói vậy cũng sẽ không có.

Rốt cuộc là vận khí như thế nào, mới có thể trong cả dòng sông thời gian gặp được một người như vậy?

Nếu quả thật là số mạng, hấn cũng có mấy phần tin tưởng thật sự, lẽ trời tàn khốc vô tình kia, cuối cùng vẫn ở một mặt lưới.

"Người tội gì..." Thái Tử Trường Cầm nhìn nàng gầy gù, tâm đau đớn: "Nếu khi làm cái gì cũng không biết, cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe thấy, sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều."

A Du trầm mặc chốc lát, cuối cùng đáp: "Trốn tránh, là không được."

"Nếu ngay cả nhìn thẳng vấn đề cũng không có dũng khí, làm thế nào có thể giải quyết nó đây?"

"Nếu chuyện gì tỷ cũng không thèm quan tâm đến, bất luận đệ làm cái gì cũng vỗ tay vui mừng, đệ... Sợ là cũng không cách nào tiếp nhận phải không?"

Thái Tử Trường Cầm nghe được lời này, đôi mắt cười yếu ớt: "Nếu quả thật như thế, vậy cũng không phải là A Du."

Một con mắt hỗn tạp không ủng hộ người cùng một con mắt mình mẫn đấu tranh làm bạn bên người, hẳn cũng không biết mình đang mong đợi cái gì.

Nhưng hẳn biết, A Du tuyệt đối sẽ không trở thành người trước.

"A Nhiên, tỷ biết đệ mặc dù bề ngoài ôn hòa, thật ra thì rất kiêu ngạo." A Du vươn tay, yên lặng cầm tay Trường Cầm: "Nào sợ cực khổ đi nữa, đệ cũng quyết không khạc ra nửa chữ, nào sợ ngẫu nhiên làm sai, người cũng... Chết sĩ diện, sợ là tuyệt đối không thừa nhận." Nói tới chỗ này, nàng không khỏi nở nụ cười: "Cho nên, A Nhiên, tỷ muốn chăm sóc đệ."

"Tỷ không muốn lừa dối đệ." A Du nhìn chăm chú vào Thái Tử Trường Cầm, nghiêm túc nói: "A nhiên, tỷ không lừa đệ, giữa chúng ta có mâu thuẫn, nó luôn luôn tại, sẽ không bởi vì xem nhẹ mà biến mất."

"... Ta biết."

"Đệ là tiên, tỷ là người, đệ có nhận thức của đệ, tỷ có ranh giới cuối cùng của tỷ. Cuộc sống trong tương lai, có lẽ tư tưởng chúng ta thường sẽ phát sinh va chạm, thế nhưng cũng không đáng sợ." A Du vươn tay, động tác dịu dàng: "Tựa như hai phía, đệ muốn cho nó cùng ở chung một chỗ, không thể uốn cong, là không được."

"Ồ trong mắt A Du, chúng ta là hai phía khác nhau?" Thái Tử Trường Cầm cup mi, không biết nên khóc hay nên cười, cái này so sánh thật là... độc đáo.

"Ví dụ thôi mà." A Du phồng má, tiếp tục nói: "Tóm lại, sau này chúng ta có lẽ sẽ phát sinh cái vãi, nhưng A Nhiên, đã ở chung một chỗ với nhau thì dù bất kỳ lý do gì cũng không thể phân chia nhau ra, cho nên, đệ đừng đuổi tỷ đi."

"..." Sao nàng lại nói thế?

Cho dù không thể xoay chuyển hơn hôm đó, hẳn cũng tuyệt đối không cho nàng rời đi.

"Người chứ không phải là Thánh Nhân cái gì cũng biết, coi như là tiên nhân, nói vậy cũng giống như vậy." A Du lặp lại câu trước: "Cho nên, tỷ muốn được chăm sóc đệ."

"Đệ vui, tỷ mừng thay cho đệ; đệ khổ, tỷ với đệ cùng nhau; đệ nếu... Nếu là tỷ cảm thấy đệ làm sai... Dù phải dốc hết sức lực, tỷ cũng phải nghĩ biện pháp giúp đệ."

"A Nhiên, đệ cảm thấy như vậy có khỏe không?"

Thái Tử Trường Cầm hơi nhếch khóe miệng: "Tất nhiên là rất tốt."

"Từ nay về sau, người phải ở bên chăm sóc ta thôi." Thái Tử Trường Cầm vươn tay điểm một cái trên trán A Du, thấp giọng nói: "Bách thế ngàn đời, người cũng chăm sóc ta, ta vui, người cùng ta vui, ta khổ, người cũng cùng ta khổ, nếu có một ngày ta phát sinh dị biến, người tựa như dĩ vãng, xách theo chày cán bột đuổi đến chỉnh sửa ta...."

"Phốc!" A Du không nhịn được bật cười: "Chày cán bột của tỷ từ trước đến nay đều thích hướng về phía bà mai vô lương kia, chẳng lẽ A Nhiên đệ cũng muốn đi khắp hang cùng ngõ hẻm kéo tơ hồng cùng người ta?"

"..."

"Tới tới tới, Tiểu Điệp muội tử, tỷ tỷ liền giúp muội điểm chu sa... Ai! Đừng núp!"

"..."

Tác giả có lời muốn nói:

Thật xin lỗi, cô em gái này dưới ngòi bút của ta, quá yếu.

Nàng không xinh đẹp, không trẻ tuổi, không cường đại, thậm chí không có cách nào toàn tâm toàn ý vì Trường Cầm làm hết tất cả, đối với hiện trạng này, tạm thời nàng không có cách nào thay đổi.

Điều nàng có thể làm, là ở bên hắn, và... Trông nom hắn, không để cho hắn lâm vào thế giới lãnh khốc không có tình cảm.

Vò đầu, vẫn cảm thấy ta đây chính là củi mục, nhưng mà, chuyện một phạm nhân có thể làm được là hữu hạn. QAQ

Đột nhiên cảm thấy... Ta đây sao lại đặt ra một vấn đề không tồn tại này? Vì sao cảm thấy còn không bằng viết cái Mary Sue đại giết tứ phương... Ít nhất cũng không cần rồi rầm ha ha ha 【Tác giả đã gõ chữ điên cuồng xin không nhìn không nhìn!】

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Cuộc Sống Khó Khăn

Cuối cùng, A Du cũng không thể tự mình điem chu sa lên trán đứa trẻ kia.

Dĩ nhiên, có thể thành công mới là lạ.

Bởi vì lí do A Du bị thương, tốc độ thuyền đi rất chậm, không giống như trước mỗi ngày ít nhất một dặm đường, ngược lại giống như đi du ngoạn.

A Du đối với lần này có chút áy náy, nhưng cũng hiểu, thân thể mới là tiền vốn cách mạng, cho nên cũng không phản đối quá mức.

Qua vài ngày như thế, A Du đang ngủ mê man tỉnh lại, cẩn thận xoa bả vai ra khỏi khoang thuyền, thấy A Nhiên hôm nay vẫn như cũ một thân hạnh hoàng* (*vàng hơi đỏ) đang yên tĩnh đứng ở đầu thuyền, bên chân còn để một bọc quần áo.

"A Nhiên, cái gì vậy?" A Du vừa tò mò hỏi, vừa đi tới.

Trưởng Cầm nghiêng đầu nhìn nàng, nhưng không có mở miệng.

A Du ngẩn người, đi tới bên người trưởng cầm, từ góc độ này, có thể thấy rõ bên trong bọc quần áo chứa món đồ...

"Y phục?" A Du ngồi chồm hổm □, cầm lên một bộ y phục đánh giá, một lát sau bưng bình đại ngộ: "Rất hợp với thân thể đệ, đệ đi ra ngoài mua sao?" Rồi sau đó "Phốc" một tiếng bật cười: "Đóa hoa khả ái! Không nghĩ tới A Nhiên đệ lại thích cái kiểu này!"

"... Đùng làm rộn." Trưởng Cầm bất đắc dĩ thở dài, khẽ lắc đầu: "Là có người nhờ người lái đò đưa tới."

"... Ai?"

A Du nắm quần áo trong tay dừng một chút, như hiểu ra, rồi sau đó hận không được tát miệng mình hai cái, nàng thật là... Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

"Sợ là vị nữ tử từ kia đưa tới."

"..."

Thái Tử Trưởng Cầm nhìn chăm chú vào ánh mắt A Du lo lắng lại áy náy, thần sắc hơi chậm lại: "A Du, người không cần chú ý, nếu ta không muốn người biết, người tất nhiên không sẽ thấy nó."

A Du không tiếng động gạt đầu một cái, rồi sau đó rốt cục không nhịn được hỏi: "Nàng đưa cái này tới... Là có ý gì?"

"Đại khái là bởi vì, hôm đó ta từng nói qua —— "Con gái của người còn sống"."

"..."

Mặc dù ngày đó nàng hôn mê, thế nhưng tình hình lúc đó, A Du mơ hồ cũng có thể nghĩ đến.

Vị kia mẫu thân... Nàng tin tưởng những lời này, vô luận như thế nào cũng sẽ tin những lời này, chỉ có như thế, con gái của nàng mới thật không chết.

Dù sao, không có người mẹ nào sẽ hi vọng con của mình chết đi.

Như vậy, nàng phải lấy tâm tình như thế nào đưa tới bọc quần áo này đây?

Khát vọng bọn họ trả nữ nhi của mình về bên người? Để cho nàng lúc còn sống còn có thể mặc y phục mà mẫu thân tự tay làm?

A Du đột nhiên cảm thấy lỗ mũi có chút chua, vội vàng mở to hai mắt, mạnh mẽ đè xuống cảm giác chua xót.

"Nàng xác thực còn chưa chết."

"A?"

Đối mặt với sự kinh ngạc của A Du, Thái Tử Trưởng Cầm khẽ mỉm cười, đứng lên giải thích tỉ mỉ thêm.

Sinh linh đều có ba hồn bảy vía, phách là dương, hồn là âm, ba hồn đặc biệt trong "Mệnh hồn*" làm trọng, chính là luân hồi, mà hồn phách còn lại là chịu

trách nhiệm tình cảm và trí nhớ —— cho nên, phần lớn dưới tình huống, chỉ cần mệnh hồn còn tồn tại, sinh linh coi như còn sống. (*Sinh mạng và linh hồn)

Hắn vì tạm thời chấp vạ toàn bộ linh hồn không trọn vẹn và giảm bớt việc thân thể mới bài xích, cho nên mỗi lần độ hồn, cần mạnh mẽ dung hợp thân thể vốn là hồn phách.

Bị hấn mạnh mẽ dung nhập vào trong cơ thể, hồn phách sẽ theo thời gian trôi qua dần dần tiêu tán, mà trong đó, mệnh hồn thường là cuối cùng. Nói đơn giản, lúc tiêu tán mệnh hồn hầu như không còn, chính là thời khắc hấn cần độ hồn lần nữa.

Hiện nay, Trường Cẩm mới sử dụng khối thân thể này được năm năm, hai hồn bảy phách chưa hoàn toàn tiêu tán, mệnh hồn tự nhiên cũng vẫn còn.

Cũng có nghĩa là, cô bé gọi là ‘Tình Nhi’ kia đúng là còn sống, mặc dù chỉ là lấy hình thái của hồn phách.

Nàng xác thực không có chết, cuối cùng lại muốn chết đi, hồn tiêu phách tán, hải cốt không còn.

"A Du, mới vừa rồi, ta nghĩ đến câu nói của nàng kia đã nói với ta, nàng nói —— ngươi đã cũng có vật quan trọng, thì tại sao muốn đoạt đi người mà ta yêu thương?"

"Nàng còn hỏi ta —— chẳng lẽ cũng bởi vì ngươi có yêu pháp, ngươi mạnh hơn ta, nữ nhi của ta nên bị thương tổn sao? Nàng còn là một hải tử vô tội, rốt cuộc phạm vào lỗi gì?!"

Trường Cẩm nhắc lại từng chữ từng chữ từng chữ, giọng nói lạnh nhạt, nhưng A Du nghe thấy lại nồng đậm đau xót.

"A Nhiên..."

"A Du, ta nhiều lần độ hồn, chưa bao giờ cảm giác mình có lỗi, giờ phút này cũng là như thế. Trời cao nếu chỉ cho ta con đường này, ta nếu không đi, hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

"Điều này cũng không phải ta lần đầu bị người công kích, chẳng qua là những thứ kia trải qua ta đã sớm quên, cuối cùng có một ngày, ta cũng sẽ những lời nói của nàng ta." Chỉ là không phải bây giờ.

"A Nhiên. " A Du trầm mặc một lát sau, rốt cục nói: "Đệ không muốn khổ sở, đây là chuyện tốt."

"?" Cho dù là Thái Tử Trường Cẩm, tim cũng không nhịn được loạn nhịp.

"Đây là chuyện tốt." A Du lập lại một lần nữa, cầm tay của đối phương, hơi mỉm cười nói: "A Nhiên, chỉ có đồng cảm, mới khó có thể quên. Biết quý trọng, mới biết sợ thứ ấy mất đi, cho nên mới có thể hiểu được cảm giác mất đi của người khác."

"Tỷ mặc dù không rõ ràng lắm quá khứ của đệ, nhưng mà tỷ biết, tất cả chúng sanh đều khổ, một mình sống trên đời gạt bỏ mọi đau khổ của kẻ khác, tất nhiên sẽ thoải mái nhiều lắm, nhưng nó cũng thật tội tệ."

"..."

"Lúc trước tỷ nghe qua một câu nói —— ngươi nhìn thế giới ra sao, thì thế giới chính là như thế ấy. Cho nên A Nhiên, đừng cảm thấy khổ sở, thế giới này có lẽ đã từng bạc đãi với đệ, mới làm cho đệ đối với nó gần như tuyệt vọng, vậy mà, hiện tại nhìn lại, thật ra thì nó cũng không phải tàn khốc như vậy, có phải hay không?"

Giống như tình thương của người mẹ kia với con gái nhỏ.

A Nhiên thấy được điểm này, cho nên, trong lòng của hắn cũng có tình yêu?

Thái Tử Trường Cẩm trầm mặc chốc lát, tựa như hồi tưởng tựa như thờ dài, cuối cùng nói: "A Du, nếu thật như lời ngươi nói, ta làm chuyện, ở trong mắt người phạm, chẳng lẽ không phải là tàn nhẫn?"

"A Nhiên, người phạm là người, là người thì phải có tim, chúng ta không có xấu như vậy, lại cũng không có tốt như vậy." A Du sâu kín thờ dài lên tiếng: "Nói đến, chẳng qua thân sơ khác biệt, nếu... Lúc đầu tỷ nhất được người không phải là đệ, nuôi hắn lớn, một ngày nào đó đệ đột nhiên chiếm cứ thân thể của hắn, tỷ nhất định sẽ hận đệ đến phát điên, cho dù có liều mạng cũng không thể thắng đệ, nhưng mọi sự trên thế gian, lại nơi nào có ‘nếu như’."

"Cuối cùng, tỷ nhất được chính là đệ, nuôi lớn là đệ, cho nên, đệ ở trong mắt tỷ so với hắn chính là người rất quan trọng."

"Đệ... Ở trong mắt người khác có lẽ là sai, nhưng ở trong mắt tỷ, đệ còn sống chính là chuyện tốt nhất với tỷ."

Thái Tử Trường Cẩm hỏi ngược lại: "Giống như vị mẫu thân kia?"

"... Đúng, giống như vị mẫu thân kia."

Chỉ cần người thân còn sống, như thế nào đều tốt.

Ý nghĩ như vậy, có lẽ ích kỷ, nhưng cũng không quá đáng?

Là người, sẽ có tư tâm, vậy mà, chỉ cần nhìn thẳng vào phần tư tâm này, trốn tránh, là tuyệt đối không thể.

Sau một lúc lâu, Trường Cầm đột nhiên nói: "A Du, trong lòng ta có do dự."

"Tỷ biết." A Du gật đầu một cái: "Tỷ cũng có."

"Người nói, đến cuối cùng là như thế nào mới đi đúng đường?"

Lần này, A Du khẽ lắc đầu: "Tỷ cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà... A Nhiên, trong lòng đệ muốn như thế nào, thì làm như thế ấy thôi."

Thái Tử Trường Cầm nhếch khóe miệng, ánh mắt hơi có vẻ bén nhọn nhìn chăm chú vào nữ tử bên cạnh: "A Du, ta từng đáp ứng người, mỗi một đời cũng tận lực sống thật lâu nhất." Như thế, là đã tận lực hại ít tánh mạng con người.

"Ừ."

"Như vậy, A Du, người giờ phút này khuyên ta, không cảm thấy giả nhân giả nghĩa sao?" Trường Cầm nói tiếp, giọng nói mặc dù lạnh nhạt, lời nói lại càng thêm sắc bén: "Nếu ta giúp cô bé này cùng với mẫu thân của nàng, tương lai tất nhiên sẽ có một người thậm chí mấy người vì vậy bỏ mạng. Chẳng lẽ bởi vì chúng ta thấy người mẹ này khổ, là được mềm lòng, không thấy được những người khác khổ, là vững tâm sao?"

"..." A Du nở nụ cười khổ: "A Nhiên, đệ biết rõ đầu óc tỷ không thông minh, lại cho tỷ vấn đề khó khăn, loại vấn đề này, tỷ thì làm sao biết được nói ra đáp án chính xác?"

"Chẳng qua là, đệ kiến giải, làm cho tỷ nhớ lại quá khứ từng nghe qua một vấn đề, nói về hai quân đội giao chiến, một quân đội phụng mệnh tới cứu viện, nếu thành công, có thể cứu được một ngàn năm trăm người đang bị bao vây, vậy mà trong lúc trên đường hành quân, bọn họ gặp được một thôn làng bị tàn sát, trong thôn cũng có khoảng một ngàn người, thử hỏi: cứu, hay là không cứu?"

"Nếu cứu, thì một ngàn người sống, tất nhiên sẽ làm trễ nải thời gian, tương đương với việc từ bỏ cứu viện, nếu không cứu, có thể cứu được mấy đội quân, nhưng đồng thời, cũng đối với một ngàn người này thấy chết mà không cứu."

"A..." Thái Tử Trường Cầm cười yếu ớt ra tiếng: "Trong lòng A Du thật có nhiều chuyện xưa thú vị, như vậy, người cảm thấy là cứu hay là không cứu?"

"Cho nên nói, tỷ không biết." A Du thở dài: "Mạng người không giống như những vật khác, nó không thể đơn giản dùng 'Con' để tính, bởi vì một ngàn người ít hơn một ngàn năm trăm người, cho nên vứt bỏ bọn họ, ý nghĩ này... Thấy thế nào cũng có cái gì đó không đúng? Cho nên, cứu cũng không đúng, không cứu cũng không đúng, cứu cũng đúng, không cứu cũng đúng."

"Mỗi người đều có cái nhìn riêng, bởi vì bọn họ không cùng tư tưởng, cho nên..."

"Cho nên?"

"Cuối cùng, chúng ta cũng chỉ có thể nghe theo trái tim của mình."

"Nghe theo trái tim thôi sao?"

"Đúng vậy. Ngoài ra, mỗi người đều phải chuẩn bị để chịu trách nhiệm về hành động của mình." Bất luận là tốt hay xấu, bản thân cũng phải đón nhận, bởi vì một khi quyết định, thì không còn cơ hội để hối hận.

Như vậy, A Nhiên, đệ cuối cùng muốn như thế nào đây?

Chẳng biết tại sao, trong lòng A Du cũng không có nghi ngờ, dường như... Sớm đã biết đối phương sẽ làm như thế nào.

Mấy ngày sau, Trường Cầm rời đi.

Trong lòng A Du vừa vui mừng vừa lo lắng, nàng không biết A Nhiên quyết định như vậy đến cuối cùng là có đúng hay không, nhưng nàng lại biết, đó cũng không phải sai...

Cứu vớt một sinh mạng, bất luận như thế nào đều không nên coi là chuyện sai lầm, cho nên, nàng không nên ngăn cản.

Ít nhất, người mẹ kia không mất đi đứa con của mình.

Đồng thời... A Nhiên, cũng phải trả giá không nhỏ?

Vậy mà —— "Chẳng qua nói là làm, không hơn." —— hẳn chỉ là nói như thế.

Bởi vì việc đứa con còn sống đối với một người mẹ mà nói, chính là lí do để cho nàng (đứa bé) còn sống sao?

Đây rốt cuộc là kiêu ngạo hay là mềm lòng, A Du cũng không nói được, có lẽ ngay cả Trường Cầm cũng không biết?

Mang tâm tình như vậy, trước khi Thái Tử Trường Cầm rời đi, A Du rốt cục không nhịn được hung hăng nhào tới, ôm lấy thân hình thoát nhìn hết sức béo mập của mười mười nhà mình chà đạp.

Thái Tử Trường Cầm bất ngờ không kịp đề phòng bị ôm lấy, từ đầu đến chân cũng lọt vào ma trảo của đối phương, mạnh mẽ đẩy ra có lẽ sẽ gây thương tổn cho đối phương, sau khi hấn giãy giụa chốc lát không có kết quả, chỉ bất đắc dĩ nói: "... A Du, đừng nghịch nữa."

A Du không sợ hãi đùa giỡn nổi tính vô lại: "Không muốn, sau này cũng không được ôm mười mười mềm mại nữa!"

"..." Hấn đây cũng là bị đùa giỡn sao?

Một lát sau, A Du dừng lại động tác, thấp giọng hỏi: "Lần này, đệ phải đi bao lâu mới có thể trở về?"

Lại là một năm nữa sao? Hay là dài hơn?

Dù vậy, cũng không quan hệ.

Tay Thái Tử Trường Cầm dừng một chút, trầm mặc chốc lát, mới nói: "Ta sẽ trở lại nhanh thôi."

"Ừ, tỷ chờ đệ."

Năm năm, mười năm, hoặc là dài hơn cũng chờ.

Làm người phạm, chuyện nàng có thể làm đúng là có hạn, nhưng mà, ít nhất có thể đốt một ngọn đèn, dù cho trong đêm tối, hấn cũng có thể tìm được đường trở về.

Sau khi rời đi, Thái Tử Trường Cầm hao tổn một chút thời gian, rốt cuộc tìm được thân thể thích hợp, lần này là nam thân, vô thân vô cổ (không nhà không người thân), sinh bệnh trong quán trọ, ngược lại gặp được ông chủ quán tốt bụng, từ đầu đến cuối chưa từng đuổi đi.

Sau khi độ hồn, hấn cũng ít nhiều được ông chủ này chiếu cố, mới vượt qua thời kỳ gian nan nhất.

Đến khi rốt cục có thể lên đường, đã qua mấy tháng công phu.

Cuối cùng, hấn mang cô bé kia vào trước cửa nhà trong trí nhớ.

Mặc dù mệnh hồn không có việc gì, nhưng hai hồn bảy phách cuối cùng vẫn có tổn thương, sợ là sẽ phải mất đi một chút trí nhớ cùng tình cảm?

Vậy mà...

Trường Cầm nhìn chăm chú thấy bé gái đầu tiên nhìn thấy liền ôm lấy phụ nhân kia gào khóc, bình tĩnh đứng đó một lúc lâu, cuối cùng xoay người rời đi.

Có mẫu thân như vậy ở bên cạnh, cho dù hiện tại không tìm thấy thứ lúc trước, sau này chắc chắn cũng có thể được nhiều hơn.

Bất luận rời đi bao lâu, đều có người kia chờ trở về, tình cảm như vậy, trong quá khứ hấn từng chấp nhất cưỡng cầu, lại vô luận như thế nào cũng không thể có được.

Chẳng biết lúc nào, rồi lại thật sự có.

—— Cho dù cách nhau bao xa, cũng có người chờ hấn trở về.

Mấy tháng mặc dù không tính là dài, nhưng đối với một người chờ đợi mà nói, cũng tuyệt đối không coi là ngắn.

Trước khi Trường Cầm ra đi, từng thảo luận với A Du rất nhiều, sau này nàng liền dùng chân mướn một gian phòng trong thị trấn, mua một chút trang phục và đồ dùng, một lần nữa làm nghề cũ —— bán mì ở đầu đường.

Chờ đợi là một chuyện rất hành hạ người, mỗi khi quá nhàn rỗi, trong đầu sẽ thời thời khắc khắc hiện lên người hoặc sự tình đó, quấy rầy bằng mọi cách, đợi đến khi thoáng qua, lại phát hiện mình vẫn cô độc, trong lòng chỉ có cô tịch khổ sở.

Lúc trước đọc 《 Thanh Thanh Mạn 》 của Lí Thanh Chiêu, lúc nào cũng không hiểu nổi, hôm nay còn muốn đọc lại ví dụ như "Tìm kiếm, lạnh nhạt, thể thâm thân thiết", "Coi chừng cửa sổ, một mình sao ngày thường mau tôi" linh ta linh tính câu, A Du cũng cảm thấy có thể lý giải một phần.

Không nghĩ tới không đi học rất nhiều năm, trình độ văn hóa của nàng cũng còn thành thạo, nghĩ đến chỗ này, nàng không khỏi có chút buồn cười.

Bất kể như thế nào, so với nữ nhân kia (trong sách), nàng cũng muốn thật nhiều may mắn —— bởi vì, nàng chờ người kia, nhất định sẽ trở lại.

Nhưng mà, một nữ nhân độc thân, khó tránh khỏi sẽ gặp phải một chút bối rối.

Cũng không phải du côn lưu manh hay cường hào ác bá, nói đến, cũng là sơ sót của A Du.

Từ trước nàng ở trần trên nhiều năm, ai cũng biết được nàng chưa thành thân, cho nên búi tóc kiểu cô nương là chuyện đương nhiên, hôm nay đến nơi xa lạ này, nàng tuổi không nhỏ nữa mà vẫn còn ăn mặc như cũ, tự nhiên dẫn tới không ít người nói xấu.

Lần đầu tiên bị người khác nói bóng nói gió, nàng còn miễn cưỡng không để ý.

Nhưng kế tiếp, lặp đi lặp lại nhiều lần, làm cho nàng có chút chịu không nổi.

Mặc dù hôm nay nàng đã hai mươi tám tuổi, nhưng ngược lại cũng không lộ vẻ già dặn nào, thoạt nhìn cũng bất quá hai mươi bốn hai mươi lăm, có vài người thấy nàng trong ngày thường hết sức lạnh lẽo, cười nói cũng rất là khô khan, liền tự động thay nàng xe tơ hồng—— mặc dù không xứng với tiểu tử (trai trẻ), nhưng lão nam nhân không vợ còn ít sao?!

Sau khi biết được chuyện này, A Du cảm thấy thật là... Nhân quả tuần hoàn, báo ứng quả không sai, lúc trước nàng vừa mới nhạo báng A Nhiên bị làm mai, hôm nay mình liền lại bị bà mai nhắm trúng.

Nàng thật không biết là nên khóc hay nên cười.

Lúc ban đầu coi như miễn cưỡng tránh thoát, nhưng sau này thế công càng ngày càng mạnh, thấy nàng tựa hồ không ai làm chủ, liền chạy tới dây dưa, đến cuối cùng, không thể nhịn được nữa A Du đầu nóng lên, liền dùng cách "Giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm".

Vì vậy, thời điểm khi bà năm bà bảy một lần nữa đến nhà nàng hỏi thăm hư thật, nàng rốt cục không nhịn được khóc rống: "Ta... Ta thật là... Mệnh khổ oa!!!"

Ai yêu!

Có tin tức!

Người tò mò ngồi xếp thành hàng, cặp mắt sáng quắc nhìn chằm chằm A Du.

A Du đứng dưới ánh mắt nóng bỏng, lù lù bất động như đại tướng quân, xoa xoa nước mắt ở khóe mắt, nói: "Mọi người đều là tới ăn mì hả?"

"..."

"..."

"Ăn!"

"Đúng vậy, ăn mì!"

Vì vậy, trong nháy mắt bán được vô số tô mì.

Rồi sau đó, A Du trong ánh mắt chờ mong của mọi người, xoa xoa tay, ngồi □ khóc kể lể: "Ai nói ta không muốn lập gia đình, thật sự là... Không ai thêm lấy ta!"

Ôi chao ôi!

Đây là tin lớn!

Người xem rối rít vênh tai.

A Du quả nhiên không phụ kỳ vọng thờ dài, nói: "Khi ta vừa mới ra đời, thì có lão đạo sĩ vân du tứ phương nói ta mệnh cứng rắn, ba năm sau, phụ thân ta chết rồi thân mẫu ta cũng qua đời, năm ta tám tuổi có một cuộc nạn đói, tổ phụ tổ mẫu tất cả đều ra đi... Từ đó về sau, ta liền trở nên gian nan." Đây cũng không phải là nói láo, Ninh Du chính xác là mất đi tất cả thân nhân, chẳng qua là thứ tự nàng nói không giống nhau.

"..." Người xem đều run lẩy bẩy, mạng này, quả là hơi cứng rắn!

"Cũng may cha mẹ lúc nhỏ từng định một mối hôn sự cho ta, hán..." Nói đến đây, A Du đỏ mặt hồng hồng, tựa hồ nhớ ra chuyện cũ ngọt ngào: "Hán không quan tâm cái này, đối với ta rất tốt, còn nói, khi ta cập kê, liền cưới ta."

Nói tới chỗ này, nàng ngừng lại.

"Vậy sao người..."

"Đúng vậy! Sau lại xảy ra chuyện gì?"

Một nửa quần chúng rối rít yêu cầu tiếp tục, tiếp tục!

A Du đứng lên nhìn về phía chảo luộc trứng gà, nức nở nói: "Trứng gà chín rồi, có người muốn ăn không?"

"..."

"..."

"Tôi một cái đi!"

"Chỗ này ta muốn hai!"

Vì vậy, trứng gà cũng đều bán đi.

Sau khi làm xong mọi thứ, A Du cầm khăn tay lên, che kín mặt thút thít hai tiếng, đợi lúc thả tay xuống đôi mắt đã (bị mình chùi) đỏ: "Trước ba ngày thành thân, hần đi vào trong thành mua đồ, lúc trở lại quá muộn, trượt chân, cứ như vậy té xuống núi... Sau lại... Sau lại..." A Du che miệng lại, nghẹn ngào nói: "Lúc người trong thôn tìm được hần, trong tay hần còn nắm chặt cái thoa (trâm cài tóc) mua cho ta... Ô..."

Thấy người vậy xem lại bắt đầu thổn thức, A Du định nói thêm một phen, dù sao cũng không cần danh tiếng, làm cho những bà mai kia sẽ không dám dễ dàng tới cửa!

"Sau lần đó, trong tộc lại vì ta định thêm hai cửa hôn sự, người thứ nhất đính hôn vào ngày thứ ba, vốn bệnh tật liền qua đời, đến người thứ hai..." A Du thở thật dài: "Cũng là tộc ta làm người không phúc hậu, đầu tiên không có cùng người kia nói rõ ràng, sau đó hần biết được sự tình liền tới cửa từ hôn, kết quả trên đường ngã xuống ngựa, cứ như vậy té gãy cổ...." (Thân thể bị thâm=)))

"Còn có Vương đại ca cách vách, tốt bụng giúp ta gánh nước, liền..."

"..."

Sau một trận vang ‘vù vù’, một lần nữa A Du ngẩng đầu, không chút nào ngoài ý muốn phát hiện trước gian hàng đã không có một bóng người, cũng may những người đó coi như phúc hậu, ăn mì nghe chuyện xưa còn biết lưu lại mấy đồng tiền thưởng.

A Du thở dài thu hồi tiền đồng, vạn phần thống khổ lại trầm nghĩ, ngày mai, mì này của nàng sợ là không bán được nữa.

Chẳng lẽ phải tốn tiền xin lão đạo sĩ kia bác bỏ tin đồn, nói nàng chỉ khắc hôn, không khắc khách?

A Du vừa âm thầm tính toán, vừa dọn dẹp gian hàng chuẩn bị trở về, lại không nghĩ rằng, hồi báo tới nhanh như vậy ——

"A Du, ta cưới ngươi! Ta tuyệt đối không ngại ngươi!"

"..." Cho nên nói, hiện tại là tình huống nào?

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 24

Sau một hồi mờ mịt, phản ứng đầu tiên của A Du chính là hết nhìn đông tới nhìn tây, rồi sau đó lại cảm thấy thập phần may mắn —— mọi người xung quanh đều bị nàng hù dọa chạy hết rồi, nếu không, hiện tại không biết bao nhiêu người xem náo nhiệt!

Phản ứng thứ hai chính là: xem một chút cái người này là ai.

Cẩn thận nhìn lên, A Du kinh ngạc phát hiện, lại còn là người quen.

Mấy ngày nay nàng thường mua một chút thịt heo ở chỗ đối phương.

Không sai, vị nhân huynh này chính là tên đồ tể cách vách bán thịt đầu trâu, lúc trước nghe người ta đồn rằng, lúc hần còn trẻ từng cưới một vị thê tử, nhưng đáng tiếc mất sớm, đến bây giờ vẫn chưa cưới thêm ai, mặc dù tuổi đã gần bốn mươi nhưng dưới gối không có bất kỳ con cái.

"Lý..." A Du cân nhắc, suy tư nên xưng hô như thế nào với đối phương, cuối cùng nói: "Vị Lý đại ca này, chúng ta dường như không quen?"

Tướng mạo tương đối tục tũn, một thân màu xám tro gọn gàng, vạt áo trước ngực rách ra, lộ ra cơ ngực săn chắc ngăm đen lông ngực rậm rạp, tương đối có mùi vị nam nhân[Mèo: Mãnh nam a~] bên hông trái cắm một cây cân dính đầy mỡ, bên phải cắm một con dao giết heo, hần dùng cái quạt hương bồ thật dày vỗ vỗ ngực, tự tin nói: "Đội thành thân xong, tự nhiên chúng ta sẽ quen thuộc."

"..." Cảm thấy sai sai ở đâu? Chung quy lời này không bình thường tí nào.

"Không, huynh hiểu lầm ý tứ của ta rồi." A Du lui về sau nửa bước, ngón tay lặng lẽ cầm chày gỗ: "Ta khi nào nói muốn gả cho huynh?" Dứt lời, cảnh giác nhìn đối phương, quyết định —— nếu hắn có bất kỳ hành động bất chính nào, liền đập cho hắn một gậy!

"A Du, nàng hãy an tâm." Lý đồ tể giống như bỏ sung cái gì đó, gương mặt to lớn phoi nắng đen thui nở nụ cười tươi rói, thoạt nhìn thật không dọa người như lúc không cười: "Ta không ngại nàng đâu."

"..." Chuyện gì xảy ra vậy?! Sao nói lại không chịu hiểu chứ!!!!

"Lúc nàng vừa mới đến, ta liền chú ý rồi."

"..." Dạ dạ, đại ca, chớ tự tiện ‘nhớ lại hồi ức’ được không?

A Du cảm giác mình muốn khóc, nhưng đối phương vẫn còn liêu mạng tiếp tục.

"Mặc dù đáng đáp nàng không xinh đẹp, cũng không trẻ tuổi, trông cũng không giống như dễ sinh đẻ, nhưng ta cảm thấy da thịt trên người nàng có mùi vị làm ta rất thích." [Mèo: Khụ!! Nguyên văn là mùi thịt đùi dứa 〇.〇 Cuối cùng ta đọc hiểu thành: vì anh Lý bán thịt heo, quen mùi, thấy mùi A Du rất thích -> A Du = heo!!]

Lần này, A Du khóc thật sự, nàng tức giận vừa lau nước mắt, vừa nói: "Không xinh đẹp không trẻ tuổi còn chưa tính, còn có, có mùi (Chứ không phải là mùi thú của con heo á hả?) còn chưa tính, làm sao mà người biết ta không dễ sinh hả?"

Lý đồ tể đồng tình liếc nhìn nàng, nói: "Ta là kẻ giết heo, trong nhà cũng nuôi mấy lớp heo mẹ rồi, có thể đẻ được hay không một con ta cũng biết, nàng..." Tầm mắt do dự đậu trên bờ mông của A Du trong chốc lát, rất là tiếc nuối lắc đầu một cái: "Nhưng mà, nam tử hán đại trượng phu nói chuyện giữ lời, ta nói sẽ không ghét bỏ, sẽ đối xử tốt với nàng."

"... Ta cảm ơn người." Cảm ơn cả nhà người á!

"Không cần khách khí." Lý đồ tể nhận lấy cái thang treo lên nhà, tiếp tục nói: "Ta thích tính tình nàng lạnh lẽo, nàng xem, tuổi nàng cũng không còn nhỏ, mặc dù ta không phải là người giàu có gì, nhưng cũng có thể tự nuôi sống bản thân, hai ta ở chung với nhau cũng rất tốt."

"Vốn là ta dám nói lời này với nàng, thật sự là mạng của ta... Cũng không tốt." Đồ tể đại ca thờ dài, một lần nữa tự tiện lâm vào hồi ức: "Ta với nàng giống nhau, cũng là từ nhỏ thân nhân hoàn toàn biến mất, sau lại cưới một nương tử, hai ba năm sau lại mất, ngay cả đứa bé cũng không lưu lại một đứa, đại sư trong chùa nói ta mệnh mang hung thần, trừ phi tìm cái mệnh so với ta còn cứng rắn hơn, nếu không đời này chỉ có thể một thân một mình."

"Ta vốn là muốn như vậy, cả đời độc thân liền độc thân thôi, cũng không thể lại đi gieo họa cho người ta, lại không nghĩ rằng, còn có thể gặp được nàng."

Bị đối phương dùng một ánh mắt "Thế gian kỳ ba" nhìn chăm chú vào, may mà A Du bình tĩnh cũng không nhin được khoe miệng điên cuồng co rút, giờ phút này nàng muốn đánh người, sớm biết như vậy, nàng tình nguyện bị bà mai dây dưa còn hơn!

Mặc dù nói nhảm nhiều quá rồi, nhưng nàng không nói đồng ý hay không đồng ý. Dù sao thì mỗi ngày nàng cũng bán thêm được mấy tô mì.

Thời gian dài tự nhiên sẽ không còn người nào hỏi nàng nữa.

Nhưng bây giờ... Thật là giống như lấy tảng đá đập chân của mình!

"Nàng xem, nếu nàng nói đồng ý, ngày mai ta tìm bà mối La tới cửa cầu hôn."

"... Dừng!" A Du vội vàng hô ngừng: "Ta còn chưa nói đồng ý đâu!"

"Sao nàng lại không đồng ý chứ?" Lý đồ tể dùng một loại ánh mắt không chấp nhận cùng không hiểu nhìn về phía A Du: "Hai chúng ta chính là trời đất tạo nên một đôi mà."

"... Lý đại ca, tự nhiên người lại dùng thành ngữ..." Nàng rốt cuộc đang nói cái gì thế! Đến nước không còn gì để nói này sao?

"Đó là điều tự nhiên, ta cũng biết không ít đâu, ngày sau còn dài, từ từ nàng cũng sẽ biết thôi." Lý đồ tể bày tỏ rất vui vẻ được khen, lòng tự tin tràn đầy nói: "Ta cũng suy nghĩ rồi, thành thân xong ta vẫn giết heo như cũ, nàng vẫn bán mì như cũ, chẳng qua mỗi ngày buôn bán nếu còn dư thịt thì để lại cho nàng, nàng có thể nấu bán thêm với mì! Nếu khách ăn xong ở chỗ nàng lại đến chỗ ta mua thịt thì ta sẽ giảm giá cho người đó, mọi người nhất định sẽ càng thích đến chỗ của nàng ăn mì nhiều hơn!"

Còn, còn có đầu óc biết kinh tế.

Trong một khắc, A Du đáng xấu hổ động lòng, làm thịt heo, nghe tựa hồ cũng không tệ...

Đang ngẩn ngơ, trên mặt nàng tự nhiên biểu hiện thần sắc buồn lòng, lập tức bị đồ tể huynh bắt được, hần nhe răng vui lên: "Thành? Được! Ngày mai ta sẽ tới cầu hôn!"

Dứt lời, hần phát tay áo sải bước rời đi, bộ dáng mang gió xuân, ngay cả cán cân và dao giết heo nhiều mỡ bên hông cũng hạnh phúc lây~

"..."

Nàng đáp ứng cái gì rồi?

Căn bản cái gì cũng chưa đáp ứng cái gì mà?!

Chẳng qua là thất thần một chút cũng không được sao?!

"Ai! Lý đại ca, ngươi chờ một chút nghe ta nói! Chờ đã!" A Du vội vàng cầm chày cán bột đuổi theo: "Ngươi hãy nghe ta nói cái đã!"

"Đừng nóng vội!" Lý đồ tể vừa đi vừa quay đầu cười to nói: "Ngày mai ta nhất định sẽ tới, tuyệt không lừa nàng đâu!"

"... Uy! Ngươi để ta nói cho hết lời... Nè nè nè... Uy..."

Cuối cùng, rõ ràng thể lực A Du tương đối kém nên không thể đuổi kịp đối phương, chỉ có thể trở mắt nhìn bóng lưng đối phương chạy càng xa hí hửng vui vẻ, đau khổ khuất phục.

Đêm nay nàng trốn đi có kịp không?

Có kịp không?!

Chắc là kịp, nhưng vấn đề là, nàng không thể làm như vậy, một khi rời khỏi, nàng lo lắng A Nhiên lúc trở lại, sẽ không tìm được nàng.

Cuối cùng, nàng chỉ còn cách nhắm mắt lưu lại, phải, dù sao bình tới tương chận, không có gì là không được, nàng thật không muốn gả, chẳng lẽ người khác còn có thể cưỡng đoạt dân nữ sao?

Ngày thứ hai, bà mai quả nhiên tới cửa.

Chẳng qua là nhìn bộ dạng vào cửa cẩn thận, rõ ràng cho thấy ngày hôm qua diện bị nàng hù dọa làm cho sợ hãi.

"Ai yêu! A Du à! Ta tới cho ngươi tin vui đây!"

"..." Thật làm khó cho nàng, rõ ràng một khắc cũng không muốn ở lại thêm, vẫn cố gắng căng da mặt làm ra một bộ dạng cao hứng.

Tư cách nghề nghiệp ưu tú đến A Du cũng không đành lòng cự tuyệt nàng, năm phần khen ngợi! Nhất định cho!

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng mà A Du ——

"Ai..." Nàng treo lên vẻ mặt u buồn, sâu kín thở dài: "Thím La, ta là người như thế, có cái gì mà vui đây?"

"..." Thật ra thì ta cũng cho là như vậy! —— mặc dù nghĩ thế, nhưng bà mối La còn là mạnh mẽ nặn ra một nụ cười sáng lạn như bông cúc, tiếp tục nói: "Lý đồ tể cách vách bán thịt ở đầu trấn, ngươi biết không? Hắn nói nguyện ý cưới ngươi, còn nói ngươi đã chính miệng đáp ứng, cho nên bày ta thay mặt hắn cầu hôn, ngươi xem..."

A Du đứng lên, bước chân nhẹ nhàng, nhất thời đem bà mối kia dọa sợ đến lui về sau vài bước.

"Thím La, thật ra thì..."

A Du đang chuẩn bị nói những gì, đột nhiên, cách đó không xa truyền đến một giọng nói xa lạ.

"A Du, lâu ngày không thấy, không ngờ ngươi lại đi lấy chồng, ta có nên nói chúc mừng hay không?"

"..." Giọng nói quen thuộc này!

Mạng của nàng... Sao lại khổ như vậy chứ?

A Du cảm thấy, mình thật muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hôn Nhân

Mặc dù giọng nói kia hoàn toàn xa lạ, gần như trong nháy mắt, A Du liền nhận ra đối phương.

Đầu tiên là vui mừng, sau đó ——

"A Du, lâu ngày không thấy, không ngờ ngươi lại đi lấy chồng, ta không biết có nên nói chúc mừng ngươi hay không?"

Sau khi nỡ bộ tiến hành phân tích xong toàn bộ hàm nghĩa sâu xa, nàng khóc không ra nước mắt.

Lần này trở về. . . Cũng thật trùng hợp nhỉ? Phải chi sớm hơn hoặc muộn hơn một canh giờ thì tốt ~

Nghe những lời này, A Du chỉ cảm thấy sau lưng thật lạnh lẽo, giống như nửa đêm đi dạo ở bãi tha ma vậy, tóc gáy đều dựng lên hết —— trong một thoáng chân chò, nhiệt độ trong nháy mắt lại càng thêm lợi hại.

Không dám ngăn người nữa, A Du vội vàng nâng cái cổ đang cứng ngắc kia, hướng về phía bạch y nam tử đang đứng trước cửa nở một nụ cười vô cùng nịnh hót: "A Nhiên, đệ đã trở lại rồi sao?"

Sau đó ngẩn ra.

Mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng ai biết là một tiểu Loli hay một nam nhân, thật là không có quen mà.

Lần này A Nhiên đổi thân thể, là một nam nhân khoảng ba mươi tuổi, là một nam tử tuấn lãng, mỗi cái giờ tay nhắc chân tràn đầy phong độ của người trí thức, chẳng qua là thân thể hơi có chút gầy yếu, ước chừng cũng bởi vì như thế, một thân trường bào trắng mặc trên người hắn có chút hơi rộng, nhưng cũng không khó coi, cũng tăng thêm mấy phần thanh dật, tay áo bay bay, rất có khí chất tiên nhân.

Ngược lại càng thích hợp với A Nhiên của nàng hơn —— chẳng biết tại sao, đột nhiên A Du có ý nghĩ như vậy, chợt bừng tỉnh, hình như nàng quên hỏi. . . bản thể lần này của A Nhiên rốt cuộc là nam hay nữ.

Tìm một cơ hội khác hỏi thử xem sao?

Đang lúc tìm đập thành thích, bạch y nam tử đã đi tới trước mặt nàng, chống lại đôi mắt của nàng là ánh mắt tràn ngập nhu hòa: "A Du, ta đã trở về."

". . . Ừ." Lỗ mũi bỗng đau xót, nàng mở trừng hai mắt, nụ cười trên mặt chẳng biết lúc nào trở nên tự nhiên mà rực rỡ: "Trở lại là tốt rồi."

"Trở lại. . . Dĩ nhiên là tốt." Thái Tử Trường Cẩm khẽ mỉm cười, nói: "Nếu không, ta làm sao biết A Du lại có quá khứ đau lòng như vậy chứ?"

Dự cảm bất thường này là muốn báo chuyện gì sắp xảy ra vậy?

"Cái đó. . ." A Du miễn cưỡng há miệng, lộ ra đầy mặt phát hiện, nàng thật lòng không biết nên nói cái gì.

"Đã từng cưới ba lần?" Độ cung nơi khóe miệng càng gia tăng.

". . ." A Du hai tay ôm đầu.

"Từng có một vị hôn phu, trước ngày thành thân của các ngươi hắn ngã xuống núi?" Nụ cười càng thêm âm áp.

". . ." A Du yên lặng ngồi chồm hổm

"Hắn đối với ngươi cực tốt, lúc chết trong tay còn nắm chặt chiếc trâm mua tặng ngươi?"

A Du nhìn chăm chú vào khuôn mặt Trường Cẩm cơ hồ có thể nói là dịu dàng như nước, cả người cũng ôn nhu, cho nên nói, rốt cuộc hắn là từ nơi nào nghe được những lời đồn đãi này hả? ! Rõ ràng hôm qua nàng mới tung ra thôi mà?

Chẳng lẽ hắn vẫn ngồi chồm hổm ở trong góc nghe lén?

A Du không khỏi liên tưởng đến A Nhiên giống như cây nấm ngồi chồm hổm ở trong góc tường nghe lén, rốt cục nhìn không được "Phốc" một tiếng, bật cười, thiếu chút nữa ngay co rút lại như quả cầu.

Nụ cười này của nàng, tất cả mưa gió muốn tới trong nháy mắt liền tiêu tán.

". . ." Nhất thời Thái Tử Trường Cẩm tràn đầy bất đắc dĩ —— mấy tháng không gặp, A Du ngược lại càng thêm lợi hại.

"Cho nên, từ đâu đệ nghe được mấy lời đồn lung tung đó thế?" A Du đứng lên, khí thế mười phần tràn mắt nhìn A Nhiên mới ra lò một cái, rồi sau đó trong lúc vô tình phát hiện, vốn là bà mối La gia đứng ở bên cạnh bọn họ chẳng biết lúc nào, tự nhiên tự động giải tán —— là bởi vì cảm nhận được hơi thờ kinh khủng của Đại Ma Vương sao?

Cứ như vậy vứt bỏ khách hàng chạy mất, trình độ chuyên nghiệp thật là quá kém!

A Du lặng lẽ thu hồi năm phần khen ngợi, nhất định như vậy!

Thái Từ Trường Cầm cười nhưng không nói, chẳng qua là khi trở về, nghe được trên đường có người thảo luận đến A Du, hần liền nghi chân nghe chốc lát, sau bởi vì những người đó nói càng ngày càng không tốt, hần không khách khí dạy dỗ cho bọn chúng một bài học nho nhỏ.

Chuyện bực mình này, dĩ nhiên là không nên nói với A Du.

"Nếu A Du nói đó là lời đồn đãi, cũng không sao, chẳng qua là..." Trường Cầm uyển chuyển nói một cái, nhắm thẳng vào trung tâm "Mới vừa rồi bà mai kia thay mặt đến cửa cầu hôn, lại là chuyện gì xảy ra?"

"..." A Du trầm mặc một lát, yên lặng xoay người, về mặt đầy máu, giống như hấp hối nói: "Đó là một... sự hiểu lầm đáng yêu... Thật..."

"Nga?"

"... Được rồi, tỷ nói là được, xin đệ đừng cười với tỉ như vậy nữa!"

Rồi sau đó, A Du đi tới đóng cửa, lời Thái Từ Trường Cầm vào trong viện ngồi xuống băng đá, tự tay rót cho hần chén trà, mới chậm rãi đem chuyện hai ngày nay trải qua nói ra.

Cuối cùng tổng kết ——

"Cho nên nói, tỷ mới là người vô tội nhất!"

Nhanh chóng bổ sung thật nhanh. Đồ tể ca ca nàng thật lòng HOLD không được!

A Du thở dài: "Nói đến, cũng là sơ sót của tỷ, nếu tỷ búi tóc phụ nhân, có lẽ cũng không có nhiều chuyện xảy ra như vậy. Hiện tại cũng coi như ngã một lần rồi thôi."

Thái Từ Trường Cầm hơi ngẩn ra, nếu nói là lỗi của A Du, còn không phải bởi vì hần mà ra?

Nàng vốn có thể sống một cuộc sống bình thường: ở một trấn nhỏ lập gia đình đến khi già đi, đáng tiếc gặp được hần.

Đối với hần mà nói dĩ nhiên là vô cùng may mắn, nhưng đối với nàng thì sao?

Có lẽ thật là bất hạnh.

Nếu đã như thế...

"Đừng suy nghĩ quá nhiều."

Dường như nhìn thấu hần đang suy nghĩ cái gì, A Du vươn tay, nhẹ nhàng khoác mu bàn tay của Trường Cầm, vỗ vỗ, nàng cười nói: "Từ đầu tới đuôi, tất cả đều là tỷ lựa chọn, có gì liên quan tới đệ đâu? Đừng quá tự luyến."

"..." Thái Từ Trường Cầm không nhịn được cười: "A Du, cách người an ủi, thật là đặc sắc."

"Đó là đương nhiên rồi." A Du hất cằm, tự tin nói: "Trên trời dưới đất, chỉ có một mình tỷ thôi đó, nhưng mà..." Nàng cẩn thận quan sát Trường Cầm một phen, hơi nhíu mày: "Sao đệ gầy thành như vậy? Vì sao không tu dưỡng một phen rồi trở về đây? Hay là..."

"Yên tâm" Thái Từ Trường Cầm nhẹ lật bàn tay, đem tay của đối phương nắm vào lòng bàn tay, dịu dàng nói: "Nếu ta đã hứa với người muốn sống phải sống thật dài thật lâu, tự nhiên sẽ không đi làm chuyện giảm thọ kia, thân thể này bệnh lâu mới khỏi, chẳng qua là thoát nhìn có chút yếu đuối thôi."

"... Ừ." A Du chậm rãi gật đầu một cái: "Nếu tỷ có thể..."

Ngay sau đó nàng ngừng nói, ban đầu, nàng đúng là muốn đi cùng A Nhiên.

Chẳng qua là, bị hần ngăn cản.

Nhảy bén nhận ra được suy nghĩ của A Du, Thái Từ Trường Cầm khẽ thờ dài một cái, không tiếng động nhéo bàn tay trong tay.

Nàng muốn ở bên cạnh lúc hần độ hồn, hần dĩ nhiên là vui mừng.

Nhưng hần cũng không muốn.

Độ hồn vốn là chuyện đoạt tánh mạng người khác, hưởng chi, bước đầu của việc độ hồn, vì để có thể khống chế thân thể, tình hình dữ dội cực kì chật vật.

Bất luận là vì cái gì, hần không muốn A Du thấy.

"Đệ yên tâm." A Du đột nhiên ngừng đầu lên, hai tròng mắt lờ lờ tỏa sáng: "Tỷ nhất định cố gắng đem đệ nuôi đến mập mạp béo khỏe."

Dứt lời, nàng gật đầu một cái.

Thái Tử Trường Cầm không khỏi dở khóc dở cười: "A Du sợ là hôm qua cùng vị nhân huynh kia nói quá nhiều, cho nên trong lời nói khó tránh khỏi có mùi vị nuôi heo."

". . . Đừng nói nữa mà." Đám người cứ nhè vết thương mà đâm, thật ghê tởm!

A Du đang chuẩn bị lùi về sau tay cầm cái mâm kháng nghị, đột nhiên, bên tai truyền đến một tiếng "Oanh!" vang thật lớn.

Nàng kinh ngạc nghiêng đầu, phát hiện cánh cửa nhà mình chỉ khép hờ ấy mà bị người ta đá văng ra.

Lý đồ tể oai vũ khí phách hiên ngang bộ mặt đầy sát khí đứng ở cửa vọt vào, ánh mắt thẳng tắp rơi trên tay hai người đang nắm tay nhau trong viện, giận dữ hét: "Cái tên mặt trắng nhỏ kia, còn không mau buông tay thế tử sắp xuất giá của ta ra!"

". . ."

A Du yên lặng miệng phun máu, khi không xông vào làm loạn à!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Áu Dương Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.